

Stalin, J.W.

**HET POLITIEK VERSLAG VAN HET CENTRAAL KOMITEE
OP HET XVIde CONGRES VAN DE K.P.S.U. (b).**

Referaat en Slotwoord.
27 juni - 2 juli 1930.

www.MinisterieVanPropaganda.org

DE TOENEMENDE KRISIS VAN HET WERELD KAPITALISME EN DE BUITENLANDSE TOESTAND VAN DE U.S.S.R.

Kameraden! Sedert het XVde Congres zijn 2 ½ jaar voorbij gegaan. De tijdsperiode is in schijn niet zeer groot. Intussen hebben er in deze tijd diepgaande veranderingen in het leven van de volkeren en de staten plaats gehad. Om de afgelopen periode in twee woorden te karakteriseren zou men haar een periode van ommekeer kunnen noemen. Zij was niet alleen voor ons, voor de U.S.S.R. een periode van ommekeer, maar ook voor de kapitalistische landen van de gehele wereld. Maar tussen deze beide keerpunten bestaat een fundamenteel onderscheid. Terwijl dit keerpunt voor de U.S.S.R. een wending betekende naar een nieuwe, grootsere economische opbloei, betekende het voor de kapitalistische landen een wending naar de economische achteruitgang. Bij ons in de U.S.S.R. toenemende opbloei van de socialistische opbouw, zowel in de industrie als in de landbouw. Bij hen, bij de kapitalisten, toenemende crisis van de economie, zowel in de industrie als in de landbouw.

Dat is in twee woorden het beeld van de huidige toestand. Herinnert u de stand van zaken in de kapitalistische landen 2 ½ jaar geleden. Toeneming van de industrieproductie en van de handel in bijna alle landen van het kapitalisme. Toeneming van de produktie van grondstoffen en levensmiddelen in bijna alle agrarische landen.

Om de Verenigde Staten van Amerika een aureool als het land van het meest volbloedige kapitalisme. Overwinningliedertjes over "voorspoed". Knieval voor de dollar. Lofzangen ter ere van de nieuwe techniek, ter ere van de kapitalistische rationalisatie. Het verkondigen van het tijdperk van het "gezond worden" van het kapitalisme en van de onwankelbare stevigheid van de kapitalistische stabilisatie. "Algemeen" lawaai en geschreeuw over de "onvermijdelijke ondergang" van het land der Sovjets, over de "onvermijdelijke ineenstorting" van de U.S.S.R.

Zo stonden de zaken gisteren.

Maar welk beeld zien wij thans?

Thans een economische crisis in bijna alle industrielanden van het kapitalisme. Thans een landhouwdcrisis in alle agrarische landen. Inplaats van "voorspoed" - ellende voor de massa's en een kolossale groei van de werkloosheid. Inplaats van opbloei van de landbouw, ondergang van de miljoenen-massa's der boeren. De illusies over de almacht van het kapitalisme in het algemeen, over de almacht van het noord-amerikaanse kapitalisme in het bijzonder storten ineen. Steeds zwakker klinken de lofzangen ter ere van de dollar en de kapitalistische rationalisatie. Steeds luider klinken de pessimistische klaagliederen over de "gebreken" van het kapitalisme. En het "algemene" lawaai over de "onvermijdelijke ineenstorting" van de U.S.S.R. wordt afgewisseld door een "algemeen" kwaadaardig gestook over de noodzakelijkheid om "dit land" te straffen, het land dat het waagt zijn economie te ontwikkelen, terwijl overal in het rond de crisis heerst.

Zulk een beeld zien wij thans.

Het is precies zo uitgekomen als de bolsjewiki een jaar of twee, drie geleden hebben gezegd.

De bolsjewiki zeiden, dat de groei van de techniek in de kapitalistische landen, de toeneming van de produktiekrachten en van de kapitalistische rationalisatie bij de beperkte grenzen van het levenspeil van de miljoenen-massa's der arbeiders en boeren onvermijdelijk tot een scherpe economische crisis moesten leiden. De burgerlijke pers dreef de spot met de "originele voorspellingen" van de bolsjewiki. De aanhangers van de rechtse afwijking maakten zich los van de bolsjewistische prognose en vervingen de marxistische analyse door liberale beuzelpraat over het "georganiseerde kapitalisme". Maar wat kwam er in werkelijkheid voor de dag? Het is precies zo uitgekomen, als de bolsjewiki hebben gezegd.

Dat zijn de feiten.

Gaan we over tot het beschouwen van de gegevens over de economische crisis in de kapitalistische landen.

1. DE ECONOMISCHE WERELDCRISIS.

a) Bij het bestuderen van de crisis springen in de eerste plaats de volgende feiten in het oog:

1) De huidige economische crisis is een crisis van overproductie. Dit betekent, dat er meer waren zijn geproduceerd dan de markt kan opnemen. Dit betekent, dat er meer manufacturen, brandstoffen, fabrieksproducten, voedingsmiddelen zijn voortgebracht, dan de voornaamste verbruikers voor kontant geld kunnen kopen, d.w.z. de volksmassa's, wier inkomsten op een laag peil blijven. En daar de koopkracht van de volksmassa's onder de verhoudingen van het kapitalisme op een uiterst laag peil blijft, laten de kapitalisten de "overtollige" waren, de manufacturen, het graan enz. in de pakhuizen liggen, of vernietigen ze zelfs, ten einde de prijzen hoog te houden; de productie wordt ingekrompen, de arbeiders worden ontslagen en de volksmassa's zijn gedwongen in nood te verkeren, omdat er te veel waren zijn voortgebracht.

2) De huidige crisis is de eerste economische wereldcrisis na de oorlog. Zij is niet alleen een wereldcrisis in die zin, dat zij alle of bijna alle industrielanden van de wereld omvat, waaronder zelfs Frankrijk, dat systematisch insputingen van miljarden marken van de Duitse herstelbetalingen in zijn organisme opneemt, niet aan een depressie kon ontkomen die naar alle gegevens in een crisis moet overgaan. Zij is een wereldcrisis ook nog in die zin, dat de industriecrisis samenvalt met een landbouwcrisis, die de productie van alle soorten grondstoffen en levensmiddelen in de voornaamste agrarische landen van de wereld omvat.

3) De huidige wereldcrisis ontplooit zich ongelijkmatig, ondanks haar algemeen karakter en grijpt deze of gene landen op verschillende tijd en met verschillende kracht

aan. De industriecrisis begon het eerst in Polen, in Roemenië, in de Balkanstaten. Zij ontwikkelde zich daar in de loop van het gehele vorige jaar. Duidelijke kentekenen van de beginnende landbouwcrisis waren er reeds aan het einde van het jaar 1928 in Canada, in de Verenigde Staten van Noord-Amerika, in Argentinië, Brazilië en Australië. Gedurende deze gehele periode gaat de industrie van de Verenigde Staten bergopwaarts. Tegen het midden van het jaar 1929 bereikt de industrieproductie van de Verenigde Staten bijna een rekordhoogtepunt. Eerst sinds de tweede helft van het jaar 1929 treedt een ommekeer in en daarna ontplooit zich reeds een heftige crisis van de industrieproductie, die de Verenigde Staten op het peil van het jaar 1927 terugwerpt. Daarop volgt de industriecrisis in Canada, in Japan. Dan komen de bankroeten en de crisis in China en in de koloniale landen, waar de crisis door het vallen van de prijs van het zilver verscherpt wordt en waar de crisis van overproductie gepaard gaat aan de vernietiging van het boerenbedrijf, dat tengevolge van de uitbuiting door de feodale landheren en door de ondraaglijke belastingen tot volledige uitputting werd gebracht. Wat West-Europa betreft, de crisis begint zich daar eerst in het begin van dit jaar met volle kracht te doen gevoelen en daarbij niet overal met gelijke kracht, terwijl Frankrijk zelfs in deze periode nog steeds een toeneming van de industrieproductie blijft vertonen.

Ik ben van mening, dat het niet noodzakelijk is om in het bijzonder stil te blijven staan bij het cijfermateriaal, dat de aanwezigheid van de crisis aantoonde. Het feit, dat de crisis bestaat, wordt nu al door niemand meer bestreden. Daarom beperk ik mij tot het aanhalen van een kleine, maar karakteristieke tabel, die onlangs door het Duitse "Instituut voor conjunctuuronderzoek" werd gepubliceerd. Deze tabel schetst de ontwikkeling van het mijnbedrijf en van de voornaamste takken der verwerkende grootindustrie in de Verenigde Staten, Engeland, Duitsland, Frankrijk, Polen, de U.S.S.R. sinds het jaar 1927, waarbij het productiepeil van 1928 op 100% wordt gesteld.

Ziehier deze tabel:

Jaar	U.S.S.R.	Engeland	Duitsland	Frankrijk	Polen	
1927	82,4	95,5	105,5	100,1	86,6	88,5
1928	100.-	100.-	100.-	100.-	100.-	100.-
1929	123,5	106,3	107,9	101,8	109,4	99,8
1930 (1ste kwartaal)	155,5	95,5	107,4	93,4	113,1	84,6

Wat zegt deze tabel?

Hij zegt in de eerste plaats, dat de Verenigde Staten, Duitsland en Polen een scherp

geprononceerde crisis van de grote industrieproductie doorleven, waarbij in het eerste kwartaal van het jaar 1930 in de Verenigde Staten, na de opbloei in de eerste helft van het jaar 1929, het productiepeil vergeleken bij dat van het jaar 1929 met 10,8 % tot het peil van 1927 terugviel; in Duitsland, na een driejarige stilstand, het productiepeil vergeleken bij het vorige jaar met 8,4 % daalde en 6,7 % lager staat dan in het jaar 1927 en in Polen het productiepeil, na de crisis van het vorige jaar, vergeleken bij dat jaar met 15,2 % verminderde en 3,9 % lager staat dan in 1927.

Ten tweede blijkt uit deze tabel, dat Engeland reeds drie jaar op dezelfde plaats blijft, om en bij het peil van het jaar 1927, en een ernstige economische stilstand doormaakt, terwijl het in het eerste kwartaal van het jaar 1930 reeds kans zag om het productiepeil, vergeleken bij dat van het vorige jaar, met 0,5 % te verminderen, zodat het dus in het beginstadium van de crisis is getreden.

Ten derde blijkt uit deze tabel, dat er onder de grote kapitalistische landen alleen in Frankrijk een zekere groei van de grootindustrie is, waarbij, indien de percentsgewijze toename in 1928 13,4 % bedroeg, en in het jaar 1929 9,4 %, deze in het eerste kwartaal van het jaar 1930, vergeleken bij het jaar 1929, in het geheel slechts 3,7 % bedroeg en dus van jaar tot jaar het beeld van een zwakker stijgende curve vertoont.

Het blijkt tenslotte, dat van alle landen ter wereld slechts de U.S.S.R. een stormachtige opbloei van de grootindustrie heeft, waarbij het productiepeil in het eerste kwartaal van 1930 het peil van 1927 meer dan tweemaal overtreft en het procent van de toeneming zich van 17,6 in het jaar 1928 tot 23,5 % in het jaar 1929 en tot 32 % in het eerste kwartaal van het jaar 1930 verheft en derhalve van jaar tot jaar het beeld van een steeds sterker stijgende curve vertoont.

Men zou kunnen zeggen, dat indien dit de stand van zaken was tot aan het einde van het eerste kwartaal van dit jaar, het niet uitgesloten is, dat in het tweede kwartaal van dit jaar de zaken een keer ten goede zouden kunnen nemen. Maar de gegevens van het tweede kwartaal weerleggen op besliste wijze zulk een veronderstelling. Zij bewijzen integendeel, dat de toestand zich in het tweede kwartaal nog heeft verslechterd. Deze gegevens spreken van een nieuwe val van de aandelen op de beurs van New York en van een nieuwe golf van bankroeten in de Verenigde Staten, van nieuwe beperkingen van de productie, van loonsvermindering voor de arbeiders en van de groei van het aantal werklozen in de Verenigde Staten, in Duitsland, Engeland, Italië, Japan, Zuid-Amerika, Polen, Tsjecho-Slowakije enz., van het treden van een reeks takken der industrie in Frankrijk in een toestand van stilstand, hetgeen in de huidige internationale economische situatie het voorteken van een beginnende crisis is. In de Verenigde Staten zijn thans meer dan 6 miljoen werklozen, in Duitsland ongeveer 5 miljoen, in Engeland meer dan 2 miljoen; Italië, Zuid-Amerika, Japan hebben elk één miljoen werklozen, Polen, Tsjechoslovakije, Oostenrijk elk 500 duizend. Ik spreek nog niet eens over de verdere verscherping van de landbouwcrisis, die miljoenen farmers en werkende boeren te gronde richt. De crisis van overproductie in het landbouwbedrijf is zover gekomen, dat er in Brazilië terwille van het handhaven van de hoge prijzen en de winsten van de bourgeoisie 2 miljoen zakken koffie in zee zijn geworpen, dat men in

Amerika in plaats van kolen, maïs begon te stoken, dat men in Duitsland miljoenen poed rogge tot varkensvoer maakt en dat men wat de katoen en tarwe betreft alle maatregelen neemt om het bezaaide oppervlak met 10 tot 15 procent in te krimpen.

Dat is het algemene beeld van de zich ontplooiende economische wereldcrisis.

b) Thans, nu de economische wereldcrisis haar verwoestende werking ontplooit en gehele lagen van de midden- en van de kleine bourgeoisie doet wegzinken, gehele groepen van de arbeidsaristocratie en van de farmers te gronde richt en de miljoenen-massa's van de arbeiders tot hongerlijden doemt, - thans vragen allen: waarin ligt de oorzaak van de crisis, waarin haar grondslag, hoe bestrijdt men haar, hoe kan men haar opheffen? Er worden de meest verschillende "theorieën" over de crisis uitgedacht. Er worden gehele projecten voor het "verlichten", het "voorkomen", de "likwidatie" van de crisis voorgesteld. De burgerlijke opposities wijzen op de burgerlijke regeringen, die naar het blijkt, "niet alle maatregelen hebben genomen" om de crisis te voorkomen. De "democraten" beschuldigen de "republikeinen", de "republikeinen" de "democraten" en allen tezamen beschuldigen zij de groep van Hoover met haar "Federaal Reservesysteem", dat niet in staat was de crisis te "beteugelen". Er bestaan zelfs wijze mannen, die de oorzaak van de economische wereldcrisis in de "intriges van de bolsjewiki" zien. Ik heb de bekende "industriële" Rechberg op het oog, die eigenlijk weinig op een industrieel lijkt en eerder aan een "industriële" onder de literatoren en aan een "literator" onder de industriëlen doet denken. (Vrolijkheid).

Het valt te begrijpen, dat al deze theorieën en projecten niets met wetenschap gemeen hebben. Men moet toegeven, dat de burgerlijke economen in het aangezicht van de crisis volkomen bankroet hebben geslagen. Nog sterker, het bleek dat hun zelfs dat minimum aan het aanvoelen van het leven ontbrak, dat men aan hun voorgangers niet altijd kan ontzeggen. Deze heren vergeten, dat men de crisis niet als een toevallig verschijnsel in het systeem van de kapitalistische huishouding kan beschouwen. Deze heren vergeten, dat economische crisissen een onvermijdelijk resultaat van het kapitalisme zijn. Deze heren vergeten, dat de crisissen tezamen met de geboorte van de heerschappij van het kapitalisme ter wereld zijn gekomen. In de loop van meer dan honderd jaar hebben er periodiek economische crisissen plaats gehad, die zich iedere twaalf, tien, acht en minder jaar herhaalden. In dit tijdsverloop hebben burgerlijke regeringen van verschillende aard en kleur, burgerlijke leiders van elke rang en bekwaamheid, allen zonder uitzondering hun krachten beproefd met het doel, om de crisissen te "voorkomen" en "op te heffen". Maar zij allen hadden geen succes. Zij hadden geen succes, omdat men de economische crisissen voorkomen noch afschaffen kan, wanneer men binnen het raam van het kapitalisme blijft. Wat is er dan voor verwonderlijks aan, indien de huidige burgerlijke leiders eveneens geen succes hebben? Wat is er voor verwonderlijks aan, indien de maatregelen van de burgerlijke regeringen in werkelijkheid niet tot het lenigen van de crisis voeren, niet tot het verlichten van de toestand van de miljoenenmassa's der werkers, maar tot nieuwe uitbarstingen van bankroeten, tot een nieuwe golf van werkloosheid, tot het opslokken

van de minder sterke kapitalistische concerns door de sterkere kapitalistische concerns?

De grondslag van de economische overproductie-crisissen, hun oorzaak, is gelegen in het systeem van de kapitalistische economie zelf. De grondslag van de crisis ligt in de tegenstelling tussen het maatschappelijk karakter van de productie en de kapitalistische vorm van de toeëigening van de resultaten der productie. De uitdrukking van deze fundamentele tegenstelling van het kapitalisme is de tegenstelling tussen de geweldige groei van de productiemogelijkheden van het kapitalisme, die op het verkrijgen van een maximum aan kapitalistische winst zijn berekend en het betrekkelijke afnemen van de koopkrachtige vraag van de kant van de miljoenenmassa's der werkers, wier levenspeil de kapitalisten voortdurend binnen de grenzen van het uiterste minimum trachten te houden. Om in de concurrentiestrijd de overwinning te behalen en zo hoog mogelijke winsten te oogsten, zijn de kapitalisten gedwongen de techniek te ontwikkelen, de rationalisatie door te zetten, de uitbuiting van de arbeiders te verscherpen en de productiemogelijkheden van hun bedrijven tot de uiterste grens te verhogen. Om niet bij elkaar ten achter te blijven zijn alle kapitalisten gedwongen op deze of gene wijze deze weg van de razende ontwikkeling der productiemogelijkheden te betreden. Maar de binnenlandse en de buitenlandse markt, de koopkracht van de miljoenenmassa's van arbeiders en boeren, die in laatste instantie de voornaamste kopers zijn, blijven op een laag peil. Vandaar de crisissen van overproductie. Vandaar de bekende resultaten, die zich meer-of-minder periodiek herhalen, uit hoofde waarvan de waren onverkocht blijven, de productie wordt ingekrompen, de werkloosheid toeneemt, het loon wordt verlaagd en waardoor zich de tegenstelling tussen het productiepeil en de koopkrachtige vraag juist nog meer verscherpt. De crisis van overproductie is de uitdrukking van deze tegenstelling in stormachtige en verwoestende vormen. Zou het kapitalisme in staat zijn de productie niet bij het verkrijgen van een maximum aan winst, maar bij de systematische verbetering van de materiële toestand van de volksmassa's aan te passen, zou het in staat zijn de winst niet ter bevrediging van de luimen van de parasitaire klassen, niet ter volmaking van de methoden der uitbuiting, niet voor de export van kapitaal aan te wenden, maar voor de systematische verheffing van de materiële toestand van de arbeiders en de boeren, dan zouden er geen crisissen zijn. Maar dan zou het kapitalisme ook geen kapitalisme zijn. Om de crisissen te vernietigen, moet men het kapitalisme vernietigen.

Dat is de grondslag van de economische crisissen van overproductie in het algemeen. Maar bij het karakteriseren van de huidige crisis kan men zich daartoe niet beperken. De huidige crisis is niet een eenvoudige herhaling van de oude crisissen. Zij ontstaat en ontwikkelt zich onder enige nieuwe omstandigheden, die aan het licht gebracht moeten worden, ten einde een volledig beeld van de crisis te verkrijgen. Zij wordt door een gehele reeks bijzondere omstandigheden gecompliceerd en verdiept, zonder wier verklaring het niet mogelijk is om zich een duidelijke voorstelling van de huidige economische crisis te maken.

Welke zijn deze bijzondere omstandigheden?

Deze bijzondere omstandigheden komen op de volgende karakteristieke feiten neer:

1. De crisis heeft het voornaamste land van het kapitalisme, zijn citadel, de Verenigde Staten, die niet minder dan de helft van de gehele productie en van het gehele verbruik van alle landen der wereld in hun handen concentreren, het sterkst aangegrepen. Het is duidelijk, dat deze omstandigheid wel tot een kolossale uitbreiding van de invloedssfeer van de crisis moest voeren, tot de verscherping van de crisis en tot de opeenhoping van extramoeilijkheden voor het wereldkapitalisme.
2. In de loop van de ontplooiing der economische crisis viel de industriële crisis in de voornaamste kapitalistische landen niet eenvoudig met de landbouwcrisis in de agrarische landen samen, maar verstrengelde zij zich daarmee, waardoor de moeilijkheden werden vergroot en de onvermijdelijkheid van een algemene achteruitgang van de economische activiteit bepaald. Het spreekt vanzelf, dat de industriecrisis de landbouwcrisis zal verscherpen en de landbouwcrisis de industriecrisis langduriger zal maken, hetgeen wel tot de verdieping van de economische crisis in haar geheel moet leiden.
3. In tegenstelling tot het oude, is het huidige kapitalisme een monopolistisch kapitalisme en dit brengt de onvermijdelijkheid van de strijd der kapitalistische concerns voor het handhaven van de hoge monopolistische warenaantallen, ondanks de overproductie mee. Het is duidelijk, dat deze omstandigheid, die de crisis voor de volksmassa's, die de voornaamste warenverbruikers zijn, bijzonder knellend en verwoestend maakt., wel tot het verlengen van de crisis moet leiden en haar wegslinken moet tegenhouden .
4. De huidige economische crisis ontplooit zich op de grondslag van de algemene crisis van het kapitalisme, die reeds in de periode van de imperialistische oorlog ontstond, die de grondvesten van het kapitalisme ondermijnt en het intreden van een economische crisis vergemakkelijkt.

Wat betekent dit?

Dit betekent in de eerste plaats, dat de imperialistische oorlog en zijn gevolgen het verrottingsproces van het kapitalisme hebben versterkt en zijn evenwicht verbroken, dat wij thans in een tijdperk van oorlogen en revoluties leven, dat het kapitalisme reeds geen unitair en alomvattend systeem van de wereldhuishouding meer is, - dat naast het kapitalistische systeem van de volkshuishouding het socialistische systeem bestaat, dat groeit, dat gedijt, pal tegenover het kapitalistische systeem staat en door het feit alleen van zijn bestaan de rotheid van het kapitalisme demonstreert en zijn grondslagen ontwricht.

Verder betekent dit, dat de imperialistische oorlog en de overwinning van de revolutie in de Sovjet-Unie de grondvesten van het imperialisme in de coloniale en de afhankelijke landen hebben ontwricht, dat de autoriteit van het imperialisme in deze landen reeds ondermijnd is, dat het niet meer de kracht bezit verder als van Gouds in

deze landen huis te houden.

Verder betekent dit, dat tijdens de oorlog en daarna in de koloniale en de afhankelijke landen een eigen jong kapitalisme is ontstaan en opgegroeid, dat op de markt met succes met de oude kapitalistische landen concurreert en daardoor de strijd om de afzetgebieden verscherpt en compliceert.

Dit betekent tenslotte, dat de oorlog aan de meerderheid van de kapitalistische landen een zware erfenis heeft achter gelaten in de vorm van een chronisch achterblijven van de productie der bedrijven bij hun capaciteit en het bestaan van miljoenen legers van werklozen die van reservelegers tot blijvende legers van werklozen werden hetgeen voor het kapitalisme nog vóór de tegenwoordige economische crisis een massa moeilijkheden opleverde en wat tijdens de crisis de zaak nog meer moet compliceren,

Dat zijn de omstandigheden, die de economische wereldcrisis verdiepen en verscherpen.

Men moet toegeven, dat de huidige economische crisis de ernstigste en diepste crisis is van alle economische wereldcrisissen die er tot nu toe zijn geweest.

2. DE VERSCHERPING VAN DE TEGENSTELLINGEN VAN HET KAPITALISME.

Het voornaamste resultaat van de economische wereldcrisis is het blootleggen en de verscherping van de tegenstellingen, die aan het wereldkapitalisme eigen zijn.

a) De tegenstellingen tussen de voornaamste imperialistische landen, de strijd om de afzetmarkten, om de grondstoffen, om de kapitaalexport, worden blootgelegd en verscherpen zich. Geen van de kapitalistische staten stelt zich tegenwoordig meer tevreden met de oude verdeling van de invloedssferen en de koloniën. Zij zien, dat de machtsverhoudingen zich hebben veranderd en dat dienovereenkomstig de afzetmarkten, de vindplaatsen der grondstoffen, de invloedssferen enz. opnieuw dienen te worden verdeeld. De voornaamste dezer tegenstellingen is die tussen de Verenigde Staten van Noord-Amerika en Engeland. Zowel op het gebied van de export van afgewerkte waren, als op dat van de kapitaalexport wordt de strijd hoofdzakelijk tussen de Verenigde Staten en Engeland gevoerd. Men behoeft slechts een willekeurig economisch blad, een willekeurig document over de waren- en de kapitaalexport ter hand te nemen, om zich daarvan te overtuigen. Het voornaamste strijdperk is Zuid-Amerika, China, de koloniën en de dominions van de oude imperialistische staten. Het overwicht in deze strijd - bovendien een beslist overwicht - is aan de kant van de Verenigde Staten. Op deze hoofdtegenstelling volgen andere, zo al niet van de eerste rang, dan toch zeer wezenlijke tegenstellingen tussen Amerika en Japan, Duitsland en Frankrijk, tussen Frankrijk en Italië, tussen Engeland en Frankrijk enz. Het lijdt generlei twijfel, dat in verband met de zich ontplooiende economische crisis de strijd om de afzetmarkten, de grondstoffen en de kapitaalexport zich met iedere maand, met iedere dag zal verscherpen.

Middelen van de strijd zijn: invoerrechtenpolitiek, goedkope waren, goedkoop krediet, de hergroepering der krachten en nieuwe militair-politieke verbonden, toenemende bewapening en de voorbereiding tot nieuwe imperialistische oorlogen, tenslotte de oorlog. Ik sprak over de crisis, die alle takken van de productie heeft omvat. Er is echter één productietak, die niet door de crisis werd aangegrepen. Deze productietak is de oorlogsindustrie. Ondanks de crisis breidt zij zich voortdurend uit. De burgerlijke staten herwapenen zich en vernieuwen hun bewapening in een razend tempo. Waarvoor? Natuurlijk niet om zich te onderhouden, maar voor de oorlog. En de imperialisten hebben de oorlog nodig, omdat hij het enige middel is om de wereld opnieuw te verdelen, om de afzetmarkten, de vindplaatsen der grondstoffen, de gebieden voor kapitaalbelegging opnieuw te verdelen.

Het is volkomen duidelijk, dat in deze situatie het zogenaamde pacifisme zijn laatste dagen beleeft, dat de Volkenbond bij levenden lijve verrot, dat er van de "ontwapeningsvoorstellen" niets terecht komt en dat de conferenties ter beperking van de bewapening ter zee tot conferenties ter vernieuwing en uitbreiding van de oorlogsvloot worden.

Dit betekent, dat het oorlogsgevaar in een snel tempo zal toenemen. Laten de sociaal-democraten maar over het pacifisme, over de vrede en de vreedzame ontwikkeling van het kapitalisme enz. praten. Toen de sociaal-democratie in Duitsland en in Engeland aan de macht was, heeft de ervaring getoond, dat bij hen het pacifisme slechts het masker is, noodzakelijk om de voorbereiding van nieuwe oorlogen te verbergen.

b) De tegenstellingen tussen de overwinnaarsstaten en de overwonnen staten worden blootgelegd en zullen zich verscherpen. Wat deze laatsten betreft, bedoel ik voornamelijk Duitsland. Ongetwijfeld zal in verband met de crisis en de verscherping van het marktprobleem de druk op Duitsland sterker worden, dat niet alleen schuldenaar, maar ook een van de grootste exporteurs is. De eigenaardige verhouding, die zich tussen de overwinnaarsstaten en Duitsland heeft gevormd, zou men als een pyramide kunnen uitbeelden, aan welker spits Amerika, Frankrijk, Engeland enz. als heersers tronen, met het plan van Young, waarop geschreven staat: "Betaal!", in de hand, terwijl beneden Duitsland neergehurkt zit, dat aan het einde van zijn krachten is en gedwongen is zijn krachten tot het uiterste te overspannen om aan het bevel inzake de miljardenschattingen te voldoen. Wilt ge weten, wat dat is? Dat is de "geest van Locarno". Geloven, dat zulk een toestand voor het wereldkapitalisme zonder gevolgen zal kunnen blijven, dat betekent niets van het leven te begrijpen. Te geloven, dat de Duitse bourgeoisie in staat zal zijn om in de loop van de komende 10 jaren 20 miljard mark te betalen en dat het Duitse proletariaat, dat onder het dubbele juk van "zijn eigen" en van de vreemde" bourgeoisie leeft, het zonder ernstige strijd en hevige schokken zal dulden, dat men deze 20 miljarden uit zijn aderen perst, dat betekent het verstand verliezen. Laten de Duitse en de Franse politici maar doen alsof zij aan dit wonder geloven. Wij, bolsjewiki, geloven niet aan wonderen.

c) De tegenstellingen tussen de imperialistische staten en de koloniale en de afhankelijke landen worden blootgelegd en verscherpen zich. De toenemende economische crisis moet de druk van de imperialisten op de koloniën en de afhankelijke landen, die de voornaamste afzet- en grondstoffenmarkten zijn, wel verscherpen. En werkelijk, de druk verscherpt zich tot in de uiterste graad. Het is een feit, dat de Europese bourgeoisie zich thans met "haar" koloniën in India, Indochina, Indonesië, Noord-Afrika op voet van oorlog bevindt. Het is een feit, dat het "onafhankelijke" China feitelijk reeds in invloedssferen is verdeeld en de generaals-klieken van de contra-revolutionaire Kwomintang-mensen die onder elkaar oorlog voeren en het Chinese volk te gronde richten, de wil van hun bazen uit het imperialistische kamp uitvoeren.

De leugenachtige bewering, dat de functionarissen van de Russische gezantschappen in China schuldig zijn aan het verstoren van de "vrede en rust" in China, moet geacht worden definitief fiasco te hebben geleden. Sinds lange tijd zijn er in Zuid-China en in Midden-China geen Russische gezantschappen meer. Er zijn daarentegen Engelse, Japanse, Duitse, Amerikaanse en allerlei andere gezantschappen. Sinds lange tijd zijn er in Zuid-China en in Midden-China geen Russische gezantschappen meer. Er zijn daarentegen Duitse, Engelse, en Japanse militaire raadgevers bij de oorlogvoerende Chinese generaals. Sinds lange tijd zijn daar geen Russische gezantschappen meer. Er zijn daarentegen Engelse, Amerikaanse, Duitse, Tsjechoslowaakse en allerlei andere kanonnen, geweren, vliegtuigen, tanks en gifgassen. En wat zien wij? Inplaats van "vrede en rust" hebben wij in Zuid- en in Midden-China de meest teugelloze en verwoestende generaalsoorlog, die door de "geciviliseerde" staten van Europa en Amerika gefinancierd en geïnstrueerd wordt. Men verkrijgt een tamelijk pikant beeld van het "beschavings"-werk van de kapitalistische staten. Het is alleen maar onbekend wat de Russische bolsjewiki hiermee te maken hebben.

Het zou belachelijk zijn te menen, dat deze wandaden van de imperialisten zonder gevolgen zullen blijven. De Chinese arbeiders en boeren hebben reeds met het vormen van Sovjets en van een Rood Leger hun antwoord gegeven. Men zegt, dat zich daar reeds een Sovjet-regering heeft gevormd. Ik meen, dat indien dit waar is, hierin niets verwonderlijks zou zijn. Er valt niet aan te twijfelen, dat alleen de Sovjets China van de definitieve ineenstorting en pauperisatie kunnen redden.

Wat betreft India, Indo-China, Indonesië, Afrika enz. - er valt aan de groei van de revolutionaire beweging in deze landen, die soms de vorm van nationale bevrijdingsoorlogen aanneemt, niet te twijfelen. De heren bourgeois zijn van plan deze landen met bloed te overstroomden, zich op de politiebajonetten te steunen en daarbij mensen van het slag van Gandhi te hulp te roepen. Er valt niet aan te twijfelen, dat politiebajonetten een slecht steunpunt bieden. Het tsarisme trachtte in zijn tijd eveneens op politiebajonetten te steunen, maar het is aan iedereen bekend wat voor steun hieruit voortvloeiende. Wat de helpers van het slag van Gandhi betreft, het tsarisme bezat daar een gehele kudde van in de vorm van de liberale mannen van het kompromis van allerlei soort, dat heeft echter niets opgeleverd, dan een blamage.

d) De tegenstellingen tussen de bourgeoisie en het proletariaat in de kapitalistische

landen werden blootgelegd en verscherpten zich. De crisis heeft nu reeds de druk van de kapitalisten op de arbeidersklasse verscherpt. De crisis heeft reeds een nieuwe golf van kapitalistische rationalisatie in het leven geroepen, een nieuwe verslechtering van de toestand van de arbeidersklasse, de groei van de werkloosheid, het vergroten van het bestendige leger van werklozen en de verlaging van het arbeidsloon. Het valt niet te verwonderen, dat deze omstandigheden de situatie revolutioneren, de klassenstrijd verscherpen en de arbeiders tot nieuwe klassenstrijd aanwakkeren.

In verband hiermee worden de sociaal-democratische illusies in de arbeidersmassa's vernield en storten zij ineens. Na de ervaring, opgedaan toen de sociaal-democraten aan de macht waren, toen zij stakingen braken, uitsluitingen organiseerden en arbeiders neerschoten, klinken de arbeiders de leugenachtige beloften van de "economische democratie", de "industriële vrede" en de "vreedzame methode" van de strijd als hoon in de oren. Zullen er thans nog vele arbeiders worden gevonden, die in staat zijn het leugenachtig ge preek van de sociaal-fascisten te geloven? De bekende arbeidersdemonstraties van 1 augustus 1929 (tegen het oorlogsgevaar) en die van 6 maart 1930 (tegen de werkloosheid) tonen, dat de beste elementen van de arbeidersklasse zich reeds van de sociaal-fascisten hebben afgewend. De economische crisis zal een nieuwe slag toebrengen aan de sociaal-democratische illusies onder de arbeiders. Er zullen thans weinig arbeiders te vinden zijn, die na het bankroet en de ineenstorting als gevolg van de crisis bereid zullen zijn, aan de mogelijkheid te geloven van de "verrijking" van "iedere arbeider" door deel te nemen aan "gedemocratiseerde" naamloze vennootschappen. Het is overbodig te zeggen, dat de crisis al deze en dergelijke illusies een vernietigende slag zal toebrengen.

Maar het feit, dat de arbeidersmassa's zich van de sociaal-democratie afkeren betekent, dat zij zich naar het kommunisme wenden. En dat geschiedt inderdaad ook. De groei van de onder de leiding van de kommunistische partij staande vakbeweging, de successen van de kommunistische partijen bij de verkiezingen, de stakingsbewegingen onder leidende deelneming van de communisten, het uitgroeien van de economische stakingen tot politieke protesten, die door de communisten georganiseerd worden, de massademonstraties van de met het communisme sympathiserende arbeiders, die in de arbeidersklasse de levendigste weerklank vinden, - dit alles getuigt ervan, dat de arbeidersmassa's in de kommunistische partij de enige partij zien, die in staat is tegen het kapitalisme te strijden, de enige partij, die het vertrouwen van de arbeiders waard is, de enige partij, met wie men zich met succes in de strijd kan en moet begeven voor de bevrijding uit het kapitalisme. Dat is de wending van de massa's naar het communisme. Dat is de waarborg, dat onze broederpartijen tot grote massapartijen van de arbeidersklasse zullen worden. Het is alleen noodzakelijk, dat de communisten de situatie juist weten te beoordelen en ze in overeenstemming daarmee weten te gebruiken. De kommunistische partijen, die een onverzoenlijke strijd ontplooiën tegen de sociaal-democratie, dit agentschap van het kapitaal in de arbeidersklasse, die alle afwijkingen van het Leninisme, die koren op de molen van de sociaal-democratie zijn, verpletteren, hebben getoond, dat zij op de juiste weg zijn. Het is noodzakelijk, dat zij definitief op deze weg vaste voet vatten. Want slechts onder deze voorwaarde kunnen zij er op rekenen de meerderheid van de arbeidersklasse te veroveren en het proletariaat

met sukses op de naderende klassengevechten voor te bereiden. Want alleen onder deze voorwaarde kan men op het verdere stijgen van de invloed en de autoriteit van de Communistische Internationale rekenen.

Zo staat het met de fundamentele tegenstellingen van het wereldkapitalisme, die zich in verband met de economische wereldcrisis tot het uiterste verscherpt hebben.

Waarvan getuigen deze feiten?

Zij getuigen ervan, dat de stabilisatie van het kapitalisme haar einde tegemoet gaat. Zij getuigen ervan, dat de opleving van de revolutionaire beweging der massa's met nieuwe kracht in omvang zal toenemen.

Zij getuigen ervan, dat de economische wereldcrisis in een reeks van landen tot een politieke crisis zal uitgroeien.

Dit betekent ten eerste, dat de bourgeoisie de uitweg uit deze toestand op het gebied van de binnenlandse politiek zal zoeken in een verdere fascisering en daartoe alle reactionaire krachten zal gebruiken, de sociaal-democratie daarbij inbegrepen.

Dat betekent ten tweede, dat de bourgeoisie de uitweg op het gebied van de buitenlandse politiek in een nieuwe imperialistische oorlog en in de interventie zal zoeken.

Dit betekent tenslotte, dat het proletariaat in de strijd tegen de kapitalistische uitbuiting en het oorlogsgevaar de uitweg in de revolutie zal zoeken.

3. DE BETREKKINGEN TUSSEN DE SOVJET-UNIE EN DE KAPITALISTISCHE STATEN.

a) Ik heb hierboven over de tegenstellingen van het wereldkapitalisme gesproken. Maar behalve deze tegenstellingen bestaat er nog een tegenstelling. Ik spreek over de tegenstelling tussen de kapitalistische wereld en de U.S.S.R. Weliswaar is deze tegenstelling niet van intern-kapitalistische aard. Het is de tegenstelling tussen het kapitalisme als geheel en het land, dat het socialisme opbouwt. Maar dat verhindert haar niet het kapitalisme tot in zijn grondvesten tot ontbinding te brengen en te schokken. Nog sterker, zij legt alle tegenstellingen van het kapitalisme tot op de wortel bloot, vat ze in één knoop samen, en maakt ze tot het vraagstuk van leven of dood van de kapitalistische orde zelf. Derhalve richt de bourgeoisie, telkens wanneer de kapitalistische tegenstellingen zich beginnen te verscherpen, haar blikken naar de kant van de U.S.S.R. - zou het niet mogelijk zijn, deze of gene tegenstelling van het kapitalisme of alle tegenstellingen in hun geheel genomen op te lossen ten koste van de U.S.S.R., ten koste van dit Sovjetland, de citadel der revolutie, die door haar bestaan alleen de arbeidersklasse en de koloniën revolutioneert, die het organiseren van een nieuwe oorlog in de weg staat, de herverdeling van de wereld in de weg staat, die verhindert, dat er op haar omvangrijke binnenlandse markt, die voor de kapitalisten zo noodzakelijk is, vooral thans in verband met de economische crisis, naar willekeur

wordt huisgehouden.

Vandaar de tendentie tot avontuurlijke aanvallen op de Sovjet-Unie en tot de interventie, een tendentie, die zich in verband met de zich ontplooiende economische crisis moet verscherpen.

Het land dat op het gegeven ogenblik aan deze tendentie de scherpste uitdrukking verleent is het burgerlijke Frankrijk, het vaderland van het van liefde druipende "Pan-Europa", de "wieg" van het Kellogg-pakt, het meest agressieve en militaristische land onder alle agressieve en militaristische landen ter wereld.

Maar de interventie is een tweesnijdend zwaard. Dit is aan de bourgeoisie zeer precies bekend. Mooi ware het - denkt hij - indien de interventie goed zou aflopen en met de nederlaag van de Sovjet-Unie zou eindigen. Maar wat, indien zij met een nederlaag van de kapitalisten zou eindigen? Er is immers reeds een interventie geweest, die met een mislukking is geëindigd. Indien de eerste interventie, toen de bolsjewiki zwak waren, met een mislukking eindigde, welke waarborg is er, dat ook de tweede niet met een mislukking zal eindigen? Allen zien, dat de bolsjewiki thans, zowel economisch als politiek, als ook ten aanzien van de voorbereiding van de weerbaarheid des lands, onvergelijkelijk veel sterker zijn. En hoe zal het zijn met de arbeiders van de kapitalistische landen, die de interventie tegen de Sovjet-Unie niet zullen dulden, die tegen de interventie zullen strijden en die, indien het er op aankomt, de kapitalisten een slag in de rug kunnen toebrengen? Zou het niet beter zijn, de weg van het uitbreiden van de handelsbetrekkingen met de Sovjet-Unie in te slaan, waar ook de bolsjewiki niets op tegen hebben?

Vandaar de tendentie tot het voortzetten van de vreedzame betrekkingen met de Sovjet-Unie.

Wij hebben dus twee reeksen van factoren en twee verschillende tendenties, die in tegenovergestelde richting werken.

1. De politiek, die de economische betrekkingen tussen de Sovjet-Unie en de kapitalistische landen ondermijnt, provocatorische aanvallen op de Sovjet-Unie, openlijke en verkapte aktiviteit ter voorbereiding van de interventie tegen de Sovjet-Unie. Dat zijn factoren, die de internationale positie van de Sovjet-Unie bedreigen. Door de werking van deze factoren worden zulke feiten verklaard als de breuk van de conservatieve Engelse regering met de Sovjet-Unie, het bezetten van de Oost-Chinese spoorweg door de Chinese militaristen, de financiële blokkade tegen de Sovjet-Unie, de "kruistocht" tegen de Sovjet-Unie van de klerikalen met de paus aan het hoofd, het organiseren van de sabotage van onze specialisten door agenten van vreemde staten, het organiseren van ontploffingen en brandstichtingen op de wijze, zoals dit door enige beambten van de "Lena Goldfields" geschiedde, aanslagen op vertegenwoordigers van de Sovjet-Unie (Polen), chicanes tegen onze uitvoer (Verenigde Staten, Polen) enz.

2. Sympathie voor, en ondersteuning van de Sovjet-Unie van de kant van de arbeiders der kapitalistische landen, stijging van de economische en de politieke macht van de

Sovjet-Unie, toeneming van de weerbaarheid van de Sovjet-Unie, de vredespolitiek, die zij bestendig voert. Dat zijn de factoren, die de internationale toestand van de Sovjet-Unie versterken. Het resultaat van deze factoren kan men zien in zulke feiten, als het met succes gelijkwiderde conflict ten aanzien van de Oost-Chinese spoorweg, het herstel van de betrekkingen met Groot-Brittannië, het uitbreiden van de economische verbindingen met de kapitalistische landen enz.

De strijd van deze twee factoren bepaalt de internationale situatie van de Sovjet-Unie.

b) Men zegt, dat de steen des aanstoots ten aanzien van het verbeteren van de economische verbindingen met de burgerlijke staten, het vraagstuk van de schulden is. Ik ben van mening, dat dit geen argument vóór het betalen van de schulden is, maar een voorwendsel in handen van de agressieve elementen voor de propaganda voor de interventie. Onze politiek op dit gebied is duidelijk en ten volle gemotiveerd. Onder de voorwaarde, dat ons kredieten zullen worden verstrekt, zijn wij bereid een klein deel van de vóóroorlogsschulden te betalen, welke betaling wij als toeslag op de rente voor de kredieten zouden beschouwen. Zonder deze voorwaarde kunnen en mogen wij niet betalen. Verlangt men meer van ons? Op welk motief? Is het soms niet bekend, dat deze schulden door de tsaristische regering zijn aangegaan, die door de revolutie werd omvergeworpen en voor wier verplichtingen de Sovjet-regering geen verantwoording op zich kan nemen? Men spreekt van het internationale recht, van internationale verplichtingen. Maar op grond van welk internationaal recht hebben de heren "Geallieerden" Bessarabië van de Sovjet-Unie afgescheurd en het in slavernij aan de Roemeense bojaren uitgeleverd? Op grond van welke internationale verplichtingen hebben de kapitalisten en de regeringen van Frankrijk, Engeland, Amerika en Japan de Sovjet-Unie overvallen, zijn zij een interventie begonnen, hebben zij haar drie jaar uitgeplunderd en haar bevolking in ellende gestort? Indien men dit internationaal recht en internationale verplichtingen noemt, wat noemt men dan roof? (Vrolijkheid, applaus). Is het soms niet duidelijk, dat de heren "Geallieerden" door het begaan van deze roofacties, het recht hebben verloren zich op het internationale recht en op internationale verplichtingen te beroepen?

Men zegt verder, dat de propaganda van de Russische bolsjewiki het aanknopen van "normale" betrekkingen in de weg staat. Om de schadelijke invloed van de propaganda te voorkomen, perken de heren bourgeois zich nu en dan door "cordons", of "prikkel-draadversperringen" af en laten de eer van het bewaken van deze "prikkel-draadversperringen" allergenadigst aan Polen, Roemenië, Finland enz. over. Men zegt, dat Duitsland afgunstig is, omdat men dit land het bewaken van de "cordons" en "prikkel-draadversperringen" niet wil toevertrouwen. Behoeft men nog te bewijzen, dat het gezwets over propaganda geen argument tegen het aangaan van "normale betrekkingen" is, maar een voorwendsel voor interventie-propaganda? Hoe kunnen mensen, die zich niet belachelijk willen maken, zich van de ideeën van het bolsjewisme "willen afperken", wanneer er in het land zelf een gunstige bodem voor deze ideeën aanwezig is? Ook het tsarisme heeft in zijn tijd getracht zich van het bolsjewisme "af te perken", maar zoals bekend, is het daarin niet geslaagd. Het kon

zich niet afperken, omdat het bolsjewisme overal ter wereld toeneemt, niet van buitenaf, maar van binnenuit. Er zijn vermoedelijk geen landen, die meer van het bolsjewisme zijn afgeperkt dan China, India, Indo-China. Welnu! Het bolsjewisme neemt daar toe en zal daar toenemen, in weerwil van alle "cordons", omdat daar klaarblijkelijk voor het bolsjewisme gunstige voorwaarden bestaan. Wat heeft daar de propaganda van de Russische bolsjewiki mee te maken? Wel, indien de heren kapitalisten zich op de een of andere wijze van de economische crisis, van de ellende der massa's, van de werkloosheid, van het lage arbeidsloon, van de uitbuiting der werkers zouden kunnen "afperken", - dan zouden de zaken anders staan, dan zou er bij hen ook geen bolsjewistische beweging zijn. Maar dit is juist de zaak, dat iedere schavuit, die zijn eigen zwakheid of zijn eigen onbekwaamheid wil rechtvaardigen, zich op de propaganda van de Russische bolsjewiki beroept.

Men zegt verder, dat ons Sovjetstelsel, de collectivisatie, de strijd tegen de koelakken, de anti-religieuze propaganda, de strijd tegen de saboteurs en de contra-revolutionairen onder de "mannen van de wetenschap", het verdrijven van de Bessedowski's, de Solomonows, de Dmitrijewski's enz. de steen des aanstoots is. Maar dit is reeds volkomen lachwekkend. Hun bevalt naar het schijnt het Sovjetstelsel niet. Maar ons bevalt het kapitalistische stelsel ook niet (vrolijkheid, applaus). Het bevalt ons niet, dat bij hen tientallen miljoenen werklozen genoodzaakt zijn honger en ellende te lijden, terwijl een klein hoopje kapitalisten miljardenrijkdommen bezit. Maar nu wij ons eenmaal bereid hebben verklaard ons niet in de interne aangelegenheden van andere landen te mengen, - is het nu niet duidelijk, dat het niet aangaat, op deze vragen terug te komen? De collectivisatie, de strijd tegen de koelakken, de strijd tegen de saboteurs, de anti-religieuze propaganda enz. dat is het onaantastbare recht van de arbeiders en de boeren van de Sovjet-Unie, dat in onze constitutie is vastgelegd. De constitutie van de Sovjet-Unie moeten en zullen wij consequent ten uitvoer brengen. Het is dus duidelijk, dat hij, die met onze constitutie geen rekening wil houden, verder op kan gaan, waarheen hij maar wil. Wat de Bessedowski's, de Solomonows, de Dmitrijewski's enz. betreft, - wij zullen dergelijke lieden ook verder als voor de revolutie overbodig en schadelijk uitschot uitbannen. Laten zij, die een bijzondere neiging tot uitschot koesteren, hen maar op het schild verheffen. (Vrolijkheid). De molens van onze revolutie malen goed. Zij nemen al het deugdelijke en geven dat aan de Sovjets, maar de afval werpen zij ter zijde. Men zegt dat in Frankrijk, bij de Parijse bourgeois een grote vraag naar dit uitschot bestaat. Welnu, laten zij dit maar naar hartelust importeren. Het is waar, dit zal de invoerbalans van Frankrijk enigszins belasten, waartegen de heren bourgeois altijd protesteren. Maar dat is hun zaak. Laten wij ons niet in de interne aangelegenheden van Frankrijk mengen. (Vrolijkheid, applaus).

Zo staat de kwestie met de "hindernissen", die het aanknopen van "normale" betrekkingen met andere landen in de weg staan.

Klaarblijkelijk zijn deze "hindernissen" slechts denkbeeldige hindernissen, die alleen maar aangevoerd worden om een voorwendsel voor anti-Sovjetpropaganda te verkrijgen.

Onze politiek is een politiek van vrede en van uitbreiding van de handelsbetrekkingen met alle landen. Het resultaat van deze politiek is de verbetering van de betrekkingen met een aantal landen en het afsluiten van een reeks van handelsverdragen en overeenkomsten inzake technische hulp enz. Haar resultaat is verder het toetreden van de Sovjet-Unie tot het Kellogg-pakt, het ondertekenen van het bekende protocol in de geest van het Kellogg-pakt met Polen, Roemenië, Lithauen enz., het ondertekenen van het protocol over de verlenging van de geldigheidsduur van het vriendschaps- en neutraliteitsverdrag met Turkije. Tenslotte is het resultaat van deze politiek het feit, dat het ons gelukt is, de vrede te handhaven er dat wij ons door de vijanden niet in een conflict lieten betrekken, ondanks een reeks van provocatorische daden en avontuurlijke aanvallen van de oorlogstokers. Deze vredespolitiek zullen wij ook verder met alle kracht en met alle middelen voeren. Wij willen geen stukje vreemde bodem. Maar ook van onze bodem, zullen wij aan niemand ook maar een duimbreed afstaan. (Applaus).

Dit is onze buitenlandse politiek.

De taak is hierin gelegen om deze politiek ook verder te voeren met heel de standvastigheid die de bolsjewiki eigen is.

II. DE STIJGENDE OPBLOEI VAN DE SOCIALISTISCHE OPBOUW EN DE BINNENLANDSE TOESTAND VAN DE SOVJET-UNIE

Laat ons nu tot de binnenlandse toestand van de Sovjet-Unie overgaan.

In tegenstelling tot de kapitalistische landen, waar nu de economische crisis en toenemende werkloosheid heerst, biedt de binnenlandse toestand van ons land een beeld van toenemende opbloei van de volkshuishouding en progressieve vermindering van de werkloosheid. Het tempo van de ontwikkeling van de grootindustrie is eveneens toegenomen en heeft zich versneld. De zware industrie is sterker geworden. De socialistische sector van de industrie is belangrijk voorwaarts geschreden. In de landbouw is een nieuwe kracht opgegroeid, de sovchozen en de kolchozen. Hadden wij twee jaar geleden een crisis in de graanproductie en steunden wij bij de graaninzameling hoofdzakelijk op de individuele bedrijven, tegenwoordig is het zwaartepunt naar de kolchozen en sovchozen verplaatst, terwijl de graancrisis in hoofdzaak als opgelost kan worden beschouwd. De hoofdmassa's van de boeren hebben zich definitief naar de kolchozen gewend. De tegenstand van de koelakken is teruggeslagen. De binnenlandse toestand van de Sovjet-Unie heeft zich nog meer geconsolideerd.

Dit is het algemene beeld van de binnenlandse toestand van de Sovjet-Unie op het huidige ogenblik.

Beschouwen wij de concrete cijfers:

1. DE GROEI VAN DE VOLKSHUISHOUDING ALS EEN GEHEEL.

a) Hadden wij in het jaar 1926/1927, d.w.z. tijdens het XVde Partijcongres, in de gehele landbouw - het bosbedrijf, de visserij enz. daarbij inbegrepen, - een brutoproductie ten bedrage van 12,370 miljoen in roebels van vóór de oorlog, d.w.z. 106,6 % van het peil van vóór de oorlog, het volgende jaar, d.w.z. in 1927/28 hadden wij 107,2 %, in het jaar 1928/29, 109,1 % en in het lopende jaar 1929/30 zullen wij, te oordelen naar de loop van de ontwikkeling in het landbouwbedrijf, minstens 113-114 % van het peil van vóór de oorlog bereiken.

Er is een ononderbroken, hoewel naar verhouding langzame groei van de productie van de landbouw in zijn geheel vast te stellen.

Terwijl de brutoproductie van de gehele industrie - zowel in het klein- als in het grootbedrijf, de maalterij daarbij inbegrepen, in het jaar 1926/27, d.w.z. tijdens het XVde Partijcongres, 8,641 miljoen in roebels van voor de oorlog bedroeg, d.w.z. 102,5 % van het peil van vóór de oorlog, het volgende jaar d.w.z. in 1927/28, hadden wij 122 %, 1928/29 142,5 % en in het lopende jaar 1929/30 zullen wij, te oordelen naar de ontwikkelingsgang der industrie, minstens 180 % van het peil van vóór de oorlog bereiken.

b) Bedroeg in het jaar 1926/27, d.w.z. tijdens het XVde Partijcongres, het goederenvervoer op ons gehele spoorwegnet 81,7 miljard ton-kilometer, d.w.z. 127 % van het peil van vóór de oorlog, het volgende jaar d.w.z. in 1927/28 hadden wij 134,2 %, in 1928/29 162,4 % terwijl het goederenvervoer in het lopende jaar - te oordelen naar de gegevens - minstens 193 % van het peil van vóór de oorlog zal uitmaken. Wat de nieuwe spoorwegbouw betreft, het spoorwegnet groeide in de verslagperiode, d.w.z. sinds 1927/28, van 76.000 kilometer tot 80.000 kilometer, hetgeen 136,7 % van het peil van vóór de oorlog uitmaakt.

c) Stelt men de stand van de handelsomzet van ons land in 1926/27 op 100 (31 miljard roebel), dan nam de omzet in het jaar 1927/28 tot 124,6 % toe, in 1928/29 tot 160,4 % en in het lopende jaar 1929/30 zal de omvang van de handelsomzet naar alle gegevens te oordelen 202 % bedragen, d.w.z. zal, vergeleken bij 1926/27 de omzet zich verdubbeld hebben.

d) Stelt men de balansen van al onze krediet-instellingen op 1 oktober 1927 op 100 (9173 miljoen roebel), dan blijkt het, dat wij op 1 oktober 1928 een groei tot 141 % hadden en op 1 oktober 1929 tot 201,1 % d.w.z. een verdubbeling vergeleken bij het jaar 1927.

e) Stelt men het staatsbudget voor 1926/27 op 100 (6371 miljoen roebel), dan blijkt het, dat wij in 1927/28 een groei van het staatsbudget hadden tot 125,5 %, in 1928/29 tot 146,7 % en in 1929/30 tot 204,4 %, d.w.z. een verdubbeling vergeleken bij het budget van 1926/27 (12.605 miljoen roebel).

f) Maakte onze buitenlandse handel (export-import) in het jaar 1926/27 47,9 % van het peil van vóór de oorlog uit, in 1927/28 groeide hij tot 56,8 %, in 1928/29 tot 67,9 % en in het jaar 1929/30 zal hij, naar alle gegevens te oordelen, niet minder dan 80 % van het peil van vóór de oorlog bedragen.

g) Als resultaat hebben wij het volgende beeld van de groei van het totale volksinkomen in de verslagperiode (in onveranderde prijzen van het jaar 1926/27). In 1926/27 bedroeg het volksinkomen volgens de gegevens van de Staatsplankommissie 23.127 miljoen roebel, in 1927/28 - 25.396 miljoen roebel, een groei met 9,8 % in 1928/29 - 28.596 miljoen roebel - een groei met 12,6 %. In het jaar 1929/30 zal het volksinkomen naar alle gegevens te oordelen, niet minder dan 34 miljard roebel zijn, zodat de toeneming in dit jaar 20 % zal bedragen. De gemiddelde jaarlijkse groei in de drie jaren van de verslagperiode bedraagt meer dan 15 %.

Neemt men in aanmerking, dat de gemiddelde jaarlijkse toeneming van het volksinkomen in landen als de Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Duitsland, niet meer dan 3-8 % bedraagt, dan moet men toegeven, dat het groei tempo van het volksinkomen in de Sovjet-Unie werkelijk een rekordtempo is.

2. DE SUKSESSEN VAN DE INDUSTRIALISATIE.

De groei van de volkshuishouding gaat bij ons niet op elementaire wijze, maar in een bepaalde richting, te weten in de richting van de industrialisatie, in het teken van de industrialisatie, van de groei van het soortelijk gewicht van de industrie in het gehele systeem van de volkshuishouding, in het teken van de omvorming van ons land van een agrarisch tot een industrieel land.

a) de dynamiek van de verhouding tussen de industrie als geheel en de landbouw als geheel, van het standpunt van het soortelijk gewicht van de industrie in de totale productie van de gehele volkshuishouding, tekent zich in de verslagperiode als volgt af:

Voor de oorlog bedroeg het aandeel van de industrie in de totale productie van de volkshuishouding 42,1 %, het aandeel van de landbouw 57,9 %, in 1927/28 bedroeg het aandeel van de industrie 45,2 %, dat van de landbouw 54,8 %, in 1929/30 zal het aandeel van de industrie naar alle gegevens te oordelen, niet minder dan 53 % bedragen, terwijl het aandeel van de landbouw niet meer dan 47 % zal uitmaken.

Dit betekent, dat het soortelijk gewicht van de industrie reeds het soortelijk gewicht van de landbouw begint te overtreffen en dat wij aan de vooravond staan van de verandering van een agrarisch land in een industrieland (Applaus).

b) Wij verkrijgen een nog beslister overwicht ten gunste van de industrie, indien wij van het soortelijk gewicht van de industrie in de warenproductie van de volkshuishouding uitgaan. Bedroeg in 1926/27 het aandeel van de industrie in de

algemene balans van de warenproductie van de volkshuishouding 68,8 % en het aandeel van de landbouw daarin 31,2 %, dan hadden wij in 1927/28 voor de industrie 71,2 %, voor de landbouw - 28,8 %; in 1928/29 voor de industrie 72,4 %, voor de landbouw - 27,6 %, en voor het jaar 1929/30 zullen wij, naar alle gegevens te oordelen, voor de industrie 76 %, voor de landbouw 24 % hebben.

In deze bijzonder ongunstige toestand van de landbouw komt o.a. het kleinburgerlijke karakter van een slechts in geringe mate voor de markt producerende landbouw tot uiting. Het valt te begrijpen, dat deze toestand tot op bepaalde hoogte zal veranderen en wel naarmate de landbouw zich in de richting van het grote bedrijf der sowchozen en kolchozen zal ontwikkelen, naarmate de waren productie van de landbouw zal toenemen.

c) Maar de ontwikkeling van de industrie in het algemeen geeft nog geen volledig beeld van het tempo van de industrialisatie. Om een volledig beeld te verkrijgen moet men de dynamiek van de verhouding tussen de zware en de lichte industrie vaststellen. Derhalve moet als de duidelijkste graadmeter van de groei van de industrialisatie het voortdurend aanwassen van het soortelijk gewicht van de productie van productiemiddelen (zware industrie) in de totale productie van de industrie worden beschouwd. Bedroeg het aandeel van de productie van productiemiddelen in de totale productie van de gehele industrie in 1927/28 27,2 % en het aandeel van de productie van artikelen van algemeen verbruik 72,8 %, - het aandeel van de productie van productiemiddelen bedroeg in 1928/29 28,7 % tegenover 71,3 % en in 1929/30 zal het aandeel van de productiemiddelen, naar alle gegevens te oordelen, reeds 32,7 % tegenover 67,3 % bedragen.

Neemt men niet de gehele industrie, maar alleen de in het plan van de W. S. N. Ch.ⁱ opgenomen industrie, die alle fundamentele takken van industrie omvat, dan is hier de verhouding tussen de productie van produktiemiddelen en die van artikelen van algemeen verbruik nog gunstiger, namelijk; in het jaar 1927/28 bedroeg het aandeel van de productie van produktiemiddelen 42,7 % tegenover 57,3 010, in 1928/29 44,6 % tegenover 55,4 % en in 1929/30 zal het, naar alle gegevens te oordelen, minstens 48 % bedragen, tegenover 52 % voor de productie van artikelen van algemeen verbruik.

De ontwikkeling van onze volkshuishouding staat in het teken van de industrialisatie, van de versterking en de ontwikkeling van onze eigen zware industrie.

Dit betekent, dat wij de grondslag van onze economische onafhankelijkheid, onze zware industrie, reeds hebben gelegd en dat wij haar verder ontplooiën.

3. DE LEIDENDE ROL VAN DE SOCIALISTISCHE INDUSTRIE EN HAAR GROEITEMPO.

De ontwikkeling van onze volkshuishouding staat in het teken van de industrialisatie. Maar wij hebben niet elk soort van industrialisatie nodig. Wij hebben zulk een industrialisatie nodig, die het groeiende overwicht van de socialistische vormen van de

industrie boven die der kleine warenproducenten en nog meer boven de kapitalistische vormen verzekert. De karakteristieke trek van onze industrialisatie is hierin gelegen, dat zij een socialistische industrialisatie is, die de overwinning van de vermaatschappelijkte sector van de industrie op de private, op de sector van de kleine warenproductie en de kapitalistische sector verzekert.

Ziehier enige gegevens over de groei van de kapitaalbelegging en de brutoproductie volgens de sectoren:

a) Neemt men de groei van de kapitaalbelegging in de industrie volgens de sectoren, dan verkrijgen wij het volgende beeld. De vermaatschappelijkte sector: in 1926/27 - 1270 miljoen roebel; in 1927/28 - 1614 miljoen roebel; in 1928/29 - 2046 miljoen roebel; in 1929/30 - 4275 miljoen roebel. De private en kapitalistische sector: in 1926/27 - 63 miljoen roebel, in 1927/28 - 64 miljoen roebel; in 1928/29 - 56 miljoen roebel; in 1929/30 - 51 miljoen roebel.

Dit betekent ten eerste, dat de kapitaalbelegging in de vermaatschappelijkte sector van de industrie in deze tijd tot het drievoudige is gestegen (335 %).

Dit betekent ten tweede, dat de kapitaalbelegging in de private en kapitalistische sector in deze tijd met een vijfde is verminderd (81 %).

De private en kapitalistische sector leeft op kosten van het oude kapitaal en gaat zijn ondergang tegemoet.

b) Neemt men het toenemen van de brutoproductie van de industrie volgens de sectoren, dan verkrijgen wij het volgende beeld. De vermaatschappelijkte sector: in 1926/27 11.999 miljoen roebel; in 1928/29 - 18.903 miljoen roebel; in 1929/30 24.740 miljoen roebel. De private en kapitalistische sector: in 1926/27 - 4043 miljoen roebel; in 1927/28 - 3704 miljoen roebel; in 1928/29 - 3389 miljoen roebel; in 1929/30 - 3310 miljoen roebel.

Dit betekent ten eerste, dat de brutoproductie van de vermaatschappelijkte sector van de industrie in drie jaar zich meer dan verdubbeld heeft (206,2 %).

Dit betekent ten tweede, dat de brutoproductie van de industrie van de private en kapitalistische sector in dezelfde tijdsspanne bijna met één vijfde is verminderd (81,9 %).

Neemt men niet de productie van de gehele industrie, maar alleen de grote - (census-) industrie en beschouwt men deze volgens de sectoren, dan verkrijgen wij het volgende beeld van de verhouding tussen de vermaatschappelijkte en de private sector. Het soortelijk gewicht van de vermaatschappelijkte sector in de productie van de grootindustrie van het land bedroeg: in 1926/27 - 97,7 %, in 1927/28 - 98,6 % in 1928/29 - 99,1 % in 1929/30 - 99,3 %. Het soortelijk gewicht van de private sector in de productie van de grootindustrie van het land bedroeg: 1926/27 - 2,3 %; 1927/28 - 1,4 %; 1928/29 - 0,9 %; 1929/30 - 0,7 %.

Zoals gij ziet, zijn de kapitalistische elementen in de grootindustrie reeds bijna ten

onder gegaan.

Het is duidelijk, dat de vraag "Wie zal overwinnen?", de vraag of het socialisme op de kapitalistische elementen in de industrie of deze op het socialisme de overwinning zullen behalen, reeds in hoofdzaak ten gunste van de socialistische vormen van de industrie is beslist. Definitief en onherroepelijk beslist! (Applaus).

c) Bijzonder belangwekkend zijn de gegevens over het ontwikkelingstempo van de in het plan van de W.S.N.Ch. opgenomen staatsindustrie tijdens de verslagperiode. Stelt men de brutoproductie van de in het plan van de W.S.N. Ch. opgenomen socialistische industrie voor 1926/27 op 100, dan blijkt het, dat in het jaar 1927/28 de brutoproductie van deze industrie tot 127,4 %, in 1928/29 tot 158,6 % is gegroeid en dat zij in het jaar 1929/30 tot 209,8 % zal groeien.

Dit betekent, dat de in het plan van de W.S.N.Ch. opgenomen socialistische industrie, die alle hoofdtakken van de industrie en de gehele zware industrie omvat, zich in de loop van drie jaren meer dan verdubbeld heeft.

Men moet wel erkennen, dat geen enkel land ter wereld zulk een razend ontwikkelingstempo van zijn grootindustrie kent.

Deze omstandigheid geeft ons ook het recht om over het vervullen van het vijfjarenplan in vier jaar te spreken.

d) Enige kameraden staan sceptisch tegenover de leuze: "het vijfjarenplan in vier jaar". Nog zeer kort geleden heeft een deel van onze kameraden het op het Vde Sovjetcongres bekrachtigde vijfjarenplan voor iets fantastisch gehouden. Ik spreek nog niet eens over de burgerlijke schrijvers, die alleen al bij het woord "vijfjarenplan" met de ogen rollen. Maar wat zien wij in werkelijkheid, wanneer wij het vijfjarenplan beschouwen van het standpunt van zijn verwezenlijking in de eerste twee jaar? Wat toont ons de controle op de uitvoering van het vijfjarenplan in zijn maximale variant? Zij toont ons niet alleen, dat wij het vijfjarenplan in 4 jaar kunnen uitvoeren. Zij toont ons ook, dat wij het plan in een gehele reeks van takken der industrie in drie en zelfs in 2½ jaar kunnen vervullen. Dit kan misschien de sceptici in het opportunistische kamp onwaarschijnlijk voorkomen. Maar dat is een feit en het zou dom en belachelijk zijn het te bestrijden.

Oordeelt zelf!

Volgens het vijfjarenplan moest de petroleum-industrie in 1932/33 producten voor een waarde van 977 miljoen roebel leveren. Maar in werkelijkheid levert ze reeds in 1929/30 een productie tot een waarde van 809 miljoen roebel, d.w.z. 83 % van de in het vijfjarenplan voor het jaar 1932/33 aangewezen productie. Wij zullen dus het vijfjarenplan in de petroleum-industrie in ongeveer twee en een half jaar vervullen.

In de turf-industrie moesten wij volgens het vijfjarenplan in het jaar 1932/33 producten voor een waarde van 122 miljoen roebel. verkrijgen, maar in werkelijkheid levert zij reeds in 1929/30 producten voor een waarde van meer dan 115 miljoen roebel, d.w.z. 96 % van de in het vijfjarenplan voor het jaar 1932/33 aangewezen productie. Wij

zullen dus het vijfjarenplan in de turf-industrie in de loop van twee en half jaar, zo al niet vroeger, vervullen.

Volgens het vijfjarenplan moet de algemene machinebouw in het jaar 1932/33 een productie voor een waarde van 2058 miljoen roebel leveren. Maar in werkelijkheid levert hij reeds in 1929/30 producten voor een waarde van 1458 miljoen roebel, d.w.z. 70 % van de in het vijfjarenplan voor 1932/33 aangewezen productie. Dus zullen wij het vijfjarenplan in de algemene machinebouw in twee en half tot drie jaar vervullen.

Volgens het vijfjarenplan moet de productie van landbouwmachines in het jaar 1932/33 producten voor een waarde van 610 miljoen roebel leveren. Maar in werkelijkheid levert zij reeds in het jaar 1929/30 producten voor een waarde van 400 miljoen roebel, d.w.z. iets meer dan 60 procent van de in het vijfjarenplan voor het jaar 1932/33 aangewezen productie. Wij zullen dus het vijfjarenplan voor de productie van landbouwmachines in drie jaar, zo al niet eerder, vervullen.

Volgens het vijfjarenplan moest de electro-technische industrie in 1932/33 producten voor een waarde van 896 miljoen roebel leveren. Maar in werkelijkheid levert zij reeds in 1929/30 producten voor een waarde van 503 miljoen roebel, d.w.z. iets meer dan 56 % van de in het vijfjarenplan voor het jaar 1932/33 aangewezen productie. Wij zullen dus het vijfjarenplan voor de electrotechnische industrie in drie jaren vervullen. Dat zijn de ongekennde ontwikkelingstempo's van onze socialistische industrie.

Wij schrijden in een versneld tempo voorwaarts en halen in technisch-economisch opzicht de meest vooraanstaande kapitalistische landen in.

e) Dit betekent natuurlijk niet, dat wij hen reeds hebben ingehaald wat de omvang van de productie betreft, dat onze industrie het ontwikkelingspeil van de vooraanstaande kapitalistische landen reeds heeft bereikt. Neen, dat betekent dit nog lang niet. Het ontwikkelingstempo van de industrie en het ontwikkelingspeil van de industrie mogen niet met elkander worden verwisseld. Bij ons halen velen hen door elkaar en veronderstellen, dat indien wij ongekennde ontwikkelingstempo's hebben verkregen, wij hierdoor reeds het ontwikkelingspeil van de industrie van de vooraanstaande kapitalistische landen zouden hebben bereikt.

Maar dit is absoluut onjuist.

Neemt b.v. de productie van elektrische energie waar wij een zeer hoog tempo hebben. In de productie van elektrische energie hebben wij van 1924 tot 1929 een verhoging tot bijna 600 % bereikt, terwijl de productie van elektrische energie in de Verenigde Staten in dezelfde periode slechts tot 181 % is toegenomen, in Canada tot 218 %, in Duitsland tot 241 %, in Italië tot 222 %. Zoals gij ziet, hebben wij hier inderdaad een ongekennd tempo, hebben wij de tempo's van alle andere staten overtroffen. Maar neemt men het ontwikkelingspeil van de productie van elektrische energie in deze landen, b.v. in 1929 en vergelijkt men dit met het ontwikkelingspeil in de U.S.S.R., dan is het beeld voor de

Sovjet-Unie volstrekt niet bevredigend. Ondanks het ongekeerde ontwikkelingstempo in de productie van elektrische energie, bedroeg deze in de U.S.S.R. in 1929 6465 miljoen kilowatt-uur, terwijl de Verenigde Staten 126.000 miljoen kilowatt-uur hadden, Canada 17.628 miljoen, Duitsland 33.000 miljoen, Italië 10.850 miljoen kilowatt-uur.

Zoals gij ziet een kolossaal verschil.

Hieruit volgt, dat wij wat het ontwikkelingspeil betreft, bij al deze staten ten achter staan.

Of neemt b.v. de productie van ruwijzer bij ons. Stelt men de productie van ruwijzer in 1926/27 op 100 (2,9 miljoen ton), dan is bij ons in drie jaar, d.w.z. van 1927/28 tot 1929/30, de productie van ruwijzer tot ongeveer het dubbele gestegen en bereikte zij 190 % (5,5 miljoen ton). Het ontwikkelingstempo is, zoals gij ziet, tamelijk hoog.

Maar indien men de zaak beschouwt vanuit het gezichtspunt van het ontwikkelingspeil van de productie van ruwijzer bij ons en de omvang van de productie van ruwijzer vergelijkt met die van de vooraanstaande kapitalistische landen, dan verkrijgt men een tamelijk onbevredigend beeld. Beginnen wij met het feit, dat het vooroorlogspeil van de productie van ruwijzer eerst in het lopende jaar, in 1929/30, werd bereikt en overtroffen. Dit alleen

dwingt ons de onverbiddelijke gevolgtrekking te maken, dat wij, zonder verdere bespoediging van het ontwikkelingstempo van de metaalindustrie, het risico lopen, dat het lot van onze gehele industrie wordt bedreigd. Wat betreft het ontwikkelingspeil van de ruwijzerindustrie bij ons en in het Westen, verkrijgen wij het volgende beeld: de productie van ruwijzer in de Verenigde Staten bedroeg in 1929 42,3 miljoen ton; in Duitsland 13,4 miljoen ton; in Frankrijk 10,45 miljoen ton; in Engeland 7,7 miljoen ton; maar in de Sovjet-Unie bedraagt de ruwijzerproductie aan het einde van het jaar 1929/30 in 't geheel slechts 5,5 miljoen ton.

Zoals gij ziet is het onderscheid hier niet gering.

Hier volgt dus uit, dat wij met betrekking tot het ontwikkelingspeil van de ruwijzerproductie bij al deze landen ten achter staan.

Waarvan getuigt dit alles? Het getuigt er van, dat

- 1) men het ontwikkelingstempo van de industrie niet met haar ontwikkelingspeil mag verwisselen.
- 2) wij ten aanzien van het ontwikkelingspeil van onze industrie bij de vooraanstaande kapitalistische landen duivels ten achter zijn gebleven.
- 3) slechts de verdere versnelling van het ontwikkelingstempo van onze industrie ons de mogelijkheid zal verschaffen, in technisch-economisch opzicht de vooraanstaande kapitalistische landen in te halen en voorbij te streven.
- 4) mensen, die bazelen over de noodzakelijkheid van de vermindering van het ontwikkelingstempo onzer industrie, vijanden van het socialisme, agenten van onze klassevijanden zijn. (Applaus).

4. DE LANDBOUW EN HET GRAANVRAAGSTUK.

Ik heb hierboven over de toestand van de landbouw als geheel gesproken, de bosbouw, de visserij enz. daarbij inbegrepen, zonder de landbouw in de voornaamste takken onder te verdelen. Nemen wij uit de landbouw als geheel zijn voornaamste takken, bij voorbeeld de graanbouw, de veeteelt, de technische cultures, dan tekent zich de stand van zaken naar de gegevens van de Gosplan en de N.K.Zjem der U.S.S.Rⁱⁱ als volgt af:

a) Stelt men het zaai-oppervlak van de graancultures in 1913 op 100, dan krijgen wij het volgende beeld van de dynamiek van het zaai-oppervlak volgens de jaren: 1926/27 - 96,9 %; 1927/28 - 94,7 %; 1928/29 - 98,2 % en in het lopende jaar 1929/30 naar alle gegevens te oordelen - 105,1 % van het peil van voor de oorlog.

Het feit van de achteruitgang van het zaai-oppervlak voor de graancultures in het jaar 1927/28 trekt de aandacht.

Deze achteruitgang is niet, volgens de domme bewering van weetnieten uit het kamp van de rechtse opportunisten, door een degradatie van de landbouw te verklaren, maar door het te gronde gaan van wintergraan in de omvang van 7,700.000 H.A. (20 % van het totale oppervlak van wintergraan in de Sovjet-Unie).

Stelt men verder de bruto-graanproductie in het jaar 1913 op 100, dan verkrijgen wij het volgende beeld: 1927 - 91,9 %; 1928 - 90,8 %; 1929 - 94,4 % en in het jaar 1930 - naar alle gegevens te oordelen - 110 % van het peil van vóór de oorlog.

Ook hier trekt de achteruitgang van de bruto-graanproductie in het jaar 1928 de aandacht. Deze is te verklaren door het te gronde gaan van het wintergraan in de Oekraïne en in de Noord-Kaukasus.

Wat het voor de markt bestemde deel van de brutoproductie der verschillende graansoorten (de afzet buiten het dorp) betreft, is het beeld nog leerzamer. Stelt men het voor de markt bestemde deel van de graanproductie voor 1913 op 100, dan blijkt het, dat wij hiervan in 1927 37 % hadden, in 1928 36,8 %, in 1929 58 % en in het lopende jaar 1930, naar alle gegevens te oordelen, zullen wij niet minder dan 73 % van het peil van vóór de oorlog bereiken

Hier volgt dus uit, dat wij wat het zaai-oppervlak en de brutoproductie van granen betreft, de vooroorlogsnorm eerst in het lopende jaar 1930 hebben bereikt en een weinig overschreden. Er volgt voorts uit, dat wat betreft het deel van het graan dat voor de markt bestemd is, wij het peil van vóór de oorlog nog lang niet hebben bereikt en dat wij er in dit jaar nog een procent of 25 onder zullen blijven.

Hierin ligt de kern van onze graanmoeilijkheden, die zich in het jaar 1928 bijzonder hebben verscherpt.

Hierin ligt ook de kern van het graanprobleem.

b) Ongeveer hetzelfde beeld ontrolt zich voor ons op het gebied van de veeteelt, een beeld echter, dat nog onrustbarender trekken toont.

Stellen wij het totaal voor alle soorten van vee voor het jaar 1916 op 100, dan

verkrijgen wij het volgende beeld volgens de jaren. In 1927 waren er paarden 88,9 %, rundvee 114,3 %, schapen en geiten 119,3 %, varkens 111,3 %; in 1928 paarden 94,6 %, rundvee 118,5 %, schapen en geiten 126 %, varkens 126,1 %; in 1929 paarden 96,9 %, rundvee 115,6 %, schapen en geiten 127,8 %, varkens 103 %; in 1930 paarden 88,6 %, rundvee 89,1 %, schapen en geiten 87,1 %, varkens 60,8 % vergeleken bij de stand van 1916.

Zoals gij ziet, hebben wij, indien wij de cijfers van het laatste jaar in aanmerking nemen, duidelijke tekenen van een beginnende inkrimping van de veeteelt.

Een nog minder bevredigend beeld verkrijgen wij van het standpunt van de voor de markt bestemde productie van de veeteelt, in het bijzonder ten aanzien van vlees en vet. Stelt men de brutoproductie van vlees en vet voor ieder jaar op 100, dan waren daarvan in 1926 33,4 %, in 1927 32,9 %, in 1928, 30,4 %, en in 1929 29,2 % voor de markt bestemd.

Wij hebben dus duidelijke tekenen van de onstabiele en van de economische onbetrouwbaarheid van het kleine en weinig waren voor de markt producerende veebedrijf.

Hier volgt uit, dat wij op het gebied van de veeteelt inplaats van het overschrijden van de norm van 1916 in het laatste jaar duidelijke tekenen hebben van een dalen onder deze norm.

Op het graanvraagstuk, dat wij in hoofdzaak reeds met succes hebben opgelost, volgt dus voor ons het vleesvraagstuk, welks scherpte zich reeds nu doet gevoelen en dat op zijn oplossing wacht.

c) Een ander beeld toont ons de ontwikkeling van de technische cultures, die grondstoffen voor onze industrie leveren. Stelt men het zaai-oppervlak voor technische cultures voor 1913 op 100, dan verkrijgen wij met betrekking tot de katoen voor het jaar 1927 107,1 %, voor 1928 131,4 %, voor 1929 151,4 /,,; voor 1930 217 % van het peil van vóór de oorlog; met betrekking tot het vlas voor 1927 86,6 %, voor 1928 95,7 %, voor 1929 112,9 %, voor 1930 125 /" van het peil van vóór de oorlog; met betrekking tot de suikerbieten voor 1927 106,6 %, voor 1928 124,2 %, voor 1929 125,8 %, voor 1930 169 % van het peil van vóór de oorlog; met betrekking tot de olieplanten voor het jaar 1927 179,4 %, voor 1928 230,9 %, voor 1929 219,7 %, voor 1930 niet minder dan 260 % van het peil van vóór de oorlog.

Hetzelfde in hoofdzaak gunstige beeld toont ons de brutoproductie der technische cultures. Stelt men de brutoproductie voor het jaar 1913 op 100, dan bedraagt zij met betrekking tot de katoen in 1928 110,5 %, in 1929 119 %. in 1930 zal zij volgens alle gegevens 182,8 % van het peil van vóór de oorlog bedragen; met betrekking tot het vlas in 1928 71,6 %, in 1929 81,5 %, in 1930 zal zij volgens alle gegevens 101,3 % van het peil van vóór de oorlog bereiken; met betrekking tot de suikerbieten in het jaar 1928 93 %, in 1929 58 %. in 1930 zal de brutoproductie volgens alle gegevens. 139,4 % van het peil van vóór de oorlog bereiken; met betrekking tot de olieplanten in 1928 161,9 %, in 1929 149,8 %. in het jaar 1930 zullen wij volgens alle gegevens, 220 % van het peil

van vóór de oorlog hebben.

Wat de technische cultures betreft hebben wij dus een gunstiger beeld, indien wij de oogst van de suikerbieten over 1929, die door insecten werd aangetast, niet meerekenen.

Overigens zijn ook hier, op het gebied van de technische cultures, in de toekomst, met het oog op het overheersen van het kleine bedrijf, sterke schommelingen en verschijnselen van onstandvastigheid mogelijk en waarschijnlijk; naar het voorbeeld van die schommelingen en onstandvastigheden, die zich in deze cijfers ten aanzien van de cultures van vlas en olieplanten demonstreren, die het minst van al door de kolchozen en sovchozen worden beïnvloed.

Wij staan dus voor de volgende landbouwproblemen:

1. Het probleem van het verstevigen van de toestand der technische cultures, door aan de betreffende distrikten een voldoende hoeveelheid goedkope graanproducten te verzekeren.
2. Het probleem van het omhoog brengen van de veeteelt en de oplossing van het vleesvraagstuk door aan de betreffende districten een voldoende hoeveelheid van goedkope graanproducten en veevoeder te verzekeren.
3. Het probleem van de definitieve oplossing van het vraagstuk van het graanbedrijf als het hoofdvraagstuk van de landbouw op het gegeven ogenblik.

Hieruit volgt, dat het graanprobleem de hoofdschakel is in het systeem van de landbouw en de sleutel ter oplossing van alle andere landbouwproblemen is.

Hieruit volgt, dat het oplossen van het graanprobleem de eerste taak is te midden van de andere problemen van de landbouw.

Maar het graanprobleem op te lossen en daarmee de landbouw op de weg van een wezenlijke opbloei te leiden, dat betekent de achterlijkheid van de landbouw radicaal te liquideren, hem met tractoren en landbouwmachines uit te rusten, hem met nieuwe kaders van wetenschappelijke arbeiders te verzorgen, de arbeidsproductiviteit te verhogen en de productie voor de markt te vergroten. Zonder deze voorwaarden valt er van de oplossing van de graankwestie zelfs niet te dromen.

Is het mogelijk al deze voorwaarden op de grondslag van het kleine individuele boerenbedrijf te vervullen? Neen, dat is niet mogelijk. Dat is niet mogelijk, omdat het kleine boerenbedrijf niet bij machte is de nieuwe techniek te aanvaarden en zich die eigen te maken, het is niet bij machte de arbeidsproductiviteit in voldoende mate te verhogen, niet bij machte in voldoende mate de marktproductie van de landbouw te vergroten. Er blijft slechts één weg, de weg van het vergroten van het landbouwbedrijf, van het vormen van grote, met de moderne techniek uitgeruste bedrijven. Maar het Sovjet-land kan de weg van het organiseren van grote kapitalistische bedrijven niet betreden. Het kan en moet alleen ingaan op het organiseren van grote, met moderne techniek uitgeruste bedrijven van een socialistisch type. En zulke bedrijven zijn bij ons de sovchozen en kolchozen.

Vandaar de taak van het oprichten van sovchozen en van het verenigen van de kleine boerenbedrijven tot grote collectieve bedrijven als de enige weg ter oplossing van het

probleem van de landbouw in het algemeen en van het graanprobleem in het bijzonder.

Deze weg heeft de partij in haar dagelijkse praktisch werk na het XVde Partijcongres ook betreden, vooral na het aan het licht treden van de ernstige graanmoeilijkheden in het begin van 1928.

Er moet worden opgemerkt, dat onze partij dit fundamentele probleem als praktische taak reeds op haar XVde Congres op de agenda stelde, toen er bij ons nog geen ernstige graanmoeilijkheden bestonden. In de bekende resolutie van het XVde Partijcongres: "Over de arbeid op het platteland" is het duidelijk gezegd:

"In de tegenwoordige periode moet de taak van het verenigen en herscheppen van de kleine individuele boerenbedrijven tot grote collectieven als de hoofdtaak van de partij op het platteland worden gesteld".

Het zal misschien niet overbodig zijn, ook het betreffende gedeelte uit het verslag van het Centraal Comitee op het XVde Partijcongres te citeren, waar even scherp en duidelijk het vraagstuk van de liquidatie van de achterlijkheid van de landbouw volgens het beginsel van de collectivisatie wordt gesteld.

Ziehier, wat daar werd gezegd:

„Waar is nu de uitweg? De uitweg ligt in de overgang van de kleine en versplinterde boerenbedrijven naar grote en verenigde bedrijven op basis van de gemeenschappelijke grondbewerking, in de overgang naar de collectieve bewerking van de grond op de basis van een nieuwe hogere techniek. De uitweg ligt hierin om de kleine en kleinste boerenbedrijven geleidelijk, maar vastberaden, niet door druk uit te oefenen, maar door voorbeeld en overtuiging te verenigen tot grote bedrijven op de basis van de maatschappelijke, genootschappelijke, collectieve bewerking van de grond onder toepassing van landbouwmachines en tractoren, onder toepassing van wetenschappelijke methoden tot intensivering van de akkerbouw. Een andere uitweg is er niet".

5. DE WENDING VAN DE BOEREN NAAR HET SOCIALISME EN HET ONTWIKKELINGSTEMPO VAN DE OPBOUW DER SOVCHOZEN EN KOLCHOZEN.

De wending van de boeren naar de collectivisatie trad niet plotseling op. Deze wending kon ook niet plotseling optreden. Weliswaar werd de leuze van de collectivisatie reeds op het XVde Partijcongres door de partij geproclameerd. Maar voor de wending van de boeren naar het socialisme op massale schaal is het proclameren van een leuze nog niet voldoende. Voor deze wending wordt minstens nog één omstandigheid vereist, en wel dat de boerenmassa's zelf zich van de juistheid van de geproclameerde leuze overtuigen en haar tot hun eigen leuze maken. Daarom werd deze wending geleidelijk voorbereid. Zij werd voorbereid door de gehele ontwikkelingsgang van onze industrie en in de eerste plaats door de ontwikkeling van de industrie, die machines en tractoren

voor de landbouw vervaardigd. Zij werd voorbereid door de politiek van de besliste strijd tegen de koelakken en door het verloop van onze graaninzamelingen in hun nieuwe vormen in 1928 en 1929, die het koelakkenbedrijf onder de controle van de massa's der armen en middenboeren stelden. Deze wending werd voorbereid door de ontwikkeling van de landbouwcoöperatie, die de individuele boer collectief leerde te werken. Zij werd voorbereid door het net van de kolchozen, waaraan de boer het voordeel van de collectieve vormen van bedrijf boven het individuele bedrijf toetste. Zij werd tenslotte voorbereid door het net van de sovchozen, die over de gehele Sovjet-Unie verbreed zijn en met een nieuwe techniek zijn uitgerust en die de boer de mogelijkheid gaven, zich van de kracht en de voordelen van de nieuwe techniek te overtuigen. Het zou verkeerd zijn om in onze sovchozen alleen maar leveranciers van graan te zien. In werkelijkheid waren de sovchozen met hun nieuwe techniek, met de hulp die zij de boeren in de omtrek verlenen, met hun ongekeerde bedrijfsomvang, die leidende kracht, welke de wending van de boerenmassa's vergemakkelijkte en hen op de weg van de collectivisatie bracht.

Dat is de grondslag, waarop de massale collectivisatiebeweging van de miljoenen armen en middenboeren is ontstaan, die in de tweede helft van 1929 begon en die de periode van de grote ommekeer in het leven van ons land opende.

Welke maatregelen trof het Centraal Comité om deze beweging in volle wapenrusting tegemoet te treden en zich aan de spits daarvan te stellen?

De maatregelen van het C.C. gaan langs drie lijnen; het organiseren en financieren van de sovchozen, het organiseren en financieren van de kolchozen en tenslotte het organiseren van de bouw van tractoren en landbouwmachines en de verzorging van het dorp daarmee door bemiddeling van machine- en tractorenstations, tractorenkolonnes enz.

a) Reeds in april 1928 vatte het Politieke Bureau van het C.C. het besluit betreffende het organiseren van nieuwe sovchozen voor de volgende 3-4 jaar, berekenende, dat deze sovchozen aan het einde van deze termijn minstens 100 miljoen poed graan voor de markt zouden kunnen leveren. Dit besluit werd later door het plenum van het C.C. bekrachtigd. De Graantrust werd georganiseerd, die de opdracht verkreeg, dit besluit te verwezenlijken. Hand in hand daarmee werd het besluit genomen over de versterking van de oude sovchozen en de uitbreiding van hun zaai-oppervlak. Het Sovchoscentrum werd georganiseerd, dat de opdracht verkreeg, dit besluit te verwezenlijken.

Men mag niet onopgemerkt laten, dat deze besluiten door het opportunistische deel van onze partij heftig werden aangevallen. Er werd over gesproken, dat het geld, dat in de sovchozen werd gestoken, "weggesmeten" geld zou zijn. Er was ook kritiek van de kant van de mannen der IJ wetenschap", die door de opportunistische elementen van de partij werd ondersteund, over de onmogelijkheid en zinloosheid van het organiseren van grote sovchozen. Het CK heeft evenwel zijn lijn vastgesteld en tot het einde toe doorgezet, ondanks alles.

In het jaar 1927/28 werd voor het financieren van sovchozen (afgezien van de kredieten op korte termijn) 65.7 miljoen roebel beschikbaar gesteld. In 1928/29 was dit

bedrag 185,8 miljoen roebel. Ten slotte is er in het lopende jaar 856,2 miljoen roebel beschikbaar gesteld. Aan de sovchozen werden in de loop van de verslagperiode 18.000 tractoren met 350.000 p.k. ter beschikking gesteld.

Welke resultaten hadden deze maatregelen?

Het zaai-oppervlak van de Graantrust besloeg in het jaar 1928/29 150.000 H.A., in 1929/30 1.060.000 HA., in 1930/31 zal het 4.500.000 HA beslaan, in 1931/32 - 9.000.000 H.A. en in het jaar 1932/33 d.w.z. aan het einde van het vijfjarenplan 14 miljoen H.A. Het zaai-oppervlak van het Sovchoscentrum besloeg in 1928/29 430.000 H.A., in 1929/30 860.000 HA, in 1930/31 zal het 1.800.000 H.A. beslaan, in het jaar 1931/32 2 miljoen H.A. en in 1932/33 2.500.000 H.A. Het zaai-oppervlak van de "Vereniging van sovchozen van de Oekraïne" besloeg in 1928/29 170.000 H.A., in 1929/30 280.000 H.A., in 1930/331 zal het 500.000 H.A. en in 1932/33 720.000 H.A. beslaan. Het zaaioppervlak (voor graan) van de "Vereniging van de Sovchozen voor suikerbieten" bedroeg 1928/29 780.000 H.A., in 1929/30 820.000 H.A., in 1930/31 zal het 860.000 HA, in 1931/32 980.000 H.A. en in 1932/33 999.000 H.A. beslaan. Dit betekent ten eerste, dat alleen al de Graantrust aan het einde van het vijfjarenplan een even groot zaai-oppervlak voor graan zal hebben als thans geheel Argentinië bezit (Applaus).

Dat betekent ten tweede, dat alle sovchozen bij elkaar genomen aan het einde van het vijfjarenplan 1 miljoen H.A. meer aan zaaioppervlak voor graan zullen hebben dan thans geheel Canada bezit. (Applaus).

Wat de brutoproductie van de sovchozen en hun productie van graan voor de markt betreft, - verkrijgen wij het volgende beeld in de loop van de jaren: in het jaar 1927/28 hadden wij van alle sovchozen een brutoproductie van 9,5 miljoen centenaar, waarvan 6,1 miljoen centenaar voor de markt; in het jaar 1928/29, 12,8 miljoen centenaar, waarvan 7,9 miljoen voor de markt; in het jaar 1929/30 zullen er volgens alle gegevens 28,2 miljoen centenaar zijn, waarvan 18 miljoen centenaar (108 miljoen poed) graan, voor de markt; in 1930/31 zullen wij 71,7 miljoen centenaar verkrijgen, waarvan 61 miljoen centenaar graan voor de markt (370 miljoen poed) enz. enz.

Dit zijn de verkregen en de te verwachten resultaten van de politiek van onze partij met betrekking tot de sovchozen.

Volgens het besluit van het Politiek Bureau van het C.C.. van april 1928 over het organiseren van nieuwe sovchozen moesten wij in het jaar 1931/32 van de nieuwe sovchozen minstens 100 miljoen poed graan voor de markt verkrijgen. In werkelijkheid komt het evenwel zo uit, dat wij reeds in het jaar 1931/32 alleen al van de nieuwe sovchozen meer dan 200 miljoen poed zullen verkrijgen. Het komt zo uit, dat het program met 100 procent wordt overtroffen.

Hieruit volgt, dat de mensen, die zich over het besluit van het Politiek Bureau vrolijk hebben gemaakt, zichzelf lelijk bespottelijk hebben gemaakt.

Volgens het vijfjarenplan, dat door het Sovjet-Congres werd bekrachtigd, moesten wij

aan het einde van de vijf jaar voor de sovchozen van alle systemen 5 miljoen H.A. zaai-oppervlak hebben. In werkelijkheid hebben wij reeds in dit jaar voor de sovchozen een zaai-oppervlak van 3,8 miljoen H.A. en in het volgende jaar, d.w.z. in het derde jaar van het vijfjarenplan, zullen wij 8 miljoen H.A. zaai-oppervlak hebben. Dit betekent, dat wij het program van het vijfjarenplan op het gebied van de opbouw der sovchozen in drie jaar vervullen en overtreffen.

Volgens het vijfjarenplan moesten wij aan het einde van de vijf jaar van de sovchozen een brutograanproductie van 54,3 miljoen centenaar verkrijgen. In werkelijkheid hadden wij reeds in dit jaar in de sovchozen een brutograanproductie van 28,2 miljoen centenaar en volgend jaar zullen wij 71,7 miljoen centenaar hebben. Dit betekent, dat wij wat betreft de brutograanproductie het vijfjaren plan in drie jaar zullen vervullen en overtreffen.

Het vijfjarenplan in drie jaren!

Laten thans de burgerlijke scribenten en hun opportunistische napraters maar beweren, dat het niet mogelijk is, het vijfjarenplan van de opbouw der sovchozen in drie jaar te vervullen en meer dan te vervullen.

b) Wat de opbouw der kolchozen betreft, hebben wij een nog gunstiger beeld. Reeds in juli 1928 werd door het plenum van het C.C. het volgende besluit over de opbouw der kolchozen genomen:

"Standvastig de door het XVde Partijcongres vastgestelde taak uit te voeren tot "het verenigen en herscheppen van de kleine, individuele boerenbedrijven tot grote collectieven" als vrijwillige verenigingen, die opgebouwd zijn op de grondslag van de nieuwe technieken een hogere vorm van graanbedrijf vertegenwoordigen, zowel ten aanzien van de socialistische reconstructie van de landbouw, als van het verzekeren van een radicale verhoging van zijn productiviteit en van de productie voor de markt" (zie de resolutie van het juliplenum van het C.C. "Over de politiek van de graaninzamelingen in verband met de algemene economische toestand" 1928.

Later verkreeg dit besluit zijn bekrachtiging in de resoluties van de XVIde Partijconferentie en in de speciale resolutie van het novemberplenum van het C.C. in het jaar 1929 over de kolchosbeweging.

In de tweede helft van 1929, toen er een radikale wending van de boeren naar de kolchozen viel op te merken, en toen de middenboeren in massa tot de kolchozen toetraden, vatte het Politieke Bureau van het C.C. op 5 januari 1930 het speciale besluit: "Over het tempo van de collectivisatie en de maatregelen van de staat ter ondersteuning van de opbouw der kolchozen".

Deze resolutie van het C.C.:

1) stelde de massale wending van de boeren naar de kant van de kolchozen vast en de mogelijkheid om het vijfjarenplan voor de opbouw der kolchozen in de lente van het

jaar 1930 meer dan te vervullen.

2) stelde vast, dat voldaan was aan de materiële voorwaarden, noodzakelijk om de productie der koelakken door de productie der kolchozen te vervangen en in verband hiermee de noodzakelijkheid van de overgang van de politiek van het beperken naar de politiek van het liquideren van de koelakken als klasse.

3) opende het perspectief, dat reeds in de lente van het jaar 1930 het op grondslag van het gemeenschapsprincipe bewerkte zaai-oppervlak de 30 miljoen H.A. aanzienlijk zal overtreffen.

4) verdeelde de Sovjet-Unie in drie groepen van districten en stelde voor ieder daarvan oriënteringstermijnen vast voor het in hoofdzaak voltooien van de collectivisatie.

5) herzag de methoden van de grondregeling en de vormen van het financieren van de landbouw ten gunste van de kolchozen en stelde voor het jaar 1929/30 voor de kolchozen een krediet van niet minder dan 500 miljoen roebel vast.

6) stelde als hoofdschakel van het kolchosesysteem op het gegeven ogenblik de artelvorm der collectivisatie vast.

7) wees de opportunistische elementen in de partij terug, die de collectivisatie wegens het te kort aan machines en tractoren trachtten te remmen.

8) waarschuwde tenslotte de partijfunctionarissen voor mogelijke fouten bij de collectivisatie en voor het gevaar van het decreteren van de opbouw der kolchozen van bovenaf, een gevaar, dat de bedreiging doet ontstaan, dat de werkelijke en massale kolchosbeweging door een spel met de collectivisatie zou worden vervangen.

Er moet worden opgemerkt, dat dit besluit van het C.C. door de opportunistische elementen in onze partij meer dan onvriendelijk werd opgenomen. Er werd over gepraat en gefluisterd, dat het C.C. tot fantaseren was vervallen, dat het volksvermogen aan "niet-bestaande" kolchozen" verspilde". De rechtse elementen wreven zich in de handen, verheugden zich al bij voorbaat over de "vaststaande" mislukking. Het C.C. volgde evenwel zijn lijn vastberaden voort en volgde deze tegen alles in tot het einde toe, ondanks alles, ondanks het kleinburgerlijke gespot van de rechtsen, ondanks de fouten van de "linksen" en het feit dat zij het hoofd verloren.

In het jaar 1927/28 werd er voor het financieren der kolchozen 76 miljoen roebel toegewezen, in 1928/29 170 miljoen roebel, tenslotte in het lopende jaar 473 miljoen roebel. Bovendien werden er 65 miljoen roebel aan het collectivisatiefonds toegewezen. Er werden voordelen voor de kolchozen vastgesteld, die de financiële middelen der kolchozen met 200 miljoen roebel vergrootten. De kolchozen werden voorzien van de bedrijfs- inventaris der onteigende koelakken, welke waarde meer dan 400 miljoen roebel bedraagt. Er werden niet minder dan 30.000 tractoren met een totale capaciteit van meer dan 400.000 p.k. voor het bewerken der kolchosakkers ter beschikking gesteld, afgezien van de 7000 tractoren van de Traktorencentrale, die de kolchozen bedient en afgezien van de hulp, die aan de kolchozen door de tractoren van het sovchozensysteem wordt verleend. Er werden dit jaar aan de kolchozen voorschotten aan zaad en ondersteuning in zaad ter hoogte van 10 miljoen centenaar graan (61 miljoen poed) gegeven. Tenslotte werd er aan de kolchozen een rechtstreekse organisatorische ondersteuning verleend door het oprichten van machine- en

paardenbasissen, wier aantal de 7000 overtreft en die niet minder dan 1.300.000 paarden gebruiken.

Wat zijn de resultaten van deze maatregelen?

Het zaai-oppervlak der kolchozen bedroeg in 1927 0,8 miljoen H.A., in 1928 1,4 miljoen H.A., in 1929 4,3 miljoen H.A., in 1930 niet minder dan 36 miljoen H.A., zomer en winterakkers bijeengenomen.

Dit betekent ten eerste, dat in de loop van drie jaar het zaaioppervlak der kolchozen met meer dan het veertigvoudige is toegenomen (Applaus).

Dit betekent ten tweede, dat onze kolchozen nu een even groot zaai-oppervlak bezitten als Frankrijk en Italië bijeengenomen (Applaus).

Wat de bruto-graanproductie en de productie voor de markt betreft, hebben wij het volgende beeld: in het jaar 1927 verkregen wij van de kolchozen 4,9 miljoen centenaar graan, waarvan 2 miljoen centenaar voor de markt; in 1928 8,4 miljoen centenaar, waarvan 3,6 miljoen centenaar voor de markt; in 1929 29,1 miljoen centenaar, waarvan 12,7 miljoen centenaar voor de markt; in 1930 zullen wij, naar alle gegevens, 256 miljoen centenaar (1550 miljoen poed) verkrijgen, waarvan niet minder dan 82 miljoen centenaar graan voor de markt (meer dan 500 miljoen poed).

Het moet worden erkend, dat geen enkele tak van onze industrie, die zich in het algemeen in een tamelijk snel tempo ontwikkelt, zulk een ongekend tempo heeft getoond als de kolchos-opbouw.

Wat zeggen deze cijfers?

Zij zeggen in de eerste plaats, dat de brutoproductie van graan in de kolchozen in drie jaar met meer dan het vijftigvoudige is gestegen en de productie van graan voor de markt met meer dan het veertigvoudige.

Zij zeggen ten tweede, dat wij dit jaar de mogelijkheid hebben om meer dan de helft der gehele productie van graan voor de markt in het land, van de kolchozen te verkrijgen.

Zij zeggen ten derde, dat het lot van de landbouw en van zijn hoofdproblemen van nu af aan niet door de individuele bedrijven, maar door de kolchozen en sovchozen wordt beslist.

Zij zeggen ten vierde, dat het proces van de liquidatie van de koelakken als klasse bij ons met volle kracht voorwaarts schrijdt.

Zij zeggen tenslotte, dat er op het land reeds zulke economische verschuivingen plaats hebben gehad, dat zij ons volledig het recht geven te zeggen, dat wij er in geslaagd zijn om het dorp een nieuwe weg, de weg van de collectivisatie te doen inslaan en dat wij daarmee de succesvolle opbouw van het socialisme niet alleen in de stad, maar ook op het platteland hebben verzekerd.

In zijn besluit van 5 januari 1930 heeft het Politiek Bureau van het C.C. voor het voorjaar van 1930 het program van het zaaioppervlak der kolchozen, dat volgens maatschappelijke beginselen wordt bewerkt, op 30 miljoen H.A. bepaald. In werkelijk-

heid hebben. wij evenwel 36 miljoen H.A. Het resultaat was, dat het program van het C.C. werd overtroffen.

Er volgt uit dat de mensen, die zich over het besluit van het C.C. vrolijk hebben gemaakt, zich zelf lelijk bespottelijk hebben gemaakt. Nòch de kleinburgerlijke anarchie, nòch de fouten in de kolchosbeweging hebben de opportunistische praatjesmakers in onze partij geholpen.

Volgens het vijfjarenplan moesten wij aan het einde van de vijf jaar, wat de kolchozen betreft, 20,6 miljoen H.A. zaaioppervlak hebben. In werkelijkheid hebben wij reeds in dit jaar 36 miljoen H.A.

Dit betekent, dat wij het vijfjarenplan van de kolchosopbouw in twee jaar meer dan 1½ maal hebben overtroffen (Applaus).

Volgens het vijfjarenplan moesten wij aan het einde van de vijf jaar, wat de kolchozen betreft, een brutoproductie van graan van 190,5 miljoen centenaar hebben. In werkelijkheid zullen wij in de kolchozen reeds in dit jaar een brutoproductie van graan van 256 miljoen centenaar bereiken.

Dit betekent, dat wij het vijfjarenplan voor de graanproductie der kolchozen in twee jaar reeds met meer dan 30 % overtreffen (Applaus).

Het vijfjarenplan in twee jaar! (Applaus).

Laten thans de opportunistische praatjesmakers maar beweren, dat het niet mogelijk is, het vijfjarenplan van de kolchosopbouw in twee jaren te vervullen en te overtreffen.

6. DE VERBETERING VAN DE MATERIËLE EN DE CULTURELE TOESTAND VAN DE ARBEIDERS EN DE BOEREN.

Het blijkt dus, dat de voortschrijdende groei van de vermaatschappelijkte sector, zowel in de industrie, als in de landbouw een feit is, dat aan generlei twijfel onderhevig is. Wat kan dit betekenen voor de materiële toestand der werkers? Dit betekent, dat juist daardoor de grondslagen werden gelegd voor een radicale verbetering van de materiële en culturele toestand van de arbeiders en de boeren.

Waarom, op welke wijze?

Ten eerste, omdat de groei van de vermaatschappelijkte sector al dadelijk het afnemen van de uitbuiterselenen in de stad en op het platteland betekent, de vermindering van hun soortelijk gewicht in de volkshuishouding. En dit betekent, dat het aandeel van de arbeiders en de boeren in het volksinkomen ten koste van het aandeel van de uitbuitersklassen onvermijdelijk moet toenemen.

Omdat ten tweede, bij de groei van de vermaatschappelijkte sector het deel van het volksinkomen, dat tot nu toe aan het onderhoud van de uitbuitersklassen en hun aanhang ten deel viel, van nu af. in de productie zelf moet blijven en wel voor de uitbreiding van de productie, voor de bouw van nieuwe fabrieken en bedrijven, voor de verbetering van de levenswijze van de werkers. En dit betekent, dat het aantal en de kracht van de arbeidersklasse moeten toenemen, en de werkloosheid moet afnemen en

wegslinken.

Omdat ten slotte de groei van de vermaatschappelijkste sector, aangezien deze tot de verbetering van de materiële toestand van de arbeidersklasse leidt, een stijgende toename van de afzetmogelijkheid op de binnenlandse markt betekent, de toename van de vraag naar industrieproducten van de kant der arbeiders en boeren. En dit betekent, dat de groei van de binnenlandse markt de groei van de industrie zal inhalen en haar tot een ononderbroken uitbreiding voorwaarts zal drijven.

Al deze en soortgelijke omstandigheden voeren tot de ononderbroken verbetering van de materiële en de culturele toestand der arbeiders en der boeren.

a) Beginnen wij met het vraagstuk van de toename in aantal van de arbeidersklasse en de afname der werkloosheid.

Bedroeg het aantal loonontvangers (zonder de werklozen) in het jaar 1926/27 10.990.000 personen, in 1927/28 was dit 11.456.000, in 1928/29 11.997.000 en in het jaar 1929/30 zal het, naar alle gegevens te oordelen, niet minder dan 13.129.000 bedragen. Van dit aantal verrichtten in het jaar 1926/27 7.069.000 personen handenarbeid (landarbeiders en seizoenarbeiders daarbij inbegrepen), in 1927/28 7.404.000, in 1928/29 7.758.000, in 1929/30 8.533.000 personen. Daarvan arbeiders in de grootindustrie (zonder kantoorpersoneel) in het jaar 1926/27 2.439.000, in 1927/28 2.632.000, in 1928/29 2.858.000 en in het jaar 1929/30 3.029.000.

Dit betekent, dat wij het beeld ener consequente groei in aantal van de arbeidersklasse voor ons hebben, waarbij, terwijl het groeipercentage van de personen, die loonarbeid verrichten, in drie jaar 19,5 % bedraagt, het groeipercentage van de personen, die handenarbeid verrichten 20,7 % en het groeipercentage van de industriearbeiders 24,2 % belooft. .

Gaan wij nu over tot de kwestie van de werkloosheid. Men moet zeggen, dat op dit gebied zowel bij het Volkscommissariaat voor Arbeid als bij de Centrale Raad der Vakbonden grote onklarheid heerst. Enerzijds blijkt uit de gegevens van deze instellingen, dat wij ongeveer 1 miljoen werklozen hebben, van wie de personen met een minimum aan geschooldheid slechts 14,33 % uitmaken en van wie ongeveer 73 % personen uit de zogenaamde vrije beroepen en ongeschoolden zijn. Van deze laatsten wordt de overgrote meerderheid door vrouwen en jeugdige personen gevormd, die met de industrieproductie nooit iets te maken hebben gehad. Anderzijds doet zich volgens dezelfde gegevens een verschrikkelijke honger aan geschoolde arbeidskrachten voor, de arbeidsbeurzen kunnen ongeveer 80 % van de aanvragen van arbeidskrachten onzer bedrijven niet bevredigen en wij zijn derhalve gedwongen, zo snel mogelijk, letterlijk tussen de bedrijven door, volkomen ongeschoolde mensen opnieuw te onderrichten en hen tot geschoolde arbeiders op te leiden, teneinde tenminste aan de minimale eisen van onze bedrijven te kunnen voldoen. Tracht maar eens, uit deze verwarring wijs te worden! Het is in ieder geval duidelijk, dat deze werklozen geen reserve - en nog minder een bestendig leger van werklozen van onze industrie uitmaken. Immers, zelfs uit de gegevens van het Volkscommissariaat voor Arbeid blijkt, dat in de laatste tijd het aantal werklozen, vergeleken bij dat van het vorige jaar, met meer dan 700.000 is verminderd. Dit betekent een vermindering van het aantal werklozen tot 1 mei van dit

jaar met meer dan 42 %.

Hier hebt gij nog een resultaat van de groei van de socialistische sector van onze volkshuishouding.

b) Een nog indrukwekkender resultaat verkrijgt men, wanneer men de industrie beschouwt van het gezichtspunt van de verdeling van het volksinkomen naar de klassen. Het vraagstuk van de verdeling van het volksinkomen naar de klassen is voor de materiële en de culturele toestand van de arbeiders en de boeren van fundamenteel belang. Niet voor niets trachten de burgerlijke economen van Duitsland, Engeland, de Verenigde Staten, dit vraagstuk in het belang van de bourgeoisie te verwarren, als zij daarover nu en dan hun "volkomen objectieve" onderzoeken publiceren.

Volgens de gegevens van het Duitse Algemene Bureau der Statistiek bedroeg het aandeel van het arbeidsloon in het volksinkomen van Duitsland in 1929 70 % en het aandeel van de bourgeoisie 30 %.

Volgens de gegevens van de Federale Handelscommissie en het Nationale Bureau voor Economisch Onderzoek bedroeg het aandeel der arbeiders in het volksinkomen van de Verenigde Staten in 1923 meer dan 54 % en het aandeel van de kapitalisten ruim 45 %. Tenslotte bedroeg volgens de gegevens van de economen Bowley en Stamp het aandeel van de arbeidersklasse in het volksinkomen van Engeland in 1924 iets minder dan 50 % en het aandeel der kapitalisten iets meer dan 50 % van het volksinkomen van Engeland.

Het is duidelijk, dat men het resultaat van deze onderzoeken niet op goed geloof kan aannemen. Men kan dit niet, omdat er bij deze onderzoeken behalve zonden van zuiver economische aard, nog andere zonden worden begaan, die ten doel hebben, ten dele het inkomen van de kapitalisten te verbergen en minder te doen schijnen, ten dele de inkomsten van de arbeidersklasse op te blazen en te vergroten, door beambten die geweldige salarissen ontvangen tot de arbeiders te rekenen. Ik spreek er nog niet eens over, dat men bij deze onderzoeken dikwijls de inkomsten van de farmers en in het algemeen van de plattelandskapitalisten niet meerekent.

Kameraad Varga heeft deze gegevens aan een kritische analyse onderworpen. En zie hier welk resultaat hij verkreeg. Het blijkt, dat het aandeel van de arbeiders en de overige werkers van stad en land, die geen vreemde arbeid uitbuiten, in Duitsland 55 procent van het volksinkomen bedraagt, in de Verenigde Staten 54 procent, in Engeland 45 procent en het aandeel van de kapitalisten in Duitsland 45 procent, in de Verenigde Staten 46 procent, in Engeland 55 procent.

Zo staat de kwestie in de grootste kapitalistische landen. Maar hoe staat het in de Sovjet-Unie?

Hier hebt ge de gegevens van de Staatsplancommissie. Het blijkt dat:

a) Het aandeel van de arbeiders en de werkende boeren, die geen vreemde arbeid uitbuiten, bij ons in 1927/28 75,2 % van het totale volksinkomen bedroeg (daarbij het aandeel van de stedelijke- en de landarbeiders 33,2 %); in 1929/30 77,1 % (daarbij het aandeel van de stedelijke- en de landarbeiders 33,5 %).

b) Het aandeel van de koelakken en van de stedelijke kapitalisten bedroeg in 1927/28 8,1 %, in 1928/29 6,5 %, in 1929/30 1,8 %.

c) Het aandeel der handwerkers, wier meerderheid een werkend element vormt, bedroeg in 1927/28 6,5 %, in 1928/29 5,4 %, 1929/30 4,4 %.

d) Het aandeel van de staatssector, welke inkomsten, inkomsten van de arbeidersklasse en in het algemeen van de werkende massa's zijn, bedroeg in 1927/28 8,4 %, in 1928/29 10 %, in 1929/30 15,2 %.

e) Tenslotte bedroeg het aandeel van de zogenaamde overige elementen (hier worden de gepensioneerden bedoeld) in 1927/28 1,8 %, in 1928/29 1,6 %, in 1929/30 1,5 %.

Het blijkt dus, dat terwijl in de vooraanstaande kapitalistische landen het aandeel van de uitbuitersklassen in het volksinkomen ongeveer 50 %, maar soms ook meer bedraagt, bij ons in de Sovjet-Unie het aandeel van de uitbuitersklassen niet meer dan 2 % van het volksinkomen bedraagt.

Daardoor wordt dan ook het in het oog springende feit verklaard, dat in de Verenigde Staten in het jaar 1922, zoals zich de Amerikaanse burgerlijke schrijver Denny uitdrukt, "één procent van de eigenaars 59 % van de gehele nationale rijkdom in hun handen hadden geconcentreerd" en in Engeland in het jaar 1920/21, volgens dezelfde Denny, "minder dan 2 procent van het aantal eigenaars 64 % van de gehele nationale rijkdom bezaten". (Zie het boek van Denny; "Amerika veroverd Engeland") ..

Kunnen dergelijke feiten bij ons, in de U.S.S.R., in het land van de Sovjets, voorkomen? Het is duidelijk, dat dit niet mogelijk is. In de Sovjet-Unie bestaan "dergelijke eigenaars" reeds sinds lang niet meer en kunnen ze ook niet bestaan.

Maar wanneer in de Sovjet-Unie in 1929/30 in het geheel slechts ongeveer 2 procent van het volksinkomen op het aandeel van de uitbuitersklassen valt, waar blijft dan de overige massa van het volksinkomen?

Het is duidelijk, dat het in handen van de arbeiders en de werkende boeren blijft.

Hier nu ligt de bron van de kracht en de autoriteit van de Sovjet-macht onder de miljoenen van de arbeidersklasse en de boeren.

Hier liggen de grondslagen van de systematische groei van de materiële welstand van de arbeiders en de boeren der Sovjet-Unie.

In het licht van deze beslissende feiten worden de systematische verhoging van het reële loon van de arbeiders, de groei van het budget der sociale verzekering van de arbeiders, de versterking van de ondersteuning aan de bedrijven der arme- en middenboeren, het vermeerderen van de middelen voor de bouw van arbeiderswoningen, voor het verbeteren van de levenswijze der arbeiders, voor moeder- en kindbescherming en in verband hiermede de voortschrijdende toeneming van de bevolking van de Sovjet-Unie, bij de vermindering van het sterftcijfer, vooral van de kindsterfte, ten volle begrijpelijk.

Het is b.v. bekend, dat het reële loon van de arbeiders, wanneer men de sociale verzekering en de bijdrage uit de winst aan het fonds ter verbetering van de levenswijze van de arbeiders in aanmerking neemt, tegenover het peil van vóór de oorlog tot 167 procent is gestegen. Alleen al het budget van de sociale verzekering van de arbeiders is in de laatste drie jaar van 980 miljoen roebel in 1927/28 op 1400 miljoen roebel in 1929/30 gestegen. Voor moeder- en kindbescherming werden in de laatste drie jaar

(1927/28 tot 1929/30) 494 miljoen roebel uitgegeven. Voor de opvoeding van de kinderen, die nog niet de schoolgaande leeftijd hebben bereikt (kindertuinen, speelplaatsen enz.) werden in dezelfde periode 204 miljoen roebel uitgegeven. Voor de bouw van arbeiderswoningen 1880 miljoen roebel.

Dit betekent natuurlijk niet, dat reeds al het noodzakelijke voor een ingrijpende verhoging van het reële loon is gedaan, dat het onmogelijk was, het reële loon op een hoger peil te brengen. En wanneer dit niet werd gedaan, dan staat daaraan het bureaucratisme van ons verzorgingsapparaat in het algemeen schuldig, het bureaucratisme van de verbruikcoöperaties in de eerste plaats en in het bijzonder. Volgens de gegevens van de Staatsplancommissie omvat de vermaatschappelijkte sector van de binnenlandse handel in het jaar 1929/30 in de groothandel meer dan 99 % en in de kleinhandel meer dan 89 %. Dit betekent, dat de coöperatie de particuliere sector systematisch verslaat en op het gebied van de handel een monopolistisch karakter verkrijgt. Dat is natuurlijk goed. Maar het is slecht, dat dit monopolie in een aantal gevallen schadelijk voor de verbruikers wordt. Het blijkt, dat de coöperatie, ondanks haar bijna monopolistische positie in de handel, er de voorkeur aan geeft de arbeiders meer "voordeel" opleverende waren, waren, die grotere winsten afwerpen (galanterie-waren enz.) te leveren en het vermijdt, hun minder "voordeel" opleverende waren, al zijn die ook voor de arbeiders nuttiger, (landbouwproducten) te leveren. In verband daarmee zijn de arbeiders genoodzaakt ongeveer 25 % van hun behoeften aan landbouwproducten op de particuliere markt te kopen, waar zij te hoge prijzen betalen. Ik spreek er nog niet eens over, dat het apparaat van de coöperatie zich voor alles om de balans bekommert, met het oog waarop het te veel tegenstand tegen de verlaging van de prijzen in de kleinhandel biedt, ondanks de categorische directieven van de kant der leidende centrale instanties. Er volgt uit, dat de coöperatie in dit geval niet als een socialistische sector handelt, maar als een eigenaardige sector, die met een zekere Nepmansgeest is besmet. De vraag rijst, wie zulk een coöperatie nodig heeft en welk nut de arbeiders van haar monopolie hebben, indien zij de taak van het ingrijpend verbeteren van het reële loon van de arbeiders niet vervult?

En wanneer desniettemin het reële loon bij ons toch van jaar tot jaar onafgebroken stijgt, dan betekent dit, dat onze orde, ons systeem van verdeling van het volksinkomen en onze gehele houding met betrekking tot het arbeidsloon van dien aard zijn, dat wij de mogelijkheid hebben, alle mogelijke ongunstige verschijnselen, die van de coöperatie uitgaan, te verlammen en goed te maken.

Voegt men aan deze omstandigheid een reeks andere factoren toe, zoals de toenemende rol van de gemeenschappelijke voeding, het goedkoper worden van de woningen voor de arbeiders, het geweldige aantal stipendia voor arbeiders en arbeiderskinderen, het werk op cultureel gebied enz. dan kan men gerust zeggen, dat de verhoging van het loon der arbeiders een veel groter percentage uitmaakt dan in de statistiek van enige onzer instellingen wordt aangewezen.

Dit alles tezamen plus de overgang van meer dan 830.000 industrie-arbeiders (33,5 %)

tot de zeventiende dag, plus de overgang van meer dan 1,5 miljoen industrie-arbeiders (63,4 %) naar de vijfdaagse week, plus het bestaan van een uitgebreid net van rusthuizen, sanatoria en badplaatsen voor de arbeiders, die in de laatste drie jaren meer dan 1.700.000 arbeiders hebben opgenomen - dit alles schept zulke verhoudingen voor het werk en de levenswijze van de arbeidersklasse, dat zij ons de mogelijkheid bieden, een nieuw geslacht van arbeiders op te voeden, die gezond en levenslustig zijn en in staat de macht van het Sovjet-land op de vereiste hoogte te brengen en het met hun leven tegen de aanvallen van de vijanden te verdedigen (Applaus).

Wat betreft de hulp aan de boeren, zowel aan de individuele- als aan de gecollectiviseerde boeren, met inbegrip van de hulp aan de dorpsarmoede, deze bedroeg in de laatste drie jaar (1927/28 tot 1929/30) niet minder dan 4 miljard roebel, die langs de weg van kredieten en over het staatsbudget werden toegestaan. Het is bekend, dat er in deze drie jaar niet minder dan 154 miljoen poed graan alleen al als zaad-verschaffing aan de boeren werd gegeven.

Het valt niet te verwonderen, dat de arbeiders en boeren bij ons in het algemeen niet slecht leven, dat het sterftecijfer in vergelijking met vóór de oorlog met 36 % over het geheel en met 42,5 % wat de kindersterfte betreft verminderd is, terwijl de jaarlijkse aanwas van de bevolking bij ons meer dan 3 miljoen zielen bedraagt (Applaus).

Wat de culturele situatie van de arbeiders en boeren betreft, ook op dit gebied hebben wij zekere successen, die ons evenwel in geen geval kunnen bevredigen, gezien hun geringe betekenis. Indien men de arbeiders-clubs van alle soorten, leeszaalen, bibliotheken en instellingen ter liquidering van het analfabetisme, die dit jaar 10½ miljoen mensen omvatten, niet mederekent, tekent zich de toestand van het culturele en opvoedingswezen als volgt af. De lagere scholen omvatten in het lopende jaar 11.638.000 leerlingen, de middelbare scholen 1.945.000; de industrieel-technische, transport-, landbouwscholen en bedrijfscursussen voor massale scholing 333.100, de middelbaar-technische scholen en overeenkomstige beroepsscholen 238.700; de hoge scholen en technische hogescholen 190.400. Dit alles schiep de mogelijkheid, het percentage van de mensen, die lezen en schrijven kunnen, op 62,6 % te brengen tegenover de 33 % uit de tijd van vóór de oorlog.

Het voornaamste is nu: over te gaan tot het verplichte lager onderwijs. Ik zeg "het voornaamste", omdat deze overgang een beslissende stap vooruit op het gebied van de culturele revolutie zou betekenen. Het is meer dan tijd om hiertoe over te gaan, want wij hebben nu in de overwegende meerderheid van de distrikten van de Sovjet-Unie alles wat noodzakelijk is voor het organiseren van het algemene lager onderwijs. Tot nu toe waren wij genoodzaakt "op alles te sparen, zelfs op de scholen" om "de zware industrie te redden en te herstellen" (Lenin). In de laatste tijd evenwel hebben wij de zware industrie reeds hersteld en stuwen wij haar verder. Dientengevolge is de tijd aangebroken, dat wij de organisatie van het verplichte algemene lager onderwijs ter hand moeten nemen.

Ik ben van mening, dat het Congres juist zal handelen, indien het in dit opzicht duidelijk en absoluut categorische besluiten neemt (Applaus).

7. DE MOEILIKHEDEN VAN DE GROEI, DE KLASSENSTRIJD EN HET OFFENSIEF VAN HET SOCIALISME AAN HET GEHELE FRONT.

Ik heb over onze successen bij de ontwikkeling van de volkshuishouding gesproken over de successen op het gebied van de industrie, van de landbouw, van de reconstructie van de gehele volkshuishouding volgens socialistische beginselen. Ik heb tenslotte gesproken over de successen bij de verbetering van de materiële toestand der arbeiders en boeren.

Maar het zou onjuist zijn te menen, dat wij deze successen "op gemakkelijke en rustige wijze", bij wijze van spreken, als vanzelf, zonder bijzondere inspanning, zonder bijzondere spanning van onze wil, zonder strijd en zonder schokken hebben verkregen. Zulke veroveringen worden niet vanzelf verkregen. In werkelijkheid hebben wij deze successen in een vastberaden strijd tegen de moeilijkheden, in een ernstige en langdurige strijd ter overwinning van de moeilijkheden verkregen.

Over moeilijkheden spreken bij ons allen. Maar niet allen geven zich rekenschap van de aard dezer moeilijkheden. Intussen heeft voor ons het probleem van de moeilijkheden de ernstigste betekenis.

Vandaar de vraag: wat zijn de kenmerken van onze moeilijkheden, welke vijandelijke krachten verbergen zich daarachter en hoe zullen wij ze te boven komen?

a) Bij het karakteriseren van onze moeilijkheden moet men minstens de volgende omstandigheden in het oog houden.

In de eerste plaats moet men met de omstandigheid rekening houden, dat onze huidige moeilijkheden, moeilijkheden van de reconstructieperiode zijn. Wat betekent dit? Dit betekent, dat zij op fundamentele wijze verschillen van de moeilijkheden van de herstelperiode van onze volkshuishouding. Ging het er in de herstel- periode om de oude fabrieken met volle kracht op gang te brengen en de landbouw op zijn oude grondslag te ondersteunen, thans gaat het er om, zowel de industrie als de landbouw op radikale wijze om te bouwen, te reconstrueren, door hun technische basis te veranderen en ze met de moderne techniek uit te rusten. Dit betekent, dat wij tot taak hebben de gehele technische basis van de volkshuishouding te reconstrueren. En dit eist een nieuwe, meer omvangrijke kapitaalbelegging in de volkshuishouding, nieuwe meer ervaren kaders, die in staat zijn, de nieuwe techniek te beheersen en haar vooruit te stuwten.

Ten tweede moet men de omstandigheid in het oog houden, dat de reconstructie van de volkshuishouding zich bij ons niet tot de herschepping van haar technische basis beperkt, maar integendeel tegelijkertijd de herschepping van de sociaal-economische verhoudingen vereist. Ik heb hier hoofdzakelijk de landbouw op het oog. In de industrie, die reeds samengevat en gesocialiseerd is, heeft de technische reconstructie

reeds een in hoofdzaak voorbereide sociaal-economische basis. De taak van de reconstructie is voor haar hierin gelegen, het proces van het verdringen van de kapitalistische elementen in de industrie te versnellen. In de landbouw is de zaak niet zo eenvoudig. De reconstructie van de technische basis van de landbouw heeft natuurlijk hetzelfde doel op het oog. Maar het eigenaardige van de landbouw is bij ons hierin gelegen, dat daarin het kleine boerenbedrijf nog steeds het overwicht heeft, dat het kleinbedrijf niet de mogelijkheid heeft om zich de nieuwe techniek eigen te maken, dat met het oog hierop de herschepping van de technische basis van de landbouw zonder de gelijktijdige herschepping van de oude sociaal-economische formatie, zonder de vereniging van de kleine bedrijven tot grote collectieve bedrijven, zonder het uitroeien van de wortels van het kapitalisme in het landbouwbedrijf niet mogelijk is. Het valt te begrijpen, dat deze omstandigheden onze moeilijkheden en ons werk ter overwinning daarvan wel moeten compliceren.

Ten derde moet men de omstandigheid in het oog houden, dat ons werk op het gebied van de socialistische reconstructie der volkshuishouding, dat de economische banden van het kapitalisme verscheurt en alle krachten van de oude wereld onderste boven keert, noodzakelijkerwijze een woeste, vertwijfelde tegenstand van deze krachten moet verwekken. Dit is, zoals bekend, ook het geval. De kwaadaardige sabotage van de bovenste laag van de burgerlijke intellectuelen in alle takken van onze industrie, de beestachtige strijd van de koelakken tegen de collectieve bedrijfsvorm in het dorp, het saboteren van de maatregelen van de Sovjet-macht van de kant der bureaucratische elementen van het apparaat, die een agentuur van de klassevijand zijn - dat zijn tot nu toe de hoofdvormen van de tegenstand van de afgeleefde klassen in ons land. Het is duidelijk, dat deze omstandigheden niet ter vergemakkelijking van ons werk tot reconstructie van de volkshuishouding kunnen dienen.

Ten vierde moet men de omstandigheid in het oog houden, dat de tegenstand van de stervende klassen in ons land niet geïsoleerd van de buitenwereld plaats heeft, maar de ondersteuning geniet van de kapitalistische omgeving. De kapitalistische omgeving is niet eenvoudig een geografisch begrip. De kapitalistische omgeving betekent, dat de Sovjet-Unie door vijandelijke klassenkrachten is omsingeld, die bereid zijn, onze klassevijanden binnen de Sovjet-Unie en moreel en materieel en door een financiële blokkade en bij gelegenheid, ook door een militaire interventie te ondersteunen. Het is bewezen, dat de sabotage van onze specialisten, de Sovjetvijandige akties van de koelakken, de brandstichtingen en bomaanslagen in onze bedrijven en op onze bouwwerken van het buitenland uit worden gesubsidieerd en geïnspireerd. De imperialistische wereld heeft er geen belang bij, dat de Sovjet-Unie erbovenop komt en de mogelijkheid verkrijgt de vooraanstaande kapitalistische landen in te halen en voorbij te streven. Vandaar haar ondersteuning aan de krachten der oude wereld in de Sovjet-Unie. Het is duidelijk, dat ook deze omstandigheid niet kan dienen ter vergemakkelijking van ons reconstructie-werk.

Maar de karakteristiek van onze moeilijkheden zou niet volledig zijn, indien men niet nog een omstandigheid in aanmerking neemt. Het gaat om het bijzondere karakter van onze moeilijkheden. Het gaat er om, dat onze moeilijkheden geen moeilijkheden van

verval, of moeilijkheden van stagnatie zijn, maar moeilijkheden van de groei, moeilijkheden van de opbloei, moeilijkheden van de vooruitgang. Dit betekent, dat onze moeilijkheden op radicale wijze verschillen van de moeilijkheden van de kapitalistische landen. Wanneer er in de Verenigde Staten over moeilijkheden wordt gesproken, heeft men moeilijkheden van de achteruitgang op het oog, omdat Amerika tegenwoordig een crisis doormaakt, d.w.z. een achteruitgang van de economie. Wanneer men in Engeland over moeilijkheden spreekt, dan heeft men de moeilijkheden van de stilstand op het oog, omdat Engeland nu reeds sedert enige jaren een stilstand doormaakt, d.w.z. het ophouden van de vooruitgang. Maar wanneer wij spreken over onze moeilijkheden, dan hebben wij geen achteruitgang en geen stilstand van de ontwikkeling op het oog, maar de groei van onze krachten, de opbloei van onze krachten, de vooruitgang van onze economie. Met hoeveel punten wij binnen bepaalde termijnen vooruit zijn gegaan, hoeveel procent aan producten wij meer hebben geproduceerd, hoeveel miljoen H.A. wij meer hebben bezaaid, hoeveel maanden eerder een bedrijf, een fabriek, een spoorweg is gebouwd - zie hier welke vraagstukken men bij ons op het oog heeft, wanneer er over moeilijkheden wordt gesproken. Bijgevolg zijn onze moeilijkheden ter onderscheiding van de moeilijkheden, zeggen wij, van Amerika of Engeland, moeilijkheden van de groei, moeilijkheden van de vooruitgang.

Maar wat betekent dit? Dit betekent, dat onze moeilijkheden van dien aard zijn, dat zij in zichzelf de mogelijkheid van hun overwinning bevatten. Dit betekent, dat het kenmerk van onze moeilijkheden hierin is gelegen, dat zij ons zelf de grondslag voor hun overwinning verschaffen.

Wat volgt dus uit dit alles?

Hieruit volgt in de eerste plaats, dat onze moeilijkheden geen kleine of toevallige "storingen" zijn, maar moeilijkheden van de klassenstrijd.

Hieruit volgt ten tweede, dat achter onze moeilijkheden zich onze klassevijanden verschuilen, dat deze moeilijkheden gekompliceerd worden door de vertwijfelde tegenstand van de afgeleefde klassen in ons land, door de steun aan deze klassen van buiten, door de aanwezigheid van bureaucratische elementen in onze eigen instellingen, door het voorhanden zijn van ongeloof en verstarring in enige lagen van onze partij.

Hieruit volgt ten derde, dat het ter overwinning van de moeilijkheden in de eerste plaats nodig is, de aanvallen van de kapitalistische elementen af te slaan, hun tegenstand te onderdrukken en op deze wijze de weg voor een snelle vooruitgang te banen.

Tenslotte volgt hieruit, dat het karakter zelf van onze moeilijkheden, die moeilijkheden van de groei zijn, ons de mogelijkheden geeft, die voor de onderdrukking van de klassevijanden nodig zijn.

Maar om deze mogelijkheden te gebruiken en ze tot werkelijkheid te maken, om de tegenstand van de klassevijanden te onderdrukken en de moeilijkheden te boven te komen, daartoe bestaat slechts één middel: het organiseren van de aanval tegen de kapitalistische elementen aan het gehele front en het isoleren van de opportunistisch

elementen in onze eigen rijen, die de aanval in de weg slaan, die in hun paniek van het ene uiterste in het andere vervallen en in de partij ongeloof aan de overwinning brengen (Applaus).

Andere middelen zijn er niet.

Slechts mensen, die hun hoofd hebben verloren, kunnen een uitweg zoeken in de kinderlijke formulering van p.g. Boecharin over het vreedzame ingroeien van de kapitalistische elementen in het socialisme. De ontwikkeling ging en gaat bij ons niet volgens de formulering van p.g. Boecharin. De ontwikkeling ging en blijft gaan volgens de formulering van Lenin: "Wie zal overwinnen?"

Zullen wij hen, de uitbuiters eronder krijgen en onderdrukken, of zullen zij ons, de arbeiders en de boeren van de U.S.S.R. eronder krijgen en onderdrukken; - zo staat de zaak er voor, kameraden.

Dus, de organisatie van de aanval van het socialisme aan het gehele front, - zie hier welke taak aan ons gesteld wordt bij het ontplooiën van het werk tot rekonstruktie van de gehele volkshuishouding.

Juist op deze wijze heeft de partij haar missie begrepen, toen zij de aanval tegen de kapitalistische elementen van ons land organiseerde.

b) Maar is een aanval en nog wel een aanval aan het gehele front eigenlijk wel toelaatbaar onder de verhoudingen van het bestaan van de N.E.P.?

Sommigen zijn van mening, dat de aanval onverenigbaar is met de N.E.P., dat de N.E.P., in het wezen van de zaak een terugtocht is, dat zo spoedig als de terugtocht is geëindigd, de N.E.P. afgeschaft moet worden. Dat is natuurlijk een dwaasheid. Een dwaasheid, die òf van de Trotskisten afkomstig is, die niets van het Leninisme hebben begrepen en van mening zijn, dat de N.E.P. "in twee tellen" is "af te schaffen" òf van de rechtse opportunisten, die eveneens niets van het Leninisme hebben begrepen en die door gepraat over "het gevaar van het afschaffen van de N.E.P." het opgeven van de aanval menen te kunnen loskrijgen. Ware de N.E.P. niets meer dan een terugtocht, dan zou Lenin op het XIde Partijcongres, toen de N.E.P. met al haar consequenties bij ons werd ingevoerd, niet hebben gezegd, dat "de terugtocht geëindigd is". Heeft Lenin toen hij over het eindigen van de terugtocht sprak, soms niet tevens verklaard dat wij de N.E.P. "ernstig en voor lange tijd" denken uit te voeren? Men behoeft deze vraag slechts te stellen, om de gehele ongerijmdheid van het gepraat over de onverenigbaarheid van de N.E.P. met de aanval te begrijpen. In werkelijkheid veronderstelt de N.E.P. niet alleen een terugtocht, het toelaten van de opleving van de particuliere handel, het toelaten van de opleving van het kapitalisme, onder verzekering van de regulerende rol van de staat (het beginstadium van de N.E.P.). In werkelijkheid veronderstelt de N.E.P. tevens op een bepaald stadium van haar ontwikkeling de aanval van het socialisme op de kapitalistische elementen, het beperken van het arbeidsterrein van de particuliere handel, het relatief en absoluut inkrimpen van het kapitalisme, het groeiende overwicht van de vermaatschappelijkste op de niet-vermaatschappelijkste sector, de overwinning van het socialisme op het kapitalisme (het huidige stadium van de N.E.P.). De N.E.P. werd ingevoerd ter

overwinning van het socialisme op de kapitalistische elementen. Door tot de aanval langs het gehele front over te gaan schaffen wij de N.E.P. nog niet af, want de particuliere handel en de kapitalistische elementen blijven nog bestaan, de warenomloop en het geldverkeer blijven nog bestaan maar wij schaffen het beginstadium van de N.E.P. zeer zeker af, wanneer wij haar daarop volgende stadium, het huidige stadium van de N.E.P., dat het laatste stadium van de N.E.P. is, tot ont-plooiing brengen.

Ziehier wat Lenin, in het jaar 1922 - een jaar na de invoering van de N.E.P. - zeide:

"Wij aanvaarden thans de terugtocht, wij wijken als het ware terug, maar wij doen dit, ten einde eerst terug te wijken, om dan een aanloop te nemen en een nog grotere sprong voorwaarts te doen. Alleen onder deze voorwaarde zijn wij bij het invoeren van onze nieuwe economische politiek teruggeweken. Waar en hoe wij ons thans moeten hergroeperen, aanpassen, reorganiseren, om na de terugtocht uiterst hardnekkig de opmars te beginnen, - dat weten wij nog niet. Om deze gehele actie op normale wijze door te zetten moet men, zoals het spreekwoord zegt, geen tien, maar honderd maal afmeten, voordat men beslist" (Deel XXVII, blz. 361-362, Redevoering op het Plenum van de Moskouse Sovjet, 20 november 1922).

Dit is naar het schijnt duidelijk.

Maar ziehier de vraag: is de tijd reeds aangebroken om tot de aanval over te gaan, is het ogenblik voor de aanval reeds rijp?

Lenin sprak op een andere plaats, in het zelfde jaar 1922, over de noodzakelijkheid om:

Zich met de boerenmassa aaneen te sluiten, met de massa der werkende boeren en te beginnen zich uiterst langzaam, oneindig langzamer dan wij droomden, vooruit te bewegen, maar dan ook zo, dat werkelijk de gehele massa zich met ons mee zal bewegen" dat "dan te zijner tijd zulk een versnelling van deze beweging zal intreden, waarvan wij thans zelfs niet kunnen dromen" (Deel XXVII, blz. 231-232, Redevoering bij de opening van het XIde Partijcongres, 27 maart 1922)

En ziehier weer dezelfde vraag: is de tijd voor zulk een versnelling van de beweging reeds aangebroken, voor het versnellen namelijk van het tempo van onze ontwikkeling; hebben wij het moment juist gekozen, toen wij in de tweede helft van 1929 tot de vastberaden aanval aan het gehele front overgingen?

Op deze vraag heeft de partij reeds een duidelijk en beslist antwoord gegeven.

Ja, dit moment is reeds aangebroken.

Ja, de partij heeft het moment juist gekozen, toen zij tot de aanval aan het gehele front overging.

Daarvan getuigt de groeiende activiteit van de arbeidersklasse en de ongekende groei van de autoriteit van de partij onder de miljoenenmassa's van de werkers.

Daarvan getuigen de groeiende activiteit van de massa's van de armen en de

middenboeren en de radicale ommekeer van deze massa's naar de kant van de kolchosopbouw.

Daarvan getuigen onze resultaten, zowel op het gebied van de industrie, als op dat van de opbouw der sovchozen en kolchozen.

Daarvan getuigt het feit, dat wij nu niet alleen de mogelijkheid hebben de productie van de koelakken door de productie van de kolchozen en sovchozen te vervangen, maar haar ook enige malen te overtreffen.

Daarvan getuigt het feit, dat wij er reeds in slaagden het graanvraagstuk in hoofdzaak op te lossen en bepaalde graanreserves te vergaren, door het zwaartepunt van de graanproductie voor de markt van het gebied van de individuele productie naar het gebied van de kolchos- en sovchos-productie te verplaatsen.

Daarin ligt het bewijs, dat de partij het moment juist heeft gekozen, toen zij tot de aanval aan het gehele front overging en de leuze van het liquideren van de koelakken als klasse afkondigde.

Wat zou er gebeurd zijn, als wij naar de rechtse opportunisten van de groep van p.g. Boecharin hadden geluisterd, als wij de aanval hadden opgegeven, het tempo van de ontwikkeling van de industrie hadden verminderd, de ontwikkeling van de kolchozen en sovchozen hadden tegengehouden en ons op het individuele boerenbedrijf hadden gebaseerd?

Wij zouden onze industrie zeer zeker hebben stuk gemaakt, de zaak van de socialistische reconstructie van het landbouwbedrijf te gronde hebben gericht, wij zouden zonder brood zijn gebleven en de weg voor de overheersing van de koelakken hebben vrijgemaakt. Wij zouden met de gebakken peren zitten.

Wat zou er gebeurd zijn, als wij naar de "linkse" opportunisten van de groep van Trotski-Zinoviev hadden geluisterd en de aanval in 1926/27 waren begonnen, toen wij generlei mogelijkheid hadden, de productie van de koelakken door die van de kolchozen en sovchozen te vervangen?

Wij zouden daarbij zeer zeker falikant zijn uitgekomen, wij zouden onze zwakheid hebben getoond, de positie van de koelakken en die van de kapitalistische elementen in het algemeen hebben versterkt. Wij zouden de midden- boeren in de armen van de koelakken hebben gedreven, wij zouden onze socialistische opbouw hebben stuk gemaakt en zonder brood zijn gebleven. Wij zouden met de gebakken peren zitten. De resultaten zouden dezelfde zijn geweest.

Niet voor niets zeggen bij ons de arbeiders: ga je naar "links" dan kom je bij "rechts" terecht (Applaus).

Sommige kameraden menen, dat het voornaamste bij de aanval van het socialisme de repressies zijn en dat, als de repressies niet in aantal toenemen er ook geen aanval is. Is dit juist? Het is natuurlijk niet juist.

De repressies zijn een noodzakelijk element van de aanval, maar een hulp- en geen hoofdelement. Het voornaamste bij de aanval van het socialisme is onder onze huidige verhoudingen het versnellen van het ontwikkelingstempo van onze industrie, het versnellen van het ontwikkelingstempo van de sovchozen en kolchozen, het versnellen van de economische verdringing der kapitalistische elementen in de stad en op het

platteland, het mobiliseren van de massa's voor de socialistische opbouw, het mobiliseren van de massa's tegen het kapitalisme. Gij kunt tienduizenden, en honderdduizenden koelakken arresteren en verbannen, maar als gij niet tegelijkertijd al het noodzakelijke doet om de opbouw van de nieuwe bedrijfsvormen te bespoedigen, de oude kapitalistische bedrijfsvormen door de nieuwe te vervangen, de grondslagen in de productie van het economische bestaan en de ontwikkeling der kapitalistische elementen van het platteland te ondermijnen en te liquideren, - dan zullen de koelakken zich toch weer oprichten en toenemen.

Anderen menen, dat de aanval van het socialisme een algemene opmars zonder meer is - zonder een behoorlijke voorbereiding, zonder een hergroepering van de krachten tijdens de aanval, zonder de veroverde posities te bevestigen, zonder gebruik te maken van de reserves voor de ontwikkeling van onze successen; en als er zich voortekenen zouden voordoen van, laten wij zeggen, een uittreden van een deel van de boeren uit de kolchozen, dat dit dan betekent, dat wij reeds met een "eb van de revolutie", met de achteruitgang van de beweging, met een stilstand van de aanval te doen hebben.

Is dit juist? Het is natuurlijk onjuist.

Ten eerste kan geen enkele aanval, zelfs niet de meest succesvolle, verlopen zonder enige doorbraken en sprongen vooruit aan afzonderlijke delen van het front. Op grond hiervan over een stilstand, of een mislukking van de aanval te spreken, dat betekent het wezen van de aanval niet begrijpen.

Ten tweede kon en kan er geen succesvolle aanval bestaan, zonder de hergroepering van de krachten in de loop van de aanval zelf, zonder het versterken van de veroverde posities, zonder het gebruikmaken van de reserves voor de ontwikkeling van het succes en het tot het einde toe doorzetten van de aanval. Bij een oprukken in den blinde, d.w.z. zonder dat men deze voorwaarden in het oog houdt, moet de aanval onvermijdelijk doodlopen en mislukken. Een oprukken in den blinde is de dood van de aanval. Daarvan getuigt de rijke ervaring van onze burgeroorlog.

Ten derde, hoe kan men de "eb van de revolutie", die gewoonlijk op de grondslag van het verval van de beweging ontstaat, gelijk stellen aan het uittreden van een deel van de boeren uit de kolchozen, dat op de grondslag van een zich voortzettende ontwikkeling van de beweging ontstond, op de grondslag van de zich voortzettende ontwikkeling van onze gehele socialistische opbouw, zowel van de industrie als van de kolchozen, op de grondslag van de zich voortzettende ontwikkeling van onze revolutie? Wat kunnen deze twee absoluut ongelijksoortige verschijnselen met elkaar gemeen hebben?

c) Waarin bestaat onder onze huidige verhoudingen het wezen van onze bolsjewistische aanval?

Het wezen van de bolsjewistische aanval bestaat in de eerste plaats hierin, dat de klasse waakzaamheid en de revolutionaire aktiviteit van de massa's tegen de kapitalistische elementen in ons land gemobiliseerd worden; dat het scheppende initiatief en de

zelfwerkzaamheid van de massa's gemobiliseerd worden tegen het bureaucratisme in onze stellingen en organisaties, hetwelk kolossale reserves, die in de diepte van ons stelsel verborgen liggen, onderdrukt en hun gebruik verhindert; dat de wedijver en de arbeidslust van de massa's ter verhoging van de arbeidsproductiviteit, ter ontplooiing van de socialistische opbouw georganiseerd worden.

Het wezen van de bolsjewistische aanval bestaat ten tweede hierin, dat het gehele praktische werk van de vakverenigingen, de koöperaties, de Sovjet- en alle andere massaorganisaties, ter aanpassing aan de eisen van de reconstructie-periode moet worden gereorganiseerd; dat daarin een kern van de meest actieve en revolutionaire functionarissen moet worden gevormd, dat de opportunistische, trade-unionistische, bureaucratistische elementen moeten worden teruggedrongen en geïsoleerd; dat de vreemde en ontaarde elementen daaruit moeten worden verdreven en nieuwe functionarissen van onderop bevorderd moeten worden.

Het wezen van de bolsjewistische aanval bestaat verder hierin, dat een maximum aan geldmiddelen voor het financieren van onze industrie, van onze sovchozen en kolchozen vrijgemaakt moet worden en dat de beste mannen en vrouwen van onze partij voor de ontwikkeling van dit alles moeten worden aangewezen.

Het wezen van de bolsjewistische aanval bestaat tenslotte hierin, dat de partij zelf voor het organiseren van de gehele zaak van de aanval moet worden gemobiliseerd, dat de partijorganisaties worden versterkt en bijgeslepen, door de bureaucratistische en ontaarde elementen eruit te verdrijven; dat de vertegenwoordigers van de rechtse en "linkse" afwijkingen van de Leninistische lijn worden geïsoleerd en verdrongen en werkelijke, standvastige Leninisten naar voren worden gebracht.

Dit zijn de grondslagen van de bolsjewistische aanval op het gegeven ogenblik.

Hoe heeft de partij dit aanvalsplan verwezenlijkt?

Gij weet, dat de partij dit plan in zijn volle consequentie heeft verwezenlijkt.

De zaak nam daarmee een aanvang, dat de partij een brede zelfkritiek ontplooidde, die de aandacht van de massa's op de tekortkomingen van onze opbouw, de tekortkomingen van onze organisaties en instellingen concentreerde. Reeds op het XVde Congres werd de noodzakelijkheid van een versterking der zelfkritiek verkondigd. De Sjachty-affaire en de sabotage in verschillende takken van de industrie, die een ontbreken van revolutionair instinct in zekere geledingen van onze partij openbaarden, enerzijds, de strijd tegen de koelakken en de aan het licht gebrachte tekortkomingen van onze organisaties op het platteland anderzijds, gaven een nieuwe stoot aan de zelfkritiek. In zijn oproep van de 2de juni 1928 gaf het C.C. een definitieve vorm aan de campagne voor de zelfkritiek en riep het alle krachten van de partij en van de arbeidersklasse op om "zonder aanzien des persoons" de zelfkritiek "van boven naar onderen en van onderen naar boven" te ontplooien. Terwijl de partij de scheidingslijn trok ten opzichte van de Trotskistische "kritiek", die van de andere kant van de barricaden komt en het discrediteren en verzwakken van de Sovjet-macht ten doel heeft, verklaarde zij het tot taak van de zelfkritiek, de tekortkomingen in ons werk meedogenloos bloot te leggen, ter verbetering van onze opbouw, ter versterking van de

Sovjet-macht. Het is bekend, dat de oproep van de partij bij de massa's van de arbeidersklasse en de boeren de levendigste weerklank vond.

Verder organiseerde de partij een brede campagne voor de strijd tegen het bureaucratisme, gaf zij de leuze uit tot zuivering van de partij-, de vakverenigings-, de koöperatie- en Sovjet-organisaties van vreemde en verbureaucratiseerde elementen. De voortzetting van deze campagne is het bekende besluit van het Centraal Comité en de Centrale Controlecommissie van 16 maart 1930 over het aanstellen van arbeiders in het staatsapparaat en het instellen van een massale arbeiderscontrole op het Sovjet-apparaat (voogdijschap van bedrijven). Het is bekend, dat deze campagne een zeer sterke geestdrift en activiteit van de arbeidersmassa's tengevolge had. Het resultaat van deze campagne is de geweldige stijging van de autoriteit van de partij onder de werkende massa's, de groei van het vertrouwen in de partij van de kant van de arbeidersklasse, het tot de partij toetreden van wederom honderdduizenden arbeiders, resoluties van arbeiders, getuigend van de wens om met gehele werkplaatsen en bedrijven tegelijk tot de partij toe te treden. Tenslotte is het resultaat van deze campagne de bevrijding van onze organisaties van een reeks versteende en bureaucratische elementen, het bevrijden van de Centrale Raad van de Vakbonden der Sovjet-Unie van de oude opportunistische leiding.

Verder organiseerde de partij een omvangrijke socialistische wedijver en een massale opleving van de arbeid in de fabrieken en bedrijven. De oproep van de XVIIde Partijconferentie over de wedijver bracht de zaak aan het rollen. Stootbrigades stuwen haar verder. De Leninistische Jeugdorganisaties en de door haar geleide arbeidersjeugd hebben de zaak van de wedijver en het stootarbeidersschap met beslissende suksessen bekroond. Men moet erkennen, dat onze revolutionaire jeugd in deze zaak een buitengewoon grote rol heeft gespeeld. Thans valt het al niet meer te betwijfelen, dat een van de belangrijkste feiten, zo niet het belangrijkste feit van onze opbouw op het gegeven ogenblik, de socialistische wedijver van de fabrieken en bedrijven is, het appèl van de honderdduizenden arbeiders aangaande de bij de wedijver bereikte resultaten, de brede ontwikkeling van het stootarbeidersschap. Alleen blinden kunnen niet zien, dat er in de psychologie van de massa's en in hun verhouding tot de arbeid een geweldige ommekeer heeft plaats gehad, die het uiterlijk van onze bedrijven en fabrieken radicaal heeft veranderd. Nog niet zo lang geleden weerklonken er bij ons stemmen over de "gekunsteldheid" en het "onvermogen" van de wedijver en het stootarbeidersschap. Thans verwaardigt men deze "wijze" lieden zelfs met geen spot, - deze "wijzen" hebben eenvoudig hun tijd overleefd. Thans zijn de wedijver en het stootarbeidersschap een zaak, die gewonnen en verankerd is. Het is een feit, dat de socialistische wedijver bij ons niet minder dan twee miljoen arbeiders omvat en dat meer dan een miljoen arbeiders in de stootbrigades zijn opgenomen.

Het meest merkwaardige in de wedijver legt hierin, dat hij een radicale ommekeer in de opvattingen van de mensen over de arbeid teweegbrengt, want hij maakt de arbeid van de smadelijke en zware last, die hij vroeger geacht werd te zijn, tot een zaak van eer, een zaak van roem, een zaak van moed en heldhaftigheid. Niets dergelijks bestaat er in de kapitalistische landen en het kan ook niet bestaan. Ginds, bij hen, bij de kapitalisten,

is de meest gewenste zaak, die de maatschappelijke goedkeuring verkrijgt, het bezitten van effecten, het leven van rente, het bevrijd zijn van de arbeid, die als een verachtelijke bezigheid geldt. Bij ons, in de U.S.S.R. daarentegen, wordt het tot de meest gewenste zaak, die de maatschappelijke goedkeuring verkrijgt, een held van de arbeid te kunnen zijn, een held van het stootarbeiderschap te kunnen zijn, die omgeven is door het aureool van de hoogachting van miljoenen werkers.

Niet minder merkwaardig in de wedijver moet men het feit achten, dat hij zich ook op het platteland begint uit te breiden en onze sovchozen en kolchozen reeds aangrijpt.

Aan iedereen zijn de menigvuldige feiten van ware arbeidsgeestdrift bij de miljoenen-massa's der sovchos- en kolchoswerkers bekend.

Wie kon een tweetal jaren geleden van zulke successen van de wedijver en het stootarbeiderschap dromen?

Verder mobiliseerde de partij de financiële bronnen van het land voor de ontwikkeling van de sovchozen en kolchozen, voorzag zij de sovchozen met de beste organisatoren en stelde zij aan de kolchozen als hulp 25.000 vooraanstaande arbeiders ter beschikking, zij stuwde de besten onder de kolchosboeren naar de leiding van de kolchozen, organiseerde een net van cursussen voor de leiding van de kolchozen en legde op deze wijze de grondslagen voor de opleiding van standvastige en beproefde kaders van de kolchosbeweging.

Tenslotte reorganiseerde de partij haar eigen rijen op de grondslag der strijdvaardigheid, rustte zij de pers opnieuw uit, organiseerde zij de strijd aan twee fronten, verpletterde zij de overblijfsels van het Trotskisme, versloeg zij de aanhangers van de rechtse afwijking volkomen, isoleerde zij de "verzoeners", verzekerde zij op deze wijze volgens de Leninistische lijn, de eenheid van haar rijen, die voor een succesvolle aanval noodzakelijk is, gaf zij aan de aanval de juiste leiding en zette zij zowel de aanbidders van de geleidelijkheid uit het kamp van de rechtsen op hun plaats, als de op hol geslagen "linksen" op het gebied van de kolchosbeweging.

Dit zijn de voornaamste maatregelen van de partij, die zij tot uitvoering van de aanval aan het gehele front heeft genomen.

Het is iedereen bekend, dat deze aanval op ieder gebied van ons werk met succes werd bekroond.

Hierin ligt de oorzaak, dat het ons gelukt is om een gehele reeks van moeilijkheden van de reconstructieperiode van onze volkshuishouding te overwinnen.

Ziehier ook de oorzaak waarom wij erin slagen, om de grootste moeilijkheid van onze opbouw met succes te overwinnen, de moeilijkheid nl. van de wending van de hoofdmassa's van de boeren naar de kant van het socialisme.

Buitenlanders vragen soms naar de binnenlandse toestand van de U.S.S.R. Maar kan er soms aan getwijfeld worden, dat de binnenlandse toestand van de U.S.S.R. hecht en onwankelbaar is? Zie naar de kapitalistische landen, naar de toeneming van crisis en werkloosheid in deze landen, naar de stakingen en uitsluitingen, de demonstraties tegen de regering - hoe zou de binnenlandse toestand van deze landen met de binnenlandse toestand van de U.S.S.R. kunnen worden vergeleken?

Men moet erkennen, dat de Sovjet-macht thans de meest hechte macht is van alle machten ter wereld! (Applaus).

8. HET KAPITALISTISCHE OF HET SOCIALISTISCHE ECONOMISCHE SYSTEEM.

Wij hebben dus een beeld van de binnenlandse toestand van de U.S.S.R.
Wij hebben tevens een beeld van de binnenlandse toestand van de voornaamste kapitalistische landen.

Onwillekeurig rijst de vraag: welke resultaten verkrijgen wij, indien wij deze twee beelden naast elkander stellen en ze vergelijken?

Deze kwestie is des te belangwekkender, omdat de burgerlijke politici van alle landen, de burgerlijke pers van iedere richting en schakering, van de volbloed-kapitalistische tot en met de mensjevistisch-Trotskistische, als met één stem schreeuwen over de "bloei" van de kapitalistische landen, de "ondergang" van de U.S.S.R., de "financiële en economische ineenstorting" van de U.S.S.R. enz.

Wat zijn dus de resultaten van de analyse van de toestand bij ons, in de U.S.S.R. en bij hen, in de kapitalistische landen?

Maken wij gewag van de voornaamste, algemeen bekende feiten. Bij hen, bij de kapitalisten, is er economische crisis en verval van de productie, zowel op het gebied van de industrie, als op dat van de landbouw.

Bij ons in de U.S.S.R. is er economische opbloei en groei van de productie in alle takken van de volkshuishouding.

Bij hen, bij de kapitalisten, verslechtering van de materiële toestand van de werkers, verlaging van de lonen der arbeiders en toename van de werkloosheid.

Bij ons, in de U.S.S.R., verbetering van de materiële toestand van de werkers, verhoging van de lonen van de arbeiders en vermindering van de werkloosheid.

Bij hen, bij de kapitalisten, toename van de stakingen en demonstraties, die tot het verlies van miljoenen arbeidsdagen voert.

Bij ons, in de U.S.S.R., geen stakingen en een toename van de arbeidslust bij de arbeiders en boeren, die aan onze opbouw miljoenen extra-arbeidsdagen geeft.

Bij hen, bij de kapitalisten, verscherping van de binnenlandse toestand en aanwassen van de revolutionaire beweging van de arbeidersklasse tegen het kapitalistische regime.

Bij ons, in de U.S.S.R., de consolidering van de binnenlandse toestand en de aaneensluiting van de miljoenen-massa's der arbeidersklasse om de Sovjet-macht.

Bij hen, bij de kapitalisten, verscherping van het nationale vraagstuk en een groei van de nationale bevrijdingsbeweging in Indië, Indochina, Indonesië, op de Filippijnen enz. die in de nationale oorlog overgaat.

Bij ons, in de U.S.S.R., consolidatie van de grondslagen van de broederschap der naties, een verzekerde nationale vrede en de aaneensluiting van de miljoenen-massa's der volken van de U.S.S.R. om de Sovjet-macht.

Bij hen, bij de kapitalisten, verwarring en het perspectief van het verder verslechteren

van de toestand.

Bij ons, in de U.S.S.R., vertrouwen in eigen kracht en het perspectief van het verder verbeteren van de toestand.

Men praat over de "ondergang" van de U.S.S.R., over de "bloei" van de kapitalistische landen enz. Zou het niet juister zijn te spreken over de onafwendbare ondergang van hen, die zo "onverwachts" in de maalstroom van de economische crisis zijn terechtgekomen en zich nog steeds niet uit het moeras van het verval kunnen bevrijden?

Waar liggen de oorzaken van een zo ernstige mislukking bij hen, bij de kapitalisten en van de belangrijke successen bij ons, in de U.S.S.R.?

Men zegt, dat de stand van de volkshuishouding in velerlei opzicht afhangt van de overvloed van, of het gebrek aan kapitaal. Dit is natuurlijk juist. Is de crisis in de kapitalistische landen en de opbloei in de U.S.S.R. soms te verklaren door de overvloed van kapitaal bij ons en het gebrek aan kapitaal bij hen? Neen, natuurlijk niet. Het is aan iedereen bekend, dat er in de U.S.S.R. veel minder kapitaal aanwezig is dan in de kapitalistische landen. Zou in het onderhavige geval de zaak door de stand van de accumulatie worden beslist, dan zou er bij ons crisis heersen en in de kapitalistische landen opbloei zijn.

Men zegt, dat de stand van de volkshuishouding in velerlei opzicht afhangt van de technische en organisatorische onderlegdheid van de economische kaders. Dit is natuurlijk juist. Is dan de crisis in de kapitalistische landen en de opbloei in de U.S.S.R. soms te verklaren door gebrek aan technische kaders bij hen en overvloed daarvan bij ons?

Neen, natuurlijk niet. Het is aan iedereen bekend, dat er in de kapitalistische landen veel meer technisch geschoolde kaders zijn dan bij ons in de U.S.S.R. Nooit hebben wij verheimelijkt en wij zijn ook niet van plan dit te doen, dat wij op technisch gebied leerlingen zijn van de Duitsers, de Engelsen, de Fransen, de Italianen en in de eerste plaats en hoofdzakelijk van de Amerikanen. Neen, hier wordt de zaak niet beslist door overvloed van of gebrek aan technische kaders, hoewel het kaderprobleem van grote betekenis is voor de ontwikkeling der volkshuishouding .

Misschien ligt de oplossing van het raadsel hierin, dat het culturele peil bij ons hoger is dan in de kapitalistische landen? Alweer neen. Het is iedereen bekend, dat het algemene culturele peil van de massa's bij ons lager is dan in de Verenigde Staten, in Engeland, Duitsland enz. Neen, het gaat niet om het culturele peil van de massa's, hoewel dit van ontzaglijke betekenis is voor de ontwikkeling der volkshuishouding. Misschien ligt de oorzaak in de persoonlijke eigenschappen van de leiders van de kapitalistische landen? Alweer neen. De crisissen werden met het aanbreken van de heerschappij van het kapitalisme geboren. Reeds sinds meer dan een eeuw vinden er periodiek economische crisissen in het kapitalisme plaats, die zich om de 12-10-8 en minder jaren herhalen. Alle partijen van het kapitalisme, alle ietwat op de voorgrond tredende vertegenwoordigers van het kapitalisme, van de meest "geniale" tot de meest middelmatige, hebben op het "vermijden" of "opheffen" van de crisis hun krachten beproefd. Maar allen leden zij schipbreuk. Wat is er dus voor verwonderlijks in, dat

Hoover en zijn groep eveneens schipbreuk leden? Neen, het gaat hier niet om de leiders of om de partijen van het kapitalisme, hoewel zowel de leiders als de partijen van het kapitalisme hier een niet geringe betekenis hebben.

Waar gaat het dan om?

Waarin ligt de oorzaak, dat de U.S.S.R., ondanks haar culturele achterlijkheid, ondanks het gebrek aan kapitaal, ondanks het gebrek aan technisch beproefde economische kaders, zich in een toestand van toenemende economische opbloei bevindt en aan het front van de economische opbouw beslissende successen te boeken heeft, maar dat de vooraanstaande kapitalistische landen, ondanks de overvloed van kapitaal, de overvloed van technische kaders en het hogere culturele peil, zich in een toestand van toenemende economische crisis bevinden en op het gebied van de economische ontwikkeling nederlaag op nederlaag lijden?

De oorzaak ligt in het verschil in economisch systeem van de volkshuishouding bij ons en bij de kapitalisten.

De oorzaak ligt in het bankroet van het kapitalistisch systeem van de volkshuishouding.

De oorzaak ligt in het voordeel van het sovjet-systeem der volkshuishouding boven het kapitalistische systeem.

Wat is dat het sovjet-systeem van de volkshuishouding?

Het sovjet-systeem van de volkshuishouding betekent, dat:

- 1) de macht van de klasse der kapitalisten omver is geworpen en door de macht van de arbeidersklasse is vervangen;
- 2) de productiemiddelen, de grond, de fabrieken, bedrijven enz. de kapitalisten werden ontnomen en in het bezit van de arbeidersklasse en van de werkende massa's der boeren werden overgegeven;
- 3) de ontwikkeling van de productie niet aan het beginsel van de concurrentie en aan het verzekeren van kapitalistische winst is onderworpen, maar aan het beginsel van de planmatige leiding en de systematische stijging van het materiële en culturele peil van de werkers;
- 4) de verdeling van het volksinkomen niet plaats heeft in het belang van de verrijking van de uitbuitersklassen en hun talrijk gevolg van parasieten, maar in het belang van de systematische verheffing van de materiële toestand der arbeiders en boeren en van de uitbreiding van de socialistische productie in de stad en op het platteland;
- 5) de systematische verbetering van de materiële toestand der werkers en het voortdurend aanwassen van hun behoeften (koopkracht), die de bestendig groeiende drang tot de uitbreiding der productie is, de arbeidersklasse tegen overproductiecrisis, tegen het toenemen van de werkloosheid enz. verzekert;
- 6) de arbeidersklasse, de meesteres van het land is; dat zij niet voor de kapitalisten, maar voor haar eigen klasse werkt.

Wat betekent het kapitalistische systeem van de volkshuishouding?

Het kapitalistische systeem van de volkshuishouding betekent, dat;

- 1) de macht in het land aan de kapitalisten toebehoort;
- 2) de productiemiddelert in handen van de uitbuiters zijn geconcentreerd;
- 3) de productie niet aan het beginsel van de verbetering van de materiële toestand der arbeidende massa's is onderworpen, maar aan het beginsel van het verzekeren van een hoge kapitalistische winst;
- 4) de verdeling van het volksinkomen niet in het belang van de verbetering van de materiële toestand der arbeiders plaats vindt, maar in het belang van de verzekering van een maximum aan winst voor de uitbuiters;
- 5) de kapitalistische rationalisatie en de snelle toeneming van de productie, die het verzekeren van hoge winsten aan de kapitalisten ten doel hebben, op de hinderpaal stoten van de ellendige toestand en de verlaging van de materiële welstand van de miljoenenmassa's der werkers, die zelfs niet altijd in de mogelijkheid verkeren, hun behoeften, beperkt tot een uiterste minimum, te bevredigen - hetgeen noodzakelijkerwijze het terrein schept voor de onafwendbare crisissen van overproductie, voor de groei van de werkloosheid enz;
- 6) de arbeidersklasse een klasse van uitgebuiten is, die niet voor zich zelf werkt, maar voor een vreemde klasse, voor de klasse der uitbuiters.

Dat zijn de voordelen van het sovjet-systeem van de volkshuishouding boven het kapitalistische systeem.

Dat zijn de voordelen van de socialistische organisatie van de volkshuishouding boven de kapitalistische organisatie.

Ziedaar, waarin de oorzaak ligt, dat er bij ons, in de U.S.S.R. een toenemende economische opleving is, maar bij hen, bij de kapitalisten een toenemende economische crisis.

Ziedaar waarin de oorzaak ligt, dat bij ons, in de U.S.S.R., de groei van het verbruik (de koopkracht) van de massa's voortdurend de toename van de productie overtreft, en die voorwaarts stuwt, maar dat bij hen, bij de kapitalisten, daarentegen de groei van het verbruik van de massa's (de koopkracht) nooit de toeneming van de productie inhaalt en voortdurend daarbij ten achter blijft, hetgeen de productie telkens weer tot crisissen veroordeelt.

Ziehier waarin de oorzaak ligt, dat het bij hen, bij de kapitalisten, volkomen normaal wordt geacht, tijdens de crisissen het "overschot" aan waren te vernietigen, het "te veel" aan landbouwproducten te verbranden, teneinde de prijzen hoog te houden en hoge winsten te verzekeren, terwijl bij ons, in de U.S.S.R., schuldigen aan dergelijke wandaden naar een krankzinnigengesticht zouden worden gestuurd. (Applaus).

Ziehier waarin de oorzaak is gelegen, dat bij hen, bij de kapitalisten, de arbeiders staken en demonstreren, de revolutionaire strijd tegen de bestaande kapitalistische macht organiseren, terwijl wij bij ons, in de U.S.S.R., het beeld hebben van een grootse arbeidswedijver van miljoenen arbeiders en boeren, die bereid zijn met hun lichaam de Sovjet-macht te verdedigen.

Ziehier waarin de oorzaak ligt van de stabiliteit en de hechtheid van de binnenlandse toestand in de U.S.S.R., van de onstandvastigheid en wankelheid van de binnenlandse toestand in de kapitalistische landen.

Men moet erkennen, dat een systeem van volkshuishouding dat niet weet waar het "teveel" zijner productie moet laten en dat genoodzaakt is dit te verbranden op een ogenblik, dat er bij de massa's nood en werkloosheid, honger en pauperisatie heersen - dat zulk een systeem van volkshuishouding zich zelf ter dood veroordeelt.

De laatste jaren waren een periode van toetsing in de praktijk, een examen-periode voor twee tegenovergestelde systemen van volkshuishouding, het sovjet- en het kapitalistische systeem. In deze jaren zijn er meer dan genoeg voorspellingen van de "ondergang" en het "bankroet" van het sovjet-systeem geweest. Nog groter was het aantal praatjes en lofliederen op de "bloei" van het kapitalisme. En wat was het resultaat? Deze jaren hebben voor de zoveelste maal aangetoond, dat het kapitalistische systeem van de volkshuishouding bankroet is, dat het sovjet-systeem van de volkshuishouding over zulke voordelen beschikt, waarvan geen enkele burgerlijke staat waagt te dromen, al is het de meest "democratische", "een algemene volksstaat" e.d.m.

In zijn redevoering op de conferentie der R.K.P. (b) in mei 1921 zei Lenin:

"Tegenwoordig oefenen wij onze grootste inwerking op de internationale revolutie uit door onze economische politiek. Allen kijken naar de Russische Sovjet-Republiek, alle werkers van alle landen ter wereld, zonder een enkele uitzondering en zonder enige overdrijving. Dat hebben wij bereikt. De kapitalisten kunnen niets verzwijgen, niets verbergen, derhalve vissen zij in de eerste plaats naar onze economische fouten en onze zwakheden. Op dit gebied werd de strijd op wereldschaal overgebracht. Indien wij deze taak volbrengen, dan zullen wij zeer zeker en definitief ook op wereldschaal hebben overwonnen" (Complete Werken, Deel XXVI, blz. 410-411; Slotwoord op de Alrussische Conferentie van de R. K. P. (b) op 28 mei 1921).

Men moet erkennen dat onze partij de door Lenin gestelde taak met succes vervult.

9. DE TAKEN, DIE AAN DE ORDE ZIJN.

a) In het algemeen.

1. In de eerste plaats het probleem van de juiste verbreiding van de industrie over de U.S.S.R. Hoezeer wij de volkshuishouding ook hebben ontwikkeld, toch mogen wij het vraagstuk niet uit de weg gaan, hoe de industrie als de leidende tak van de volkshuishouding op de juiste wijze over het land moet worden verdeeld. Thans staat de zaak zo, dat onze industrie, evenals onze volkshuishouding in hoofdzaak op de kolen- en metaalbasis in de Oekraïne steunt. Het valt te begrijpen, dat zonder een dergelijke basis de industrialisatie van het land ondenkbaar is. En nu is dit bij ons de Oekraïense brandstoffen- en metaalbasis. Maar zal in de toekomst alleen deze enkele basis en het Zuiden, en het centrale deel van de U.S.S.R., en het Noorden, en het Noord-Oosten en het Verre Oosten en Toerkestan kunnen bevredigen? Alle gegevens getuigen, dat dit niet mogelijk is. Het nieuwe in de ontwikkeling van onze

volkshuishouding ligt o.a. hierin, dat voor ons deze basis reeds ontoereikend is geworden. Het nieuwe bestaat hierin om, bij een alzijdig ontwikkelen van deze basis ook in de toekomst, tegelijk te beginnen met het onmiddellijk scheppen van een tweede kolen- en metaalbasis. Deze basis moet het Oeral-Koesnjetsk-kombinaat zijn, dat de cokes van Koesnjetsk met het ijzererts van de Oeral verenigt (Applaus). Het bouwen van de automobielfabriek in Nizjni-Novgorod, van de traktorenfabriek in Tsjeljabinsk, van de machinefabriek in Sverdlovsk, van de combinefabrieken in Saratov en Novo-Sibirsk; het voorhanden zijn van een zich uitbreidende gekleurde-metalen-industrie in Siberië en Kazachstan, die het oprichten van een net van reparatiewerkplaatsen en van metaalfabrieken van de eerste rang in het Oosten vereist, tenslotte, het besluit tot het bouwen van textielfabrieken in Novo-Sibirsk en in Toerkestan, - dit alles eist gebiedend het vormen van een tweede kolen- en metaalbasis in de Oeral onmiddellijk ter hand te nemen.

Gij weet, dat het Centraal Comité van onze partij zich dan ook in deze geest uitsprak in zijn resolutie over de Oeral-Metaaltrust.

2) Verder, het probleem van het op de juiste wijze verdelen van de hoofdtaken van de landbouw over de U.S.S.R., het probleem van het specialiseren van onze gebieden naar de cultures en de takken van de landbouw. Het valt te begrijpen, dat bij het kleine boerenbedrijf een serieuze specialisatie niet mogelijk is. Het is niet mogelijk, omdat het kleinbedrijf niet een stabiel bedrijf is, omdat het een bedrijf is, dat niet over de noodzakelijke reserves beschikt, dat genoodzaakt is alle mogelijke cultures zelf te verbouwen, ten einde in geval van misoogst van de ene culture, met de anderen uit te komen. Het valt eveneens te begrijpen, dat het niet mogelijk is, zonder het verzekeren van bepaalde graanreserves in handen van de staat de zaak van de specialisatie op poten te zetten. Thans, nu wij tot het grootbedrijf zijn overgegaan en graanreserves in handen van de staat hebben, kunnen en moeten wij ons de juiste organisatie van de specialisatie naar cultures en takken van de landbouw tot taak stellen. Hierbij is het uitgangspunt de definitieve oplossing van het graanprobleem. Ik zeg het "uitgangspunt", omdat zonder oplossing van het graanprobleem, zonder organisatie van een uitgebreid net van graanschuren in de veeteelt-, katoen-, suikerbieten-, vlas- en tabakdistricten, het niet mogelijk is om de veeteelt en de technische cultures vooruit te stuwten, het niet mogelijk is om de organisatie van de specialisatie onzer gebieden naar cultures en takken van de landbouw te verzekeren.

De taak ligt hierin, om gebruik te maken van de zich openende mogelijkheden en deze zaak vooruit te brengen.

3) Verder bestaat het probleem van de kaders, zowel op het gebied van de industrie, als op dat van de landbouw. Ieder kent de onvoldoende technische ontwikkeling van onze economische kaders, van onze specialisten, technici en functionarissen op economisch gebied. De kwestie wordt gecompliceerd, doordat een deel van de specialisten, verbonden met de gewezen ondernemers en aangewakkerd uit het buitenland, aan het hoofd bleek te staan van de sabotage-affaire. De kwestie wordt nog meer gecompliceerd door de omstandigheid, dat een reeks van onze communistische functionarissen op economisch gebied in deze kwestie geen revolutionaire waakzaamheid

aan de dag legde en dikwijls de geestelijke gevangenen van de saboteurs bleken te zijn. Intussen staan wij voor de geweldige taak om de gehele volkshuishouding te reconstrueren, hetgeen een groot aantal nieuwe kaders eist, bekwaam om de nieuwe techniek te beheersen. In verband hiermee is het probleem van de kaders bij ons in waarheid een levenskwesitie geworden.

De oplossing van dit probleem heeft bij ons plaats langs de weg van de volgende maatregelen; 1) vastberaden strijd tegen de saboteurs; 2) een maximum aan zorg voor en fijnegevoeligheid tegenover de geweldige meerderheid van de specialisten en de technici, die zich van de saboteurs afzijdig houden (ik bedoel niet de mooie-praatjes-verkopers en potsenmakers à la Oestralov, maar de werkelijke wetenschappelijke werkers, die zonder arglist met de arbeidersklasse samenwerken); 3) het organiseren van technische hulp uit het buitenland; 4) het zenden van onze economische functionarissen naar het buitenland voor studie en in het algemeen om ervaring op technisch gebied op te doen; 5) het overgeven van de technische scholen aan de overeenkomstige economische organisaties, ten einde in de kortst mogelijke tijd een voldoende aantal technici en specialisten uit de rijen van de arbeidersklasse te kweken.

De taak ligt hierin, het werk tot verwezenlijking van deze maatregelen te ontplooien..

4) het probleem van de strijd tegen het bureaucratisme. Het gevaar van het bureaucratisme ligt in de eerste plaats hierin, dat het de geweldige reserves, die in de schoot van onze maatschappij verborgen liggen, belet naar voren te komen, geen gelegenheid geeft ze te gebruiken, het scheppende initiatief van de massa's tracht te niet doen, dit door kanselarij-gedoe aan banden legt en de zaak daarheen voert, dat elk nieuw initiatief van de partij in kleingeestig bekrompen pedanterie verloopt. Het gevaar van het bureaucratisme ligt ten tweede hierin, dat het geen controle op de uitvoering duldt en tracht de fundamentele aanwijzingen van de leidende organisaties tot zinledige, buiten de levende werkelijkheid staande papieren maatregelen te maken. Het gevaar wordt niet alleen en niet zozeer door de oude bureaucraten gevormd; die in onze instellingen zijn hangen gebleven, als wel en vooral door de nieuwe bureaucraten, de sovjet-bureaucraten, onder wie "communistische" bureaucraten zeer zeker niet de laatste plaats innemen. Ik heb die "communisten" op het oog, die het scheppende initiatief en de zelfwerkzaamheid van de miljoenen-massa's der arbeiders en boeren trachten te vervangen door kanselarij-beschikkingen en "decreten", in welke kracht zij als in een fetisj geloven.

De taak ligt hierin om het bureaucratisme in onze instellingen en organisaties stuk te slaan, de bureaucratistische "zeden" en "gewoonten" te liquideren en de weg vrij te maken voor het benutten van de reserves van onze maatschappij voor het ontplooien van het scheppende initiatief en de zelfwerkzaamheid van de massa's.

Dit is geen gemakkelijke taak. Men kan haar niet "in twee tellen" vervullen. Wij moeten echter deze taak tot iedere prijs vervullen, willen wij werkelijk ons land volgens de beginselen van het socialisme herscheppen.

Het werk van de partij gaat in de strijd tegen het bureaucratisme langs vier lijnen; de lijn van het ontplooien van de zelfkritiek, die van het organiseren der controle op de

uitvoering, die van het zuiveren van het apparaat en tenslotte de lijn van het van onderen op in het apparaat naar voren brengen van toegewijde functionarissen uit de rijen van de arbeidersklasse.

De taak ligt hierin om alle krachten in te spannen ter vervulling van al deze maatregelen.

5) Het probleem van de groei van de productiviteit van de arbeid. Zonder de systematische groei van de productiviteit van de arbeid, zowel op het gebied van de industrie, als op dat van de landbouw, kunnen wij de taak van de reconstructie niet vervullen, kunnen wij niet alleen de vooraanstaande kapitalistische landen niet inhalen en voorbijstreven, maar zelfs ons zelfstandig bestaan niet verdedigen. Derhalve heeft het probleem van de groei van de productiviteit van de arbeid voor ons de allergrootste betekenis.

De maatregelen van de partij inzake de oplossing van dit probleem gaan langs drie wegen: langs de weg van de systematische verbetering van de materiële toestand van de werkers, langs de weg van aankweken ener kameraadschappelijke arbeidsdiscipline in de bedrijven van de industrie en van de landbouw, tenslotte, langs de weg van het organiseren van de socialistische wedijver en het stootarbeiderschap. Dit alles - op de grondslag van de verbetering van de techniek en van de rationele organisatie van de arbeid.

De taak ligt hierin, om de massa-campagne ter verwezenlijking van deze maatregelen verder te ontplooiën.

6) Het probleem van de verzorging. Hiertoe behoren de vraagstukken van de voldoende verzorging van de werkers van stad en land met de nodige producten, van het aanpassen van het coöperatie-apparaat aan de behoeften van de arbeiders en de boeren, van de systematische verhoging van het reële loon van de arbeiders en van de verlaging van de prijzen van de industriewaren en de landbouwproducten. Over de tekortkomingen van de verbruikscoöperaties heb ik reeds gesproken. Het is noodzakelijk deze tekortkomingen te liquideren en de politiek van de verlaging der prijzen ten uitvoer te leggen. Wat het tekort aan waren (de warenhonger) betreft, hebben wij nu de mogelijkheid de grondstoffenbasis van de lichte industrie te ontwikkelen en de productie van waren uit de stad voor massaal verbruik vooruit te sturen. De broodverzorging kan reeds als verzekerd gelden. Moeilijker is het gesteld met de verzorging met vlees, melkproducten en groenten. Deze moeilijkheid kan helaas niet in de loop van enige maanden worden overwonnen. Ter overwinning van deze moeilijkheid zullen wij minstens een jaar nodig hebben. Over een jaar zullen wij, vooral dank zij de ter wille van deze zaak georganiseerde sovchozen en kolchozen, de mogelijkheid hebben de verzorging met vlees, melkproducten en groenten ten volle te verzekeren. En wat betekent het, dat wij de verzorging met deze producten zullen beheersen, nu wij reeds de graanreserves, de manufactuurwaren, de versnelling van de arbeiderswoningbouw en de goedkope gemeentediensten in onze handen hebben? Het betekent, dat wij al de voornaamste factoren zullen beheersen, die het budget van de arbeider en zijn reële arbeidsloon bepalen. Dat betekent de zekere en definitieve garantie voor de snelle groei van het reële arbeidsloon.

De taak ligt hierin om het werk van al onze organisaties in deze richting tot ontplooiing te brengen.

7) Het probleem van het kredietwezen en de geldomloop. De rationele organisatie van het kredietwezen en het juist manoeuvreren met de geldreserves is van grote betekenis voor de ontwikkeling van de volkshuishouding. De maatregelen van de partij ter oplossing van dit probleem gaan langs twee lijnen: die van het concentreren van alle kredieten op korte termijn bij de Staatsbank en die van het organiseren van het giro-verkeer in de vermaatschappelijkte sector. Daardoor wordt ten eerste de staatsbank tot een algemeen staatsapparaat ter controle van de productie en verdeling van de producten gemaakt en ten tweede wordt een grote massa geld aan de omloop onttrokken. Het valt niet in het minst te betwijfelen, dat deze maatregelen zullen leiden (en reeds leiden) tot de ordening van het gehele kredietwezen en het versterken van onze tsjervonets (munt).

8) Het probleem van de reserves. Het is reeds meermalen gezegd en het behoeft niet herhaald te worden, dat de staat in het algemeen en onze staat in het bijzonder niet zonder reserves kan uitkomen. Wij beschikken over enige reserves aan graan, waren en valuta. Onze kameraden hebben in deze tijd de mogelijkheid gehad de gunstige invloed van deze reserves te ervaren. Maar "enige" reserves zijn voor ons niet voldoende. Wij hebben in alle richtingen meer gedegen reserves nodig. Vandaar de taak, reserves te vormen.

b)Op het gebied van de industrie.

1) Het hoofdprobleem is het forceren van de ontwikkeling van de ijzer- en staalindustrie. Men moet in het oog houden, dat wij de vóóroorlogsnorm van de productie van ruwijzer eerst in het lopende jaar 1929/30 hebben bereikt en overtroffen. Dit is een ernstige bedreiging voor onze gehele volkshuishouding. Om deze bedreiging te liquideren, moeten wij maatregelen nemen voor een geforceerde ontwikkeling van de ijzer- en staalindustrie. Wij moeten aan het einde van het vijfjarenplan niet 10 miljoen ton ruwijzer produceren, zoals het vijfjarenplan dit eist, maar 17 miljoen ton. Dit moeten wij tot iedere prijs bereiken, willen wij werkelijk de industrialisatie van ons land tot ontwikkeling brengen.

De bolsjewiki moeten tonen, dat zij het met deze taak kunnen klaren.

Dat betekent natuurlijk niet, dat wij de lichte industrie moeten verwaarlozen. Neen, dat betekent het niet. Tot nu toe hebben wij op alles gespaard, o.a. ook op de lichte industrie, ten einde de zware industrie te kunnen herstellen. Maar de zware industrie hebben wij reeds hersteld. Men behoeft haar slechts verder te ontplooiën. Thans kunnen wij ons tot de lichte industrie keren en haar in een versneld tempo vooruit stuwē. Het nieuwe in de ontwikkeling van onze industrie ligt o.a. hierin, dat wij thans de mogelijkheid hebben, zowel de zware als de lichte industrie in een versneld tempo te ontwikkelen. Het overtreffen van de plannen op het gebied van de katoen-, de vlas-, en de suikerbietenuitzaai in dit jaar, het met succes oplossen van het jute- en kunstzijdevraagstuk, dit alles getuigt ervan, dat wij werkelijk de mogelijkheid hebben

de lichte industrie vooruit te stuwten.

2) Het probleem van de rationalisatie, de verlaging van de productiekosten en de verbetering van de kwaliteit der productie. De euvelen op het gebied van de rationalisatie, het niet vervullen van het plan tot verlaging van de productiekosten en de schandelijk slechte kwaliteit van de productie in een reeks van onze bedrijven, kunnen niet langer worden geduld. Deze euvelen en tekortkomingen drukken op onze gehele volkshuishouding en staan haar vooruitgang in de weg. Het is tijd, het is meer dan tijd aan dit schandaal een eind te maken.

De bolsjewiki moeten tonen, dat zij het met deze taak kunnen klaren.

3) Het probleem van de éénhoofdige leiding. Even onduldbaar zijn de overtredingen geworden bij het doorzetten van de éénhoofdige leiding in de bedrijven. De arbeiders beklagen zich telkens: "er is geen leider op de fabriek", "er heerst geen orde bij het werk". Men kan niet langer dulden, dat onze bedrijven van productie-organismen tot parlementen worden gemaakt. Onze partij- en vakorganisaties moeten eindelijk begrijpen, dat zonder het verzekeren van een éénhoofdige leiding en zonder het instellen van een strenge verantwoordelijkheid voor de gang van het werk, wij niet in staat zullen zijn de taak van de reconstructie der industrie te vervullen.

c) Op het gebied van de landbouw.

1) Het probleem van de veeteelt en de technische cultures.

Thans, nu wij het graanprobleem in hoofdzaak reeds hebben opgelost, kunnen wij tegelijkertijd overgaan tot de oplossing van het probleem van de veeteelt, dat op het huidige moment een levenskwestie uitmaakt, en tot het probleem van de technische cultures. Bij de oplossing van deze problemen moeten wij dezelfde weg inslaan, die wij bij de oplossing van het graanprobleem hebben ingeslagen, n.l. die van de organisatie van sovchozen en kolchozen, die de steunpunten van onze politiek zijn om daarmee geleidelijk de technische en economische grondslag van de veeteelt en de technische cultures van het tegenwoordige kleine boerenbedrijf te herscheppen. De veeteelt-, de schapenteelt-, de varkensteelt-trusts, de vlees- en melk-trust, plus de kolchozen op het gebied van de veeteelt; de bestaande sovchozen en kolchozen op het gebied van de technische cultures, - dat zijn de uitgangspunten voor het tot oplossing brengen van de problemen waarvoor wij staan.

2) Het probleem van het verdere ontplooiën van de sovchos- en kolchosopbouw. Is het soms noodzakelijk er over uit te wijden, dat dit een probleem van de eerste rang is voor onze gehele opbouw op het platteland? Thans zien zelfs blinden, dat er een geweldige, radicale zwenking van de boeren van het oude naar het nieuwe, uit de schuldsavernij bij de koelakken naar het vrije kolchosleven heeft plaats gehad. Er is geen terugkeer naar het oude mogelijk. De koelakken zijn veroordeeld en zullen worden geliquideerd. Er blijft slechts één weg, de weg van de kolchozen. En de weg van de kolchozen is al geen onbekende en nietverkende weg meer. Deze weg is reeds door de boerenmassa's zelf op duizenderlei wijze verkend en getoetst. Verkend en gewaardeerd als het

nieuwe, dat de boeren uit de schuldslavernij bij de koelakken, uit ellende en duisternis bevrijdt. Hierin ligt de grondslag van onze successen.

Hoe zal zich de nieuwe beweging op het platteland verder ontplooien? Aan de spits zullen de sovchozen gaan, als de ruggegraat van de opbouw van het oude dorp.

Daaraan zullen zich de talrijke kolchozen aansluiten als steunpunten voor de nieuwe beweging op het platteland. De samenwerking van deze twee systemen zal de voorwaarden voor de volledige collectivisatie in alle gebieden van de U.S.S.R. scheppen.

Een van de schitterendste veroveringen van de kolchosbeweging bestaat hieruit, dat zij er reeds in is geslaagd, duizenden organisatoren en tienduizenden agitators voor de zaak der kolchozen uit de boeren zelf naar voren te brengen. Thans dragen wij, geschoolde bolsjewiki, al niet meer alleen het vaandel van de collectivisatie, maar zullen de boeren uit de kolchozen zelf, de tienduizenden boerenorganisatoren en -agitators voor de zaak der kolchozen, het vaandel van de collectivisatie voorwaarts dragen. En de boeren-agitators zijn schitterende agitators voor de kolchosbeweging, want zij zullen zulke argumenten ten gunste van de kolchozen vinden, die begrijpelijk en aannemelijk zijn voor de achterlijke boerenmassa's, argumenten, waarover wij, geschoolde bolsjewiki, zelfs niet kunnen dromen.

Hier en daar weerklinken er stemmen over de noodzakelijkheid om de politiek van de compacte collectivisatie op te geven. Er zijn berichten, dat er zelfs in onze partij aanhangers van deze "idee" zijn. Maar zo kunnen slechts mensen spreken, die zich bewust of onbewust met de vijanden van het communisme hebben verenigd. De methode van de compacte collectivisatie is de noodzakelijke methode, zonder welke het niet mogelijk is om het vijfjarenplan van de collectivisatie in alle gebieden van de U.S.S.R. uit te voeren. Hoe kan men haar opgeven, zonder het communisme te verraden, zonder de belangen van de arbeidersklasse en de boeren te verraden?

Dit betekent natuurlijk niet, dat op het gebied van de kolchosbeweging bij ons alles "glad" en "normaal" zal gaan. Er zullen binnen de kolchozen nog weifelingen zijn. Er zullen nog tijden van eb en vloed zijn. Maar dit kan en mag de bouwers van de kolchosbeweging niet van de wijs brengen, en des te minder kan het een ernstige belemmering voor de machtige ontwikkeling van de kolchosbeweging zijn. Zulk een gezonde beweging als de kolchosbeweging ongetwijfeld is, zal ondanks alles toch haar doel bereiken, ondanks alle belemmeringen en moeilijkheden.

De taak ligt hierin om de krachten voor te bereiden en alles in orde te brengen voor de verdere ontwikkeling van de kolchosbeweging.

3) Het probleem van het zo dicht mogelijk nabij brengen van het apparaat tot de rayons en de dorpen. Het valt niet te betwijfelen, dat wij niet in staat zouden zijn geweest het geweldige werk van de ombouw van de landbouw en de ontwikkeling van de kolchosbeweging ter hand te nemen, indien wij de rayonisatie niet hadden ingevoerd. Het vergroten van de kantons en hun hervorming tot rayons, het afschaffen van de gouvernementen en hun hervorming tot kleinere eenheden (districten), tenslotte het scheppen van de gebieden als de rechtstreekse steunpunten van het Centraal Comité - dat is het algemene beeld van de rayonisatie. Het doel van de rayonisatie is om het partij- en sovjet-apparaat, benevens het economische- en coöperatie-apparaat nader te

brenge tot de rayons en dorpen, teneinde de mogelijkheid te verkrijgen, de meest brandende vraagstukken van de landbouw, zijn opbloei, zijn reconstructie te juister tijd op te lossen. In die zin, herhaal ik, heeft de rayonisatie een ontzaglijk voordeel voor onze gehele opbouw opgeleverd.

Maar werd alles in het werk gesteld, om werkelijk het apparaat en wel op de juiste wijze nader tot de rayons en de dorpen te brengen? Neen, dat werd niet gedaan. Thans is het zwaartepunt van de kolchosopbouw naar de rayons verplaatst. Hier komen de draden van de kolchosopbouw en van allerlei ander economisch werk op het platteland samen, zowel op het gebied van het coöperatiewezen, als op dat van de Sovjets, het kredietwezen en de verzorging. Zijn de rayonorganisaties in voldoende mate voorzien van de nodige en onmisbare functionarissen om al dit uiteenlopend werk meester te worden? Er valt niet aan te twijfelen, dat zij in uiterst onvoldoende mate van functionarissen zijn voorzien. Waar is de uitweg? Wat moet er worden gedaan om deze tekortkoming uit de weg te ruimen en de rayonorganisaties voor alle takken van ons werk van een voldoende hoeveelheid der nodige functionarissen te voorzien? Daarvoor moet men op zijn minst twee dingen doen: 1) de districten opheffen, (applaus) die tot nutteloze scheidsmuren tussen het gebied en de rayons zijn geworden en op kosten van de vrijgekomen functionarissen de rayonorganisaties versterken; 2) de rayonorganisaties rechtstreeks verbinden met het gebied (met het gewestelijk comité, met het nationale Centraal Comité). Dat zal de rayonisatie tot het einde voeren, en het nader brengen van het apparaat tot de rayons en de dorpen voltooien.

Hier werd bijval geuit naar aanleiding van het perspectief van het opheffen van de districten. Natuurlijk, de districten moeten worden geliquideerd. Maar het zou verkeerd zijn te menen, dat deze omstandigheid ons het recht zou geven een blaam op de districten te werpen, zoals enige kameraden in de kolommen van de "Pravda" dit hebben gedaan. Men moet niet vergeten, dat de districten een geweldig werk hebben verricht en in hun tijd een grote historische rol hebben gespeeld (Applaus). Ik ben eveneens van mening, dat het verkeerd zou zijn met het opheffen van de districten overhaast te werk te gaan. Het Centraal Comité heeft het besluit genomen de districten op te heffen, maar het meent volstrekt niet, dat deze zaak onmiddellijk moet worden uitgevoerd. Het is duidelijk, dat men, voordat men tot het opheffen van de districten over kan gaan, het nodige voorbereidende werk moet verrichten.

d) Op het gebied van het transport.

Tenslotte, het probleem van het transport. Het is niet nodig uit te wijden over de geweldige betekenis van het transport voor de gehele volkshuishouding. En niet slechts voor de volkshuishouding. Zoals bekend is, is het transport eveneens van zeer grote betekenis voor de verdediging van het land. En zie hier, ondanks de geweldige betekenis van het transport, blijven de inrichting van het transport, de reconstructie van deze tak van de economie bij het algemene tempo der ontwikkeling ten achter. Moet men nog bewijzen, dat wij onder deze omstandigheden gevaar lopen het transport tot een "zwakke plaats" van de volkshuishouding te maken, die onze vooruitgang kan remmen? Is het geen tijd, om aan deze toestand een einde te maken?

Bijzonder slecht is het met het transport op de rivieren gesteld.

Het is een feit, dat de de scheepvaart op de Volga nauwelijks 60 % en de scheepvaart op de Dnjepr 40 % van het peil van voor de oorlog heeft bereikt. 60 en 40 % van het vóóroorlogspeil dat is alles, wat het transport op de rivieren op de lijst van zijn "successen" kan plaatsen. In alle ernst een groot "succes"! Is het geen tijd om aan deze schande een einde te maken? (Stemmen: "Ja, ja!")

De taak ligt hierin, om de zaak van het transport eindelijk op bolsjewistische wijze ter hand te nemen en haar vooruit te stuwten.

Dat zijn de naastbijliggende taken van de partij. Wat is er vereist om deze taken te vervullen?

Daartoe is in de eerste plaats en hoofdzakelijk vereist het voortzetten van het ontplooiende offensief tegen de kapitalistische elementen aan het gehele front en het tot het einde toe doorzetten daarvan.

Dit is het middelpunt en de grondslag van onze politiek op het gegeven ogenblik (Applaus).

III. DE PARTIJ.

Ik ga tot het vraagstuk van de partij over.

Hierboven heb ik gesproken over de voordelen, die het Sovjetsysteem van de economie heeft boven het kapitalistische systeem. Ik sprak over de kolossale mogelijkheden, die ons systeem ons in de strijd voor de volledige overwinning van het socialisme verschaft. Ik zeide, dat wij zonder deze mogelijkheden, zonder gebruik te maken van deze mogelijkheden niet de successen zouden hebben kunnen behalen, die wij in de afgelopen periode hebben behaald.

Maar nu rijst de vraag; heeft de partij op de juiste wijze gebruik weten te maken van de mogelijkheden, die ons door het Sovjetsysteem worden geboden; heeft zij deze mogelijkheden niet verwaarloosd en op deze wijze de arbeidersklasse verhinderd, om haar revolutionaire macht volledig te ontplooien; is zij in staat geweest uit deze mogelijkheden alles te halen, wat er uit te halen was om de socialistische opbouw over het gehele front te ontplooien?

Het Sovjet-systeem biedt ons kolossale mogelijkheden voor de volledige overwinning van het socialisme. Maar mogelijkheid is nog geen werkelijkheid. Om mogelijkheid tot werkelijkheid te maken, daartoe is een reeks van voorwaarden nodig, onder welke de lijn van de partij en de juiste uitvoering van deze lijn zeker niet op de laatste plaats komen.

Ziehier enige voorbeelden.

De rechtse opportunisten beweren, dat de N.E.P. ons de overwinning van het socialisme waarborgt, bijgevolg behoeft men zich over het tempo van de industrialisatie, de ontwikkeling van de sovchozen, kolchozen enz. niet te bekommeren, omdat de overwinning toch in ieder geval verzekerd is, om zo te zeggen, vanzelf. Dat is natuurlijk onjuist en dom. Zo spreken, dat betekent de rol van de partij bij de socialistische opbouw, de verantwoordelijkheid van de partij voor deze opbouw ontkennen. Lenin zei volstrekt niet, dat de N.E.P. ons de overwinning van het

socialisme waarborgt. Lenin zeide slechts, dat "de N.E.P. ons economisch en politiek ten volle de mogelijkheid verzekert om de grondslag van de socialistische economie te bouwen". Maar mogelijkheid is nog geen werkelijkheid. Om de mogelijkheid tot de werkelijkheid te maken moet men in de eerste plaats de theorie van het van-zelf-gaan overboord gooien, moet men de volkshuishouding ombouwen (reconstrueren) en de beslissende aanval tegen de kapitalistische elementen in de stad en op het platteland voeren.

De rechtse opportunisten beweren verder, dat er in onze structuur geen grondslag aanwezig is voor een scheuring tussen de arbeidersklasse en de boeren; - bijgevolg behoeft men zich niet te bekommeren over het vaststellen van een juiste politiek met betrekking tot de sociale groepen in het dorp, omdat de koelak toch wel in het socialisme zal groeien en het verbond van de arbeiders en de boeren om zo te zeggen wel vanzelf verzekerd zal worden. Dit is eveneens onjuist en dom. Zo kunnen slechts mensen spreken, die niet begrijpen, dat hier de politiek van de partij en dan nog wel van een partij, die zich aan de macht bevindt, het hoofdmoment vormt, waarvan het lot van het verbond van arbeiders en boeren afhangt. Lenin meende volstrekt niet, dat het gevaar van een scheuring tussen de arbeidersklasse en de boeren uitgesloten zou zijn. Lenin zei dat "zulk een scheuring uit onze sociale structuur niet noodzakelijkerwijze voortvloeit maar dat "indien er ernstige klassengeschillen tussen deze klassen ontstaan, dat dan de scheuring onvermijdelijk zal zijn". In verband hiermee meende Lenin dat:

"De voornaamste taak van ons C.C. en de C.C.K alsook van onze partij in haar geheel, hierin ligt om aandachtig de omstandigheden na te gaan waaruit scheuringen kunnen ontstaan en ze te voorkomen, want per slot van rekening zal het lot van onze republiek hiervan afhangen, of de boerenmassa met de arbeidersklasse zal meegaan, het verbond met de arbeidersklasse trouw zal blijven of dat zij de "Nepmannen" d.w.z. de nieuwe bourgeoisie de kans zal geven, haar van de arbeiders te scheiden en los te scheuren."

Bijgevolg is een scheuring tussen de arbeidersklasse en de boeren niet uitgesloten, maar zij is geenszins noodzakelijk, omdat in onze structuur de mogelijkheid gegeven is, deze scheuring te voorkomen en het verbond tussen de arbeidersklasse en de boeren te verankeren. En wat is er vereist, om deze mogelijkheid tot werkelijkheid te maken? Om de mogelijkheid om een scheuring te voorkomen, tot werkelijkheid te maken, moet men in de eerste plaats de theorie van "het van-zelf-gaan" begraven, moet men de wortels van het kapitalisme uitroeien door sovchozen en kolchozen te organiseren en moet men overgaan van de politiek van het beperken van de uitbuiters-tendenties der koelakken tot de politiek van het liquideren van de koelakken als klasse.

Hieruit volgt dus, dat men scherp moet onderscheiden tussen de mogelijkheden, die in onze structuur aanwezig zijn en het gebruik maken van deze mogelijkheden, het maken van deze mogelijkheden tot werkelijkheid.

Hieruit volgt, dat zich zeer goed het geval zou kunnen voordoen, dat er mogelijkheden voor de overwinning aanwezig zijn, maar dat de partij deze mogelijkheden niet ziet of het niet verstaat, ze op de juiste wijze aan te grijpen, tengevolge waarvan men inplaats van een overwinning een nederlaag zou kunnen verkrijgen.

En ziet, steeds rijst dezelfde vraag: is de partij in staat geweest de mogelijkheden en de voordelen, die het Sovjet-systeem ons verschaffen op de juiste wijze aan te grijpen; heeft zij alles in het werk gesteld om deze mogelijkheden tot werkelijkheid te maken en om op deze wijze aan onze opbouw het maximum aan succes te verzekeren? Met andere woorden: hebben de partij en haar Centraal Comité de opbouw van het socialisme in de afgelopen periode op de juiste wijze geleid?

Wat is er voor een juiste leiding door de partij onder onze huidige verhoudingen vereist?

Afgezien van al het andere is het voor de juiste leiding door de partij noodzakelijk, dat de lijn van de partij juist is, dat de massa's de juistheid van de partijlijn begrijpen en die actief ondersteunen, dat de partij zich niet tot het uitwerken van een generale lijn beperkt, maar dat zij van dag tot dag leiding geeft aan de uitvoering daarvan, dat de partij vastberaden strijd voert tegen de afwijkingen van de generale lijn en de verzoeningsgezindheid tegenover deze afwijkingen, dat de partij in haar strijd tegen de afwijkingen de eenheid harer rijen en een ijzeren discipline smeedt.

Wat heeft de partij en haar Centraal Comité gedaan voor het vervullen van deze voorwaarden?

1. VRAAGSTUKKEN VAN DE LEIDING VAN DE SOCIALISTISCHE OPBOUW.

a) Het fundamentele standpunt van de partij op het. huidige ogenblik bestaat in de overgang van de aanval van het socialisme aan de afzonderlijke delen van het economische front tot de aanval aan het gehele front, zowel op het gebied van de industrie, als van de landbouw. Het XIVde Partijcongres was in hoofdzaak het congres van de industrialisatie. Het XVde Kongres was in hoofdzaak het kongres van de collectivisatie. Dit was de voorbereiding tot de algemene aanval. In tegenstelling tot de afgelegde etappes vormt de periode vaar het XVIde Congres de periode van de algemene aanval van het socialisme aan het gehele front, de periode van de versterkte opbouw van het socialisme, zowel op het gebied van de industrie, als op dat van de landbouw. Het XVIde Congres is het congres van de ontplooiende aanval van het socialisme aan het gehele front, van het liquideren van de koelakken als klasse en het verwezenlijken van de compacte collectivisatie.

Hier hebt gij in het kort het wezen van de generale lijn van onze partij.

Is deze lijn juist?

Ja, zij is juist. De feiten getuigen, dat de generale lijn van onze partij de enig juiste lijn is. (Applaus).

Hiervan getuigen al de successen en resultaten, die wij aan het front van de socialistische opbouw hebben behaald. Het is onmogelijk, het kan niet waar zijn, dat de besliste overwinning, die door de partij in de afgelopen periode aan het front van de socialistische opbouw in de stad en op het platteland is behaald, het resultaat van een onjuiste politiek zou zijn geweest. Alleen de juiste generale lijn kon ons een dergelijke overwinning schenken.

Daarvan getuigt het razend gehuil tegen de politiek van onze partij, dat onze

klassevijanden, de kapitalisten en hun pers, de paus en de bisschoppen van allerlei aard, de sociaal-democraten en de "Russische" mensjewiki van het type Abramowitsj en Dan, in de laatste tijd hebben aangeheven. De kapitalisten en hun lakeien beschimpen onze partij, - dat betekent dat de generale lijn van onze partij juist is. (Applaus).

Daarvan getuigt het thans aan iedereen bekende lot van het Trotskisme. De heren uit het kamp der Trotskisten zwetsten over de "ontaarding" van de Sovjet-macht, over een "Thermidor", over de "onvermijdelijke overwinning" van het Trotskisme enz. Maar wat was in werkelijkheid het resultaat? Het resultaat was het verval, het einde van het Trotskisme. Een deel van de Trotskisten heeft, zoals bekend is, met het Trotskisme gebroken, in talrijke verklaringen van zijn vertegenwoordigers het gelijk van de partij erkend en het contra-revolutionaire karakter van het Trotskisme toegegeven. Het andere deel van de Trotskisten is in feite in typische kleinburgerlijke contra-revolutionairen ontaard, is metterdaad tot een informatie-bureau voor de kapitalistische pers over zaken van de K.P.S.U. geworden. Maar de Sovjetmacht, die "ontaarden" zou, (of "reeds ontaard zou zijn") blijft verder in gezondheid leven, het socialisme opbouwen en breekt met succes de kapitalistische elementen van ons land en hun kleinburgerlijke troubadours de ruggegraat.

Daarvan getuigt het thans aan iedereen bekende lot van de aanhangers van de rechtse afwijking. Zij zwetsten en schreeuwden over het "verderfelijke" van de partijlijn, over de "waarschijnlijke catastrofe" in de Sovjet-Unie, over de noodzakelijkheid het land van de partij en haar leiding "te redden" enz. Maar wat was in werkelijkheid het resultaat? In werkelijkheid was het resultaat, dat de partij aan alle fronten van de socialistische opbouw de grootste successen heeft behaald, maar dat de groep van de rechtse afwijking, die het land wenste te "redden", maar later het foutieve van haar opvattingen erkende, thans aan de grond zit.

Daarvan getuigen de toenemende revolutionaire activiteit van de arbeidersklasse en de boeren, de actieve ondersteuning van de politiek van de partij door de miljoenenmassa's der werkers en tenslotte, het ongekeerde arbeidsenthousiasme van de arbeiders en de boeren-kolchosniki, dat door zijn grootsheid, zowel vriend als vijand van ons land verbaasd doet staan. Ik spreek nog niet eens van de kentekenen van het groeiende vertrouwen in de partij, zoals de verklaringen van arbeiders, die met gehele werkplaatsen en bedrijven tegelijk tot de partij willen toetreden, de groei van het ledental der partij, die in de tijd tussen het XVde en het XVIde Congres meer dan 600.000 leden bedroeg, het toetreden alleen in het eerste kwartaal van dit jaar van 200.000 nieuwe leden tot de partij. Waarvan getuigt dit alles - soms niet van het feit, dat de miljoenenmassa's van de werkers de juistheid van de politiek der partij erkennen en bereid zijn die te ondersteunen?

Men moet erkennen, dat deze feiten er niet zouden zijn, indien de generale lijn van onze partij niet de enig juiste zou zijn.

b) Maar de partij kan zich niet beperken tot het uitwerken van een generale lijn. Zij moet bovendien van dag tot dag het doorzetten van deze lijn in de praktijk controleren. Zij moet leiding geven aan het doorzetten van de generale lijn, de in de loop van het werk aanvaarde plannen van de economische opbouw verbeteren en volmaken, fouten

corrigeren en voorkomen.

Hoe heeft het Centraal Comité van onze partij dit werk ten uitvoer gebracht?

Het werk van het C.C. richtte zich op dit gebied hoofdzakelijk op het verbeteren en nauwkeuriger bepalen van het vijfjarenplan in de zin van het verhogen van de tempo's en het verkorten van de termijnen, op de controle van de uitvoering van de gestelde taken door de economische organisaties.

Ziehier enige fundamentele besluiten van het C.C., die het vijfjarenplan in de zin van de verhoging van de tempo's van de opbouw en het verkorten van de termijnen daarvan, verbeterden.

Op het gebied van de ijzer- en staalindustrie: het vijfjarenplan stelt vast, dat de productie van ruwijzer in het laatste jaar van het vijfjarenplan tot 10 miljoen ton verhoogd moet worden; het besluit van het C.C. acht evenwel deze norm onvoldoende en bepaalt, dat de productie van ruwijzer in het laatste jaar van het vijfjarenplan tot 17 miljoen ton moet worden verhoogd.

Op het gebied van de tractorenbouw: het vijfjarenplan stelt voor het laatste jaar van het vijfjarenplan vast, dat de productie van tractoren tot 55.000 stuks moet worden verhoogd; het besluit van de C.C. acht deze taak onvoldoende en bepaalt, dat de productie van tractoren in het laatste jaar van het vijfjarenplan tot 170.000 stuks moet worden verhoogd.

Hetzelfde moet gezegd worden over de automobielenbouw: waar in plaats van een productie van 100.000 automobielen (vracht- en personenauto's) in het laatste jaar van het vijfjarenplan, het besluit werd genomen de automobielen-productie tot 200.000 stuks te brengen.

Hetzelfde geldt voor de industrie van gekleurde metalen, waar de ramingen van het vijfjarenplan met meer dan 100 % werden verhoogd, en voor de vervaardiging van landbouwmachines, waar de ramingen van het vijfjarenplan eveneens met meer dan 100 % werden verhoogd.

Ik spreek nog niet eens over het vervaardigen van combines, hetgeen in het vijfjarenplan in het geheel niet was opgenomen en waarvan de productie in het laatste jaar van het vijfjarenplan minstens tot 40.000 stuks moet worden gebracht.

Op het gebied van de sovchosopbouw: het vijfjarenplan stelt aan het einde van de vijf jaren een uitbreiding van het bebouwde oppervlak tot 5 miljoen H.A. vast; het besluit van het C.C. acht deze norm evenwel onvoldoende en bepaalt, dat het bebouwde oppervlak van de sovchozen aan het einde van het vijfjarenplan tot 18 miljoen H.A. moet zijn verhoogd.

Op het gebied van de kolchosopbouw: het vijfjarenplan stelt voor het einde van de vijf jaar een uitbreiding van het bebouwde oppervlak tot 20 miljoen H.A. vast, het besluit van het C.C. acht deze norm meer dan onvoldoende. (zij werd dit jaar reeds overtroffen) en bepaalt, dat aan het einde van het vijfjarenplan de collectivisatie van de U.S.S.R. in hoofdzaak moet zijn beëindigd en het bebouwde oppervlak van de kolchozen tegen deze termijn $\frac{9}{10}$ van het gehele bebouwbare oppervlak van de U.S.S.R., dat tegenwoordig door individuele boeren wordt bewerkt, moet omvatten. (Applaus).

Enz. Enz..

Dat is het algemene beeld van de leiding van het C.C. bij het doorzetten van de generale lijn van de partij, bij het vaststellen van het plan voor de socialistische opbouw.

Men kan zeggen, dat het C.C. door zulk een grondige verandering in de cijfers van het vijfjarenplan aan te brengen, het beginsel der planmatigheid schendt en de autoriteit van de plan-organen omlaag drukt. Maar zo kunnen slechts hopeloze bureaucraten spreken. Voor ons, voor bolsjewiki, is het vijfjarenplan niet iets afgeronds, dat voor goed klaar is. Voor ons is het vijfjarenplan, zoals elk ander plan, slechts een plan, dat bij wijze van voorlopige benadering wordt aangenomen, dat men preciseren, veranderen en volmaken kan op de grondslag van de plaatselijke ervaring, op de grondslag van de ervaring bij het ten uitvoer brengen van het plan. Geen enkel vijfjarenplan kan met al die mogelijkheden rekening houden, die in de schoot van ons systeem verborgen liggen en die zich pas in de loop van het werk, in de loop van het verwezenlijken van het plan in de fabriek, op het bedrijf, in de kolchos, in de sovchos, in het rayon enz. openbaren. Slechts bureaucraten kunnen van mening zijn, dat de arbeid aan het plan met het opstellen van het plan is afgelopen. Het opstellen van het plan is slechts het begin van deze arbeid. De werkelijke planmatige leiding ontplooit zich slechts na het opstellen van het plan na de controle ter plaatse in de loop van de verwezenlijking, de verbetering en de precisering van het plan.

Dat is de reden waarom het C.C. en de C.C.K. tesamen met de plan-organen van de republiek het voor noodzakelijk hielden om op grondslag van de gegevens der ervaring, het vijfjarenplan te corrigeren en te verbeteren in de geest van de verhoging der tempo's van de opbouw en van het verkorten der termijnen voor de uitvoering. Ziehier wat Lenin op het VIIIste Congres van de Sovjets bij het behandelen van het tienjaren-plan van de G.O.E.L.R.O.ⁱⁱⁱ heeft gezegd over het beginsel van het opstellen der plannen en van de leiding in overeenstemming daarmee:

"Ons partijprogramma kan niet alleen het programma van de partij blijven. Het moet het programma van onze economische opbouw worden, anders deugt het ook niet als partijprogramma. Het moet worden aangevuld met een tweede programma van de partij, met een arbeidsplan tot herstel van de gehele volkshuishouding en tot haar verheffing op het peil van de moderne techniek. ... Wij moeten er toe komen een bepaald plan aan te nemen; dat zal natuurlijk een plan zijn, dat alleen bij wijze van voorlopige benadering wordt aangenomen. Dit programma van de partij zal niet zo onveranderlijk zijn als ons tegenwoordig partijprogramma, dat alleen op partijcongressen kan worden veranderd. Neen, dit programma zal iedere dag, in iedere werkplaats, in ieder kanton verbeterd, uitgewerkt, volmaakt en gewijzigd worden ... Men moet op de ervaring van de wetenschap en de praktijk letten en er ter plaatse naar streven, dat het plan voor de vastgestelde termijn wordt vervuld. opdat de massa's zullen zien, dat de ervaring de langdurige periode kan verkorten, die ons van het volledige herstel der industrie scheidt. Dat hangt van ons af. Laat ons in iedere werkplaats, in ieder depot, op ieder gebied de economie verbeteren, en dan zullen wij de termijn verkorten. En wij verkorten hem reeds " (Verslag op het VIIIste Sovjetcongres over de werkzaamheden van de volkscommissarissen, 22 december

1920, Complete Werken. Deel XXVI, blz. 45, 46, 43).

Gij ziet, dat het C.C. de door Lenin aangegeven weg volgde, toen het vijfjarenplan veranderde en verbeterde, de termijnen korter maakte en de tempo's van de opbouw verhoogde.

Op welke mogelijkheden steunde het C.C. bij het verhogen van de tempo's van de opbouw en het verkorten van de termijnen van het vijfjarenplan? Op de reserves, die in de schoot van onze maatschappij verborgen liggen en die zich slechts in de loop van het werk openbaren, op de mogelijkheden, die ons de reconstructieperiode verschaft. Het C.C. is van mening, dat de reconstructie van de technische basis van de industrie en de landbouw onder de socialistische organisatie van de productie mogelijkheden ter versnelling van de tempo's openbaart, waarvan geen enkel kapitalistisch land kan dromen.

Alleen door deze omstandigheden kan men het feit verklaren, dat onze socialistische industrie in de loop van de laatste drie jaar haar productie meer dan verdubbeld heeft, terwijl zij in 1930/31, vergeleken bij het lopende jaar, met 47 % moet toenemen, waarbij alleen al deze toeneming wat zijn omvang aangaat, gelijk zal zijn aan de productie van de gehele grootindustrie van vóór de oorlog.

Slechts door deze omstandigheden kan men het feit verklaren, dat de sovchosopbouw het vijfjarenplan in drie jaar zal overtreffen en de kolchosopbouw het vijfjarenplan reeds in twee jaar heeft overtroffen.

Er bestaat een theorie, volgens welke er slechts in de loop van de herstelperiode hoge ontwikkelingstempo's mogelijk zijn, dat evenwel met de overgang naar de reconstructieperiode de tempo's van de opbouw van jaar tot jaar aanzienlijk lager moeten worden. Deze theorie wordt de theorie van de "dalende curve" genoemd. Dat is de theorie van het rechtvaardigen van onze achterlijkheid. Zij heeft met het Marxisme, met het Leninisme niets gemeen. Zij is een burgerlijke theorie, die er op berekend is om de achterlijkheid van ons land te laten voortbestaan. Onder hen, die in betrekking tot onze partij staan of gestaan hebben, verdedigen en propageren alleen de Trotskisten en ook de aanhangers van de rechtse afwijking deze theorie.

Er bestaat een mening, dat de Trotskisten superindustrialisten zouden zijn. Maar deze mening is slechts ten dele juist. Zij is slechts in zoverre juist, als het gaat om het einde van de herstelperiode, toen de Trotskisten inderdaad superindustrialisatie-fantasiën ontwikkelden. Wat de reconstructie-periode aangaat, zijn de Trotskisten, uit het gezichtspunt van de tempo's, de uiterste minimalisten en de smadelijkste capitulanten. (Vrolijkheid, Applaus). In hun platformen en verklaringen hebben de Trotskisten geen cijfers met betrekking tot de tempo's gegeven, zij hebben zich slechts beperkt tot algemeen gepraat over de tempo's. Er bestaat echter een dokument, waarin de Trotskisten hun opvattingen over de tempo's van de ontwikkeling der staatsindustrie in cijfers hebben uiteengezet. Ik bedoel het verslag van de "Buitengewone Zitting over het herstel van het vaste kapitaal" van de staatsindustrie (O.S.W.O.K.), dat volgens Trotskistische beginselen was opgesteld. Het is interessant om dit document, dat van het jaar 1925/26 dateert, in een paar woorden te behandelen. Het is interessant, omdat het geheel en al het trotskistische schema van de dalende curve tot uitdrukking brengt. Volgens dit dokument werd er voorgesteld in de staatsindustrie in 1926/27 1.543

miljoen roebel te beleggen, in 1927/28 1.490 miljoen roebel; in 1928/29 1.320 miljoen roebel; in 1929/30 1.060 miljoen roebel (volgens de prijzen van 1926/27).

Dat is het beeld van de dalende Trotskistische curve.

Welke bedragen hebben wij in werkelijkheid belegd? In werkelijkheid hebben wij in de staatsindustrie in 1926/27 1.065 miljoen roebel belegd; in 1927/28 1.304 miljoen roebel; in 1928/29 1.819 miljoen roebel; in 1929/30 4.775 miljoen roebel (volgens de prijzen van 1926/27).

Dat is het beeld van de stijgende bolsjewistische curve. Volgens het document zou de productie van de staatsindustrie in 1926/27 met 31,6 % moeten toenemen, in 1927/28 met 22,9 %; in 1928/29 met 15,5 %; in 1929/30 met 15 %.

Dat is het beeld van de dalende Trotskistische curve.

Maar hoe stond het in werkelijkheid? In werkelijkheid bedroeg de toeneming van de productie van de staatsindustrie in 1926/27 19,7 %, in 1927/28 26,3 %, in 1928/29 24,3 %, in 1929/30 32 % en in 1930/31 zal zij 47 % bedragen.

Dat is het beeld van de stijgende bolsjewistische curve.

Het is bekend, dat Trotski in zijn brochure "Naar het socialisme of naar het kapitalisme" deze capitulatie-theorie van de dalende curve speciaal verdedigt. Hij zegt daar ronduit, dat, wij "voor de oorlog de uitbreiding van de industrie hoofdzakelijk uit het oprichten van nieuwe bedrijven bestond" en "in onze tijd de uitbreiding in veel hogere mate uit het exploiteren van de oude bedrijven en het in volle werking stellen van de oude machinerie bestaat, het bijgevolg natuurlijk is, wanneer met het voltooiën van het herstelproces de coëfficiënt van de groei aanzienlijk lager moet worden", waarbij hij voorstelt "in de eerstvolgende jaren de coëfficiënt van de groei der industrie niet slechts 2 maal, maar 3 maal hoger te doen zijn dan de 6 % van vóór de oorlog en misschien zelfs meer.

Dus, driemaal 6 procent jaarlijkse toeneming van de industrie.

Hoeveel maakt dat wel uit? In 't geheel 18 % toeneming per jaar. Dus 18 % jaarlijkse groei van de productie der staatsindustrie vormt volgens de mening van de Trotskisten die uiterste grens voor het plan van een versneld ontwikkelingstempo in de reconstructie-periode, het ideaal waarnaar men moet streven. Vergelijkt thans deze kreemel-wijsheid van de Trotskisten met de werkelijke groei van de productie, die wij in de laatste drie jaar hebben (in 1927/28 26,3 %, in 1928/29 24,3 %, in 1929/30 32 %), vergelijkt deze capitulatie-filosofie der Trotskisten met de raming van de controle-cijfers van de staatsplancommissie; in 1930/31 een toeneming van 47 %, die de hoogste tempo's van de toeneming der productie in de herstelperiode overtreft, en gij zult geheel het reactionaire wezen van de Trotskistische theorie van de "dalende curve" begrijpen, de gehele diepte van het ongeloof van de Trotskisten in de mogelijkheden van de reconstructie-periode.

Dat is de reden, waarom de Trotskisten thans hun stem verheffen tegen de "buitensporigheid" van de bolsjewistische tempo's van de ontwikkeling van de industrie en de kolchosopbouw.

Dat is de reden waarom de Trotskisten zich thans niet onderscheiden van de aanhangers van de rechtse afwijking bij ons.

Het is duidelijk, dat wij zonder de Trotskistisch-rechts-opportunistische theorie van de "dalende curve" te hebben verbrijzeld noch een werkelijk plan, noch de verhoging van de tempo's en het verkorten van de termijnen van de opbouw tot stand hadden kunnen brengen. Ten einde leiding te geven aan het verwezenlijken van de generale lijn van de partij, ten einde het vijfjarenplan van de opbouw te corrigeren en te verbeteren, ten einde de tempo's te kunnen verhogen en fouten bij de opbouw te vermijden, moesten wij in de eerste plaats de reactionaire theorie van de "dalende curve" uiteenrafelen en liquideren.

Op deze wijze heeft het C.C. dan ook gehandeld, zoals ik hierboven reeds gezegd heb.

2. VRAAGSTUKKEN VAN DE LEIDING BIJ DE INTERNE PARTIJZAKEN.

Men zou de mening kunnen zijn toegedaan, dat het werk tot leiding van de socialistische opbouw, tot uitvoering van de generale lijn der partij, bij ons in de partij rustig en kalm, zonder strijd en wilsinspanning is geschied. Dit is echter niet juist, kameraden. In werkelijkheid ging dit werk gepaard met de strijd tegen de interne moeilijkheden van de partij, met de strijd tegen iedere soort afwijking van het Leninisme; zowel op het gebied van de algemene politiek, als op dat van het nationale vraagstuk. Onze partij leeft en werkt niet in een luchtledige ruimte. Zij leeft en werkt in het volle leven, ondergaat de invloed van het haar omgevende milieu. En ons milieu bestaat, zoals bekend is, uit verschillende klassen en sociale groepen. Wij zijn overgegaan tot het ontplooien van de aanval tegen de kapitalistische elementen, wij hebben onze socialistische industrie ver vooruitgestuwd, wij hebben de opbouw van de sowchozen en de kolchozen tot ontplooiing gebracht. Maar zulke verschijnselen kunnen niet zonder gevolgen blijven voor de uitbuitersklassen. Deze verschijnselen gaan gewoonlijk gepaard met de ondergang van de stervende klassen, de ondergang van de koelakken in het dorp, het inkrimpen van het arbeidsterrein van de kleinburgerlijke lagen in de stad. Het is duidelijk, dat dit alles de klassenstrijd, het verzet van de stervende klassen tegen de politiek van de Sowjet-macht wel moet verscherpen. Het zou belachelijk zijn te menen, dat het verzet van deze klassen zich niet op de een of andere wijze in de rijen van onze partij zou weerspiegelen. En het vindt inderdaad zijn weerspiegeling in de partij. De afwijkingen van allerlei aard van de Leninistische lijn, die in de rijen van onze partij aanwezig zijn, vormen dan ook de weerspiegeling van het verzet van de stervende klassen.

Kan men met sukses strijden tegen de klassevijanden, zonder tegelijkertijd tegen de afwijkingen in onze partij te strijden, zonder deze afwijkingen te overwinnen? Neen, dat kan men niet. Dat kan men niet, zomin als het mogelijk is om de werkelijke strijd tegen de klassevijanden tot ontplooiing te brengen, wanneer in onze rug hun verzet in de partij weerklank vindt, wanneer er in onze rug mensen aanwezig blijven, die niet in onze zaak geloven en die er naar streven op iedere wijze onze vooruitgang te remmen.

Vandaar de onverzoenlijke strijd tegen de afwijkingen van de Leninistische lijn als behorende tot de eerstvolgende taak van de partij.

Waarom is thans de rechtse afwijking het grootste gevaar in de partij? Omdat deze afwijking het koelakken-gevaar weerspiegelt en het koelakken-gevaar op het gegeven ogenblik, op het ogenblik van de ontplooiende aanval en het uitroeien van de wortels van het kapitalisme, het grootste gevaar in het land is.

Wat moest er door het C.C. worden gedaan om de rechtse afwijking te overwinnen, de "linkse" afwijking te vernietigen en de weg vrij te maken voor het zo stevig mogelijk aaneensluiten van de partij om de Leninistische lijn?

a) Er moest in de eerste plaats afgerekend worden met de resten van het Trotskisme in de partij, met de overblijfsels van de Trotskistische theorie. Wij hebben de Trotskistische groep als oppositie reeds lang geleden verpletterd en verdreven. Thans is de Trotskistische groep een aan het proletariaat en de sovjets vijandige, contra-revolutionaire groep, die haar best doet de bourgeoisie omtrent de aangelegenheden van onze partij in te lichten. Maar de resten van de Trotskistische theorie, de overblijfsels van het Trotskisme zijn nog niet ten volle uit de partij verdreven. Zodat er in de eerste plaats met deze overblijfsels moest worden afgerekend.

Waarin bestaat het wezen van het Trotskisme?

Het wezen van het Trotskisme bestaat in de eerste plaats in het ontkennen van de mogelijkheid, het socialisme in de U.S.S.R. met de krachten van de arbeidersklasse en de boeren van ons land op te bouwen. Wat betekent dit? Dit betekent, dat wij, als wij in de naaste toekomst geen hulp van de zegevierende wereldrevolutie krijgen, voor de bourgeoisie zullen moeten kapitulieren en de weg banen voor een burgerlijk-democratische republiek. Wij hebben hier dus te maken met de burgerlijke ontkenning van de mogelijkheid van de opbouw van het socialisme in ons land, met een ontkenning, die verborgen wordt achter de "revolutionaire" frase over de overwinning van de wereldrevolutie. Is het bij zulk een opvatting mogelijk de miljoenen-massa's van de arbeidersklasse tot arbeidsgeestdrift, tot de socialistische wedijver, tot de massale stootarbeidersbeweging, tot de ontplooiende aanval tegen de kapitalistische elementen te verheffen? Het is duidelijk, dat dit niet mogelijk is. Het zou een domheid zijn te menen, dat onze arbeidersklasse, die drie revoluties heeft gemaakt, voor arbeidsgeestdrift en massaal stootarbeidersschap te vinden zou zijn, om de bodem voor het kapitalisme te bemesten. Onze arbeidersklasse komt niet tot arbeidsgeestdrift terwille van het kapitalisme, maar ter wille van het definitief begraven van het kapitalisme en het opbouwen van het socialisme in de U.S.S.R. Ontneemt haar de overtuiging in de mogelijkheid van de opbouw van het socialisme en gij vernietigt daarmee iedere grondslag voor de wedijver, voor de arbeidslust, voor het stootarbeidersschap.

Vandaar de gevolgtrekking: om de arbeidersklasse tot geestdriftige arbeid en tot de wedijver te verheffen en de ontplooiende aanval te organiseren, moest in de eerste plaats de burgerlijke theorie van het Trotskisme over de onmogelijkheid van de opbouw van het socialisme in ons land worden begraven.

Het wezen van het Trotskisme bestaat ten tweede hierin dat het de mogelijkheid ontkent om de hoofdmassa van de boeren bij de socialistische opbouw op het platteland te betrekken. Wat betekent dit? Dit betekent, dat de arbeidersklasse niet bij machte zou zijn de boeren met zich mee te voeren bij het overbrengen van de individuele boerenbedrijven op het spoor van het collectivisme, zodat de boeren, indien in de naaste toekomst de zegevierende wereldrevolutie de arbeidersklasse niet te hulp komt, de oude burgerlijke orde zullen herstellen. Wij hebben hier dus te doen met een burgerlijke ontkenning van de krachten en mogelijkheden van de proletarische dictatuur om de boeren tot het socialisme te brengen, met een ontkenning, die verborgen wordt achter het masker van "revolutionaire" frasen over de overwinning van de wereldrevolutie. Kan men bij zulk een opvatting de boerenmassa's tot de kolchosbeweging brengen, de massale kolchosbeweging organiseren, de liquidatie van de koelakken als klasse organiseren? Het is duidelijk, dat dit niet mogelijk is. Vandaar de gevolgtrekking: om de massale kolchosbeweging van de boeren te organiseren en de koelakken te liquideren moest in de eerste plaats de burgerlijke theorie van het Trotskisme over de onmogelijkheid van het deelhebben van de werkende massa's der boeren aan het socialisme worden begraven.

Het wezen van het Trotskisme bestaat tenslotte in het ontkennen van de noodzakelijkheid van de ijzeren discipline in de partij, in het erkennen van de vrijheid van fractie-groeperingen in de partij, in het erkennen van de noodzakelijkheid, een Trotskistische partij op te richten. Voor het Trotskisme zou de K.P.S.U. (b) geen eensgezinde en aaneengesmede, strijdvaardige partij moeten zijn, maar een verzameling van groepen en frakties. met hun eigen centrale instanties, hun eigen pers enz. Maar wat betekent dit? Dit betekent het verkondigen van de vrijheid van politieke fracties in de partij. Dit betekent, dat op de vrijheid van politieke groeperingen in de partij de vrijheid van politieke partijen in het land moet volgen, d.w.z. de burgerlijke democratie. Wij hebben hier dus te doen met de erkenning van de vrijheid van fractie-groeperingen in de partij, het toelaten van politieke partijen in het land van de dictatuur van het proletariaat daarbij inbegrepen, met een erkenning, die verborgen wordt achter de frase over de "interne partijdemocratie", over het "verbeteren van het regime" in de partij. Het is aan het Trotskisme niet gegeven te begrijpen, dat de vrijheid van fractie-intriges voor groepen intellectuelen nog geen interne partijdemocratie betekent, dat de door de partij georganiseerde volledige zelfkritiek en de colossale activiteit van de partijmassa's een verschijnsel zijn van ware en echte interne partij-democratie. Kan men bij zulke opvattingen over de partij de ijzeren discipline, de ijzeren eenheid van de partij verzekeren, die noodzakelijk zijn voor de succesvolle strijd tegen de klassevijanden? Het is duidelijk, dat dit niet mogelijk is. Vandaar de gevolgtrekking: om de ijzeren eenheid en de proletarische discipline in de partij te verzekeren, moest in de eerste plaats de organisatie-theorie, van het trotskisme worden begraven.

Capitulandom metterdaad als inhoud, "linkse" en "revolutionaire" avonturiers-trucs als de vorm, die de defaitistische inhoud verbergt en hem aanprijst - dat is het wezen van het Trotskisme.

Deze tweeledigheid van het Trotskisme weerspiegelt de tweeledigheid van de toestand van de te gronde gaande stedelijke burgerij, die het "regime" van de dictatuur van het proletariaat niet verdraagt en die er naar streeft om, òf wel "met één slag" naar het socialisme over te springen, ten einde aan de ondergang te ontkomen, (vandaar het avonturiersdom en de hysterie in de politiek), of wel, indien dit niet mogelijk is, op iedere tegemoetkoming aan het kapitalisme, welke dan ook, in te gaan (vandaar het kapitulatendom in de politiek).

Door deze tweeledigheid van het Trotskisme wordt het feit verklaard, dat het zijn "woedende" schijnaanvallen tegen de aanhangers van de rechtse afwijking in de regel bekroont met het sluiten van een blok met hen, die kapitulanten zonder masker zijn. En wat vertegenwoordigen de "linkse" overdrijvingen, die in de partij op het gebied van de kolchosbeweging plaats hadden? Zij vertegenwoordigen een zekere, het is waar, onbewuste poging om bij ons de tradities van het Trotskisme in de praktijk te doen herleven, het Trotskistisch standpunt tegenover de middenboeren te doen herleven. Zij zijn het resultaat van die fouten in de politiek, die Lenin "op hol geslagen bureaucratisme" noemt. Dat betekent, dat sommige onzer kameraden, meegesleept door de successen van de kolchosbeweging, het probleem van de kolchosopbouw niet als bouwers, maar bij voorkeur als administrateurs benaderden en uit hoofde daarvan een reeks van de grofste fouten begingen.

Er bestaan bij ons in de partij mensen, die van mening zijn, dat men de "linkse" overdrijvers niet tot de orde had moeten roepen. Zij zijn van mening, dat men deze functionarissen niet had behoeven te krenken en hun enthousiasme tegen te werken, zelfs dan niet, wanneer dit enthousiasme tot fouten leidde. Dat is onzin, kameraden. Zo kunnen slechts mensen spreken, die onder alle omstandigheden met de stroom mee willen zwemmen. Dat zijn dezelfde mensen, die zich nooit de Leninistische lijn zullen kunnen eigen maken: tegen de stroom in gaan, wanneer de toestand dit eist, wanneer de belangen van de partij dit eisen. Dat zijn chvostisten^{iv}, maar geen Leninisten. Juist daarom is het de partij gelukt gehele groepen onzer partijgenoten op de goede weg terug te brengen, juist daarom is zij er in geslaagd de fouten te verbeteren en successen te behalen, omdat zij in naam van het verwezenlijken van de generale lijn vastberaden tegen de stroom inging. Dat is juist het Leninisme in de praktijk, het Leninisme in de leiding.

Dat is de reden waarom ik van mening ben, dat wij zonder het overwinnen van de "linkse" overdrijvingen niet in staat waren geweest de successen in de kolchos-beweging te behalen, die wij thans hebben behaald.

Zo staat de zaak met de strijd tegen de overblijfselen van het Trotskisme en de oprispingen daarvan in de praktijk.

Ietwat anders staat het met het rechtse opportunisme aan het hoofd waarvan de partijgenoten Boecharin, Rykov en Tomski stonden of staan.

Men kan van de aanhangers van de rechtse afwijking niet zeggen, dat zij de mogelijkheid van de opbouw van het socialisme in de U.S.S.R. niet erkennen. Neen, zij erkennen die en hierin ligt het onderscheid tussen hen en de Trotskisten. Maar het

ongeluk van de aanhangers van de rechtse afwijking ligt hierin, dat zij de mogelijkheid van de opbouw van het socialisme in één land wel formeel erkennen, maar dat zij die wegen en middelen van de strijd niet willen erkennen, zonder welke het onmogelijk is het socialisme op te bouwen. Zij willen niet erkennen, dat de alzijdige ontwikkeling van de industrie de sleutel is voor de omvorming van de gehele volkshuishouding volgens de beginselen van het socialisme. Zij willen de onverzoenlijke klassenstrijd tegen de kapitalistische elementen en het ontplooiende offensief van het socialisme tegen het kapitalisme niet erkennen. Zij begrijpen niet, dat al deze wegen en middelen dat systeem van maatregelen vormen, zonder welke het niet mogelijk is de dictatuur van het proletariaat in stand te houden en het socialisme in ons land op te bouwen. Zij denken, dat men het socialisme stilletjes, als van-zelf-gaand, zonder klassenstrijd, zonder offensief tegen de kapitalistische elementen kan opbouwen. Zij denken, dat de kapitalistische elementen, ofwel vanzelf, onopgemerkt zullen afsterven, ofwel in het socialisme zullen ingroeien. Maar omdat in de geschiedenis zulke wonderen niet voorkomen, komt dit hierop neer, dat de aanhangers van de rechtse afwijking in werkelijkheid afzakken naar het standpunt van de ontkenning der mogelijkheid om het socialisme in ons land op te bouwen.

Van de aanhangers van de rechtse afwijking kan men ook niet zeggen, dat zij de mogelijkheid ontkennen om de hoofdmassa's van de boeren te betrekken bij de opbouw van het socialisme op het platteland. Neen, zij erkennen die en hierin ligt het onderscheid tussen hen en de Trotskisten. Maar terwijl zij die mogelijkheid formeel erkennen, verwerpen zij tegelijkertijd die wegen en middelen, zonder welke het niet mogelijk is om de boeren bij de opbouw van het socialisme te betrekken. Zij willen niet erkennen, dat de sovchozen en kolchozen het hoofdmiddel, de "hoofdweg" vormen voor het betrekken van de hoofdmassa's van de boeren bij de opbouw van het socialisme. Zij willen niet erkennen, dat het zonder de politiek van het liquideren van de koelakken als klasse door te zetten, niet mogelijk is, de omvorming van het platteland op de grondslagen van het socialisme te bereiken. Zij denken, dat men het platteland stilletjes, als van-zelf-gaand op het spoor van het socialisme kan overbrengen, zonder klassenstrijd, enkel maar door middel van de verbruiks- en de verkoops-coöperaties, omdat zij er van overtuigd zijn, dat de koelak zelf in het socialisme zal ingroeien. Zij denken, dat thans het voornaamste niet in het hoge tempo van de ontwikkeling der industrie ligt en niet in de kolchozen en sovchozen, maar in het "loslaten" van de elementaire krachten van de markt, in het "losmaken van de banden" van de individuele bedrijven, die van de kapitalistische elementen op het platteland daarbij inbegrepen. Maar omdat de koelak niet in het socialisme kan ingroeien en het "vrijheid geven" aan de markt de bewapening van de koelakken en de ontwapening van de arbeidersklasse betekent, komt het hierop neer, dat de aanhangers van de rechtse afwijking in werkelijkheid afrollen naar het standpunt van de ontkenning der mogelijkheid, om de hoofdmassa's van de boeren bij de opbouw van het socialisme te betrekken.

Daaruit is in wezen ook het feit te verklaren, dat het hanengevecht van de rechtsen tegen de Trotskisten gewoonlijk bekroond wordt door onderhandelingen achter de coulissen over het sluiten van een blok met hen.

Het hoofdevel van het rechtse opportunisme is hierin gelegen, dat het met het Leninistische begrip van de klassenstrijd breekt en afzakt naar het standpunt van het kleinburgerlijke liberalisme.

Het lijdt geen twijfel, dat de overwinning van de rechtse afwijking in onze partij de volledige ontwapening van de arbeidersklasse zou betekenen, de bewapening van de kapitalistische elementen op het platteland en het toenemen van de kansen op de restauratie van het kapitalisme in de U.S.S.R.

De aanhangers van de rechtse afwijking staan niet op het standpunt van het oprichten van een andere partij en hierin ligt nog een onderscheid tussen hen en de Trotskisten. De leiders van de groep van de rechtse afwijking hebben openlijk hun fouten erkend en voor de partij gecapituleerd. Maar het zou een domheid zijn op grondslag daarvan te menen, dat de rechtse afwijking reeds begraven is. De kracht van het rechtse opportunisme laat zich niet aan deze omstandigheid afmeten. De kracht van het rechtse opportunisme ligt in de kracht van de kleinburgerlijke anarchie, in de kracht van de druk op de partij van de kant van de kapitalistische elementen in het algemeen en van de koelakken in het bijzonder. En juist omdat de rechtse afwijking de tegenstand van de hoofdelementen van de stervende klassen weerspiegelt, juist daarom is de rechtse afwijking in onze tijd het hoofdgevaar in de partij.

Dat is de reden waarom de partij het noodzakelijk achtte om de meest vastberaden en onverzoenlijke strijd tegen de rechtse afwijking te voeren.

Het lijdt geen twijfel, dat wij zonder vastberaden strijd tegen de rechtse afwijking, zonder het isoleren van haar leiding gevende elementen niet in staat zouden zijn geweest om de krachten van de partij en van de arbeidersklasse, de krachten van de dorpsarmoede en van de massa's der middenboeren te mobiliseren voor het ontplooiën van het offensief van het socialisme, voor het organiseren van de sovchozen en kolchozen, voor het herstel van onze zware industrie, voor het liquideren van de koelakken als klasse.

Zo staat de zaak met de "linkse" en rechtse afwijkingen in de partij.

De taak bestaat hierin om ook in de toekomst de onverzoenlijke strijd aan twee fronten voort te zetten, de strijd zowel tegen de "linksen", die het kleinburgerlijke radicalisme vertegenwoordigen, als tegen de rechtsen die het kleinburgerlijke liberalisme vertegenwoordigen.

De taak bestaat hierin om ook in de toekomst de onverzoenlijke strijd tegen die verzoeningsgezinde elementen in de partij voort te zetten, die de noodzakelijkheid niet begrijpen, of de schijn aannemen de noodzakelijkheid niet te begrijpen van de vastberaden strijd aan twee fronten.

b) Het beeld van de strijd tegen de afwijkingen in de partij zou niet volledig zijn, als wij de in de partij aanwezige afwijkingen op het gebied van het nationale vraagstuk niet aanroerden. Ik bedoel ten eerste de afwijking van het Grootrussische chauvinisme en ten tweede de afwijking van het plaatselijke nationalisme. Deze afwijkingen zijn niet zo opvallend en in het oog springend als de "linkse" of de rechtse afwijking. Men zou

hen kruipende afwijkingen kunnen noemen. Maar dat betekent nog niet, dat zij niet bestaan. Neen, zij bestaan en wat de hoofdzaak is: zij groeien. Hieraan kan geenszins worden getwijfeld. Er is geen twijfel aan, omdat de algemene atmosfeer van de verscherping van de klassenstrijd wel moet leiden tot een zekere verscherping van de nationale wrijvingen, die hun weerspiegeling in de partij vinden. Daarom moest men de fysionomie van deze afwijkingen blootleggen en in het volle licht plaatsen.

Waarin bestaat onder onze tegenwoordige verhoudingen het wezen van het Grootrussische chauvinisme?

Het wezen van de afwijking van het Grootrussische chauvinisme ligt in het streven om aan de nationale verschillen in taal, cultuur, levenswijze voorbij te gaan, om de liquidatie van de nationale republieken en gebieden voor te bereiden, om het beginsel van de nationale rechtsgelijkheid te ondermijnen en de politiek van de partij tot het nationaliseren^v van het apparaat, de pers, scholen en andere staats- en maatschappelijke organisaties, neer te halen.

De aanhangers van deze soort afwijking gaan daarbij van het standpunt uit, dat aangezien bij de overwinning van het socialisme de naties tot één geheel moeten samensmelten en hun nationale talen tot één algemene taal moeten worden, de tijd is aangebroken om de nationale verschillen te liquideren en afstand te doen van de politiek van steun aan de ontwikkeling der nationale cultuur van de vroeger onderdrukte volkeren. Zij beroepen zich daarbij op Lenin, halen hem op onjuiste wijze aan en verdraaien en belasteren Lenin soms rechtstreeks. Lenin heeft gezegd, dat onder het socialisme de belangen van de nationaliteiten tot één geheel zullen samensmelten - volgt hier soms niet uit, dat het tijd is om aan de nationale republieken en gebieden een einde te maken in het belang van het internationalisme?

Lenin heeft in het jaar 1913 in een polemieek met de Boendisten gezegd, dat de leuze van de nationale cultuur een burgerlijke leuze is - volgt hier soms niet uit, dat het tijd is om aan de nationale cultuur van de volkeren van de U.S.S.R. een einde te maken in het belang van het internationalisme? Lenin heeft gezegd, dat onder het socialisme de nationale onderdrukking, de nationale scheidsmuren zullen worden opgegeven - volgt hier soms niet uit, dat het tijd is om aan de politiek van het rekening houden met de nationale bijzonderheden van de volkeren in de U.S.S.R. een einde te maken en over te gaan tot de politiek van de assimilatie in het belang van het internationalisme? En zo voort, en zo meer.

Het lijdt geen twijfel, dat deze afwijking ten aanzien van het nationale vraagstuk, verborgen achter een masker van internationalisme en met een beroep op Lenin, de meest geraffineerde en daarom de meest gevaarlijke variëteit van het Grootrussische nationalisme is.

Ten eerste. Lenin heeft nooit gezegd, dat de nationale verschillen moeten verdwijnen en dat de nationale talen tot één algemene taal binnen de grenzen van één enkele staat moeten samensmelten, vóór de overwinning van het socialisme op wereldschaal, Lenin heeft integendeel iets gezegd, dat daarmee rechtstreeks in tegenspraak is en wel, dat de

"nationale- en staatsleerschillen tussen de volkeren en de landen zich nog zeer, zeer lang, zelfs na de verwezenlijking van de dictatuur van het proletariaat op wereldschaal zullen handhaven" (Deel XL, blz. 227. "De linkse stroming, een kinderziekte van het communisme", Ned. uitg blz. 69). Hoe kan men zich op Lenin beroepen en hierbij dit fundamentele van zijn aanwijzingen vergeten?

Het is waar, dat een van de gewezen Marxisten, tegenwoordig renegaat en reformist, de heer Kautsky, iets beweerd heeft, dat rechtstreeks tegenovergesteld is aan hetgeen Lenin ons leert. Hij beweert, in tegenstelling tot Lenin, dat de overwinning van de proletarische revolutie in een verenigde Duits-Oostenrijkse staat in het midden van de vorige eeuw, geleid zou hebben tot de vorming van één gemeenschappelijke Duitse taal en tot het verduitsen van de Tsjechen, aangezien "eenvoudig de macht van de vrijgemaakte ontwikkeling van het verkeer, de macht van de moderne cultuur, die de Duitsers brachten, zonder enige gewelddadige Germanisatie, de achterlijke Tsjechische kleinburgers, boeren en proletariërs aan wie hun wegwijnende natie niets vermocht te geven, tot Duitsers had moeten maken (zie het voorwoord bij de Duitse uitgave van "Revolutie en contra-revolutie"). Het is te begrijpen, dat zulk een "opvatting" ten volle met het sociaal-chauvinisme van Kautsky harmonieert. Deze opvatting van Kautsky bestreed ik juist in 1925, in mijn redevoering aan de Universiteit van de Oosterse Volken. Maar kan dan voor ons, Marxisten, die consequent internationalisten wensen te blijven, dit anti-Marxistisch gezwets van een op hol geslagen Duits sociaal-chauvinist enige positieve betekenis hebben? Wie heeft gelijk, Kautsky of Lenin?

Indien Kautsky gelijk heeft, hoe valt dan het feit te verklaren, dat zulke betrekkelijk achterlijke nationaliteiten als de Wit-Russen en de Oekraïners, die dichterbij de Grootrussen staan, dan de Tsjechen bij de Duitsers, als resultaat van de overwinning van de proletarische revolutie in de U.S.S.R. niet gerussificeerd werden, maar integendeel tot nieuw leven ontwaakten en zich ontwikkelden als zelfstandige naties? Hoe is het te verklaren, dat naties, als de Turkmenen, de Kirgiezen, de Oesbeken, de Tadzjiken (ik spreek nog niet eens van de Georgiërs, de Armeniërs, de Azerbaidzjanen enz.), ondanks hun achterlijkheid in verband met de overwinning van het socialisme in de U.S.S.R. niet alleen niet gerussificeerd werden, maar integendeel tot nieuw leven ontwaakten en zich tot zelfstandige naties ontwikkelden? Is het niet duidelijk, dat onze geachte "afwijkers", bij hun jacht naar een schijn-internationalisme in de klauwen van het Kautskyaanse sociaal-chauvinisme zijn geraakt? Is het niet duidelijk, dat zij door voor een gemeenschappelijke taal binnen de grenzen van één staat, binnen de grenzen van de U.S.S.R. te strijden, in het wezen van de zaak streven naar het herstel van de privileges van de voorheen heersende taal, namelijk de Grootrussische? Waar is hier nu internationalisme te vinden?

Ten tweede. Lenin heeft nooit gezegd, dat het opheffen van de nationale onderdrukking en het samensmelten van de belangen der nationaliteiten tot een geheel gelijk staat aan het opheffen van de nationale verschillen. Wij hebben de nationale onderdrukking opgeheven, wij hebben de nationale privileges opgeheven en de

ationale rechtsgelijkheid ingesteld. Wij hebben de staatsgrenzen in de oude betekenis van het woord, de grenspalen en de tolbeperkingen tussen de nationaliteiten van de U.S.S.R., opgeheven. Wij hebben de eenheid van de economische en politieke belangen van de volkeren in de U.S.S.R. tot stand gebracht. Maar betekent dit, dat wij daardoor de nationale verschillen hebben opgeheven: de nationale talen, de nationale cultuur, de levensgewoonten enz.? Het is duidelijk, dat dit niet het geval is. Maar indien de nationale verschillen, de taal, de cultuur, de levensgewoonten enz. blijven bestaan, is het dan niet duidelijk, dat de eis tot opheffing van de nationale republieken en gebieden in de gegeven historische periode een reactionaire eis is, gericht tegen de belangen van de dictatuur van het proletariaat? Begrijpen onze "afwijkers", dat de opheffing thans van de nationale republieken en -gebieden zou betekenen, miljoenen mensen, behorende tot de volkeren van de U.S.S.R. van de mogelijkheid te beroven, in hun moedertaal te worden opgevoed, scholen, rechtbanken, administratieve lichamen, maatschappelijke en andere organisaties en instellingen in hun moedertaal te bezitten, zich bij de socialistische opbouw aan te sluiten? Is het niet duidelijk, dat onze "afwijkers", bij hun jacht naar een schijninternationalisme in de klauwen van de reactionaire Grootrussische chauvinisten zijn geraakt en de leuze van de culturele revolutie in de periode van de dictatuur van het proletariaat, die voor alle volkeren van de U.S.S.R. èn voor de Grootrussen èn voor de niet-Grootrussen van gelijke kracht is, hebben vergeten, volkomen hebben vergeten?

Ten derde. Lenin heeft nooit gezegd, dat de leuze van de ontwikkeling van de nationale cultuur onder de verhoudingen van de dictatuur van het proletariaat een reactionaire leuze is. Integendeel, Lenin is er steeds voor opgekomen om de volkeren van de U.S.S.R. te helpen om hun nationale cultuur te ontwikkelen. Het was juist onder de leiding van Lenin, dat op het Xde Partijcongres de resolutie over het nationale vraagstuk samengesteld en aangenomen werd, waarin duidelijk wordt gezegd, dat:

"de taak van de partij hierin ligt om de arbeidende massa's van de niet-Grootrussische volkeren te helpen het vooraanschrijdende Centraal-Rusland in te halen, hen te helpen: a) bij zichzelf het Sovjet-staatswezen te ontwikkelen en te consolideren, in vormen die met de nationale verhoudingen en levenswijze van deze volkeren overeenstemmen: b) bij zichzelf rechtbanken, administratieve lichamen economische organen, regeringsorganen tot ontwikkeling te brengen en te consolideren, die de moedertaal gebruiken, en samengesteld zijn uit plaatselijke krachten, die de levenswijze en de psychologie van de plaatselijke bevolking kennen; c) bij zichzelf de pers, scholen, theaters, clubs en in het algemeen de culturele- en onderrichtinstellingen in de moedertaal te ontwikkelen; d) een uitgebreid net van cursussen en scholen, zowel voor algemene ontwikkeling, als beroeps- en technische scholen in de moedertaal op te richten en tot ontwikkeling te brengen".

Is het niet duidelijk, dat Lenin geheel en volkomen opkwam voor de leuze van de ontwikkeling van de nationale cultuur onder de verhoudingen van de dictatuur van het proletariaat?

Is het niet duidelijk, dat het verwerpen van de leuze van de nationale cultuur onder de

verhoudingen van de dictatuur van het proletariaat betekent, dat men de noodzakelijkheid van de culturele opbloei van de niet-Grootrussische volkeren van de U.S.S.R., en van het algemene verplichte schoolonderricht voor deze volkeren verwerpt, en dat men deze volkeren prijsgeeft aan de geestelijke knechtschap onder de reactionaire nationalisten?

Lenin heeft inderdaad de leuze van de nationale cultuur onder de heerschappij van de bourgeoisie als een reactionaire leuze gekenschetst. Maar hoe kon dit anders? Wat is de nationale cultuur onder de heerschappij van de bourgeoisie? Een cultuur, burgerlijk naar zijn inhoud en nationaal naar zijn vorm, die ten doel heeft de massa's met het gif van het nationalisme te vergiften en de heerschappij van de bourgeoisie te verankeren. Wat is de nationale cultuur onder de dictatuur van het proletariaat? Een cultuur, socialistisch naar zijn inhoud en nationaal naar de vorm, die ten doel heeft de massa's in de geest van het internationalisme op te voeden en de dictatuur van het proletariaat te verankeren. Hoe kan men deze twee principiële verschillende verschijnselen door elkaar halen, zonder met het Marxisme te breken? Is het soms niet duidelijk, dat toen Lenin tegen de leuze van de nationale cultuur onder de burgerlijke orde streed, hij een slag toebracht aan de burgerlijke inhoud van de nationale cultuur, maar niet aan haar nationale vorm? Het ware een domheid te veronderstellen, dat Lenin de socialistische cultuur als een niet-nationale cultuur zou hebben beschouwd, als een cultuur, die niet deze of gene nationale vorm zou bezitten.

De Boendisten hebben inderdaad eens aan Lenin deze onzinnigheid toegedicht. Het is echter uit de werken van Lenin bekend, dat hij scherp tegen deze laster protesteerde, dat hij met beslistheid deze onzin van zich af schoof. Sukkelen onze geachte "afwijkers" soms werkelijk in de voetstappen van de Boendisten?

Wat blijft er dus, na al het gezegde, van de argumenten van onze "afwijkers" over? Niets, behalve het jongleren met het vaandel van het internationalisme en de laster op Lenin.

Zij, die naar de kant van het Grootrussische nationalisme afwijken, vergissen zich ten zeerste, als zij veronderstellen, dat de periode van de opbouw van het socialisme in de U.S.S.R. een periode van verval en liquidatie van de nationale culturen zou zijn. Juist het tegendeel is het geval. In werkelijkheid is de periode van de dictatuur van het proletariaat en van de opbouw van het socialisme in de U.S.S.R. een periode van opbloei der nationale culturen, die naar de inhoud socialistisch, naar de vorm nationaal zijn. Klaarblijkelijk begrijpen zij niet, dat de ontwikkeling van de nationale culturen met het invoeren en verankeren van het algemene verplichte lagere schoolonderwijs in de moedertaal zich met nieuwe kracht moet ontplooien. Zij begrijpen niet, dat men de achterlijke nationaliteiten slechts onder voorwaarde van de ontwikkeling der nationale culturen werkelijk bij de socialistische opbouw zal kunnen betrekken. Zij begrijpen niet, dat juist daarin de grondslag ligt van de Leninistische politiek van de hulp aan en de steun voor de ontwikkeling van de nationale culturen van de volkeren van de U.S.S.R..

Het kan zonderling schijnen dat wij, de aanhangers van het samensmelten in de

toekomst van de nationale culturen tot één (zowel naar de vorm als naar de inhoud) gemeenschappelijke cultuur met één gemeenschappelijke taal, tegelijk aanhangers zijn van de opbloei van de nationale culturen op het huidige ogenblik, in de periode van de dictatuur van het proletariaat. Maar hierin ligt niets verwonderlijks. Men moet de nationale culturen de mogelijkheid geven zich te ontwikkelen en te ontplooien, al hun mogelijkheden te tonen, teneinde de voorwaarden te scheppen voor hun samensmelting tot één algemene cultuur met één gemeenschappelijke taal. Het opbloeien der culturen, nationaal naar de vorm en socialistisch naar de inhoud, onder de verhoudingen van de dictatuur van het proletariaat in één land, ten gunste van hun samensmelting tot één gemeenschappelijke (én naar de vorm én naar de inhoud) socialistische cultuur, met één gemeenschappelijke taal, wanneer het proletariaat op wereldschaal zal hebben overwonnen en het socialisme tot een levenswijze zal worden - daarin ligt juist het dialectische wezen van de wijze waarop Lenin het vraagstuk van de nationale cultuur stelde.

Men zou kunnen zeggen, dat deze wijze, om het vraagstuk te stellen, "tegenstrijdig" is. Maar bestaat er bij ons soms niet een dergelijke "tegenstrijdigheid" ten aanzien van de staat? Wij zijn voor het afsterven van de staat. En tegelijk zijn wij voor het versterken van de dictatuur van het proletariaat, die de sterkste en meest omvattende macht is van alle staatsmachten, die tot nu toe bestaan hebben. De hoogste ontwikkeling van de staatsmacht met de voorbereiding van de voorwaarden ten gunste van het afsterven van de staatsmacht als doel - zie hier de Marxistische formulering. Is dit "tegenstrijdig?" Ja, "tegenstrijdig". Maar deze tegenstrijdigheid is een tegenstrijdigheid van het leven en zij weerspiegelt volkomen de Marxistische dialectiek.

Of bijvoorbeeld de Leninistische wijze, om het vraagstuk van het zelfbeschikkingsrecht der naties, de afscheiding daarbij inbegrepen, te stellen. Lenin drukte soms de stelling van de nationale zelfbeschikking uit in de vorm van een eenvoudige formule: "afscheiding terwille van de vereniging". Bedenkt eens - afscheiding terwille van de vereniging. Dat klinkt zelfs paradoxaal. En intussen weerspiegelt deze "tegenstrijdige" formule de levende waarheid van de Marxistische dialectiek, die de bolsjewiki de mogelijkheid geeft op het gebied van het nationale vraagstuk de meest ontoegankelijke vestingen te veroveren.

Hetzelfde moet worden gezegd van de formule ten aanzien van de nationale cultuur: de opbloei van de nationale culturen (en talen) in de periode van de dictatuur van het proletariaat in één land, met als doel de voorwaarden voor te bereiden tot het afsterven van deze culturen en hun samensmelting tot één gemeenschappelijke socialistische cultuur (en tot één gemeenschappelijke taal) in de periode van de overwinning van het socialisme over de gehele wereld.

Wie deze eigenaardigheid en "tegenstrijdigheid" van onze overgangstijd niet heeft begrepen, wie deze dialectiek van de historische processen niet heeft begrepen, die is voor het Marxisme verloren.

Het ongeluk van onze "afwijkers" ligt hierin, dat zij de Marxistische dialectiek niet begrijpen en niet willen begrijpen.

Zo staat de zaak met de afwijking naar het Grootrussische chauvinisme.

Het is niet moeilijk te begrijpen, dat deze afwijking het streven van de stervende

klassen van de eertijds heersende Grootrussische natie, om de verloren privilegiën terug te krijgen, weerspiegelt.

Vandaar dat het gevaar van het Grootrussische chauvinisme in de partij het grootste gevaar vormt op het gebied van het nationale vraagstuk.

Waarin ligt het wezen van de afwijking naar het plaatselijke nationalisme?

Het wezen van de afwijking naar het plaatselijke nationalisme ligt in het streven om zich af te zonderen en zich in de eigen nationale schulp op te sluiten, in het streven om de klassentegenstellingen binnen de eigen natie te verdoezelen, om zich tegen het Grootrussische chauvinisme te verdedigen door zich van de algemene stroom van de socialistische opbouw af te zonderen, om datgene niet te zien, wat de werkende massa's der nationaliteiten van de U.S.S.R. nader tot elkaar brengt en verenigt, maar slechts datgene daar hun eigen klassenheerschappij in te stellen.

De afwijking naar het plaatselijke nationalisme weerspiegelt de ontevredenheid van de stervende klassen van de eertijds onderdrukte naties met het regime van de dictatuur van het proletariaat, hun streven om zich in een eigen nationale staat af te zonderen en daar hun eigen klasseheerschappij in te stellen.

Het gevaar van deze afwijking ligt hierin, dat zij het burgerlijke nationalisme opkweekt, de eenheid van de werkende volken van de U.S.S.R. verzwakt en de interventen in de hand werkt.

Dat is het wezen van de afwijking naar het plaatselijke nationalisme.

De taak van de partij bestaat hierin om vastberaden strijd te voeren tegen deze afwijking en om de noodzakelijke voorwaarden te verzekeren voor de internationale opvoeding van de werkende massa's van de volkeren der U.S.S.R.

Zo staat de zaak met de afwijkingen in onze partij, met de "linkse" en rechtse afwijking op het gebied van de algemene politiek, met de afwijkingen op het gebied van het nationale vraagstuk.

Dat is de toestand binnen onze partij.

Thans, nu de partij als overwinnaar uit de strijd voor de generale lijn te voorschijn is getreden, nu de Leninistische lijn van onze partij over het gehele front zegeviert, zijn velen geneigd de moeilijkheden te vergeten, die ons allerlei "afwijkers" in ons werk hebben bereid. Meer nog, enige kleinburgerlijk gestemde kameraden zijn tot nu toe nog van mening, dat men het zonder strijd tegen de aanhangers van deze afwijkingen had kunnen klaarspelen. Het spreekt van zelf, dat deze kameraden zich ten zeerste vergissen. Men behoeft slechts een blik in het verleden te slaan en zich de kunsten van de Trotskisten en de rechtse opportunisten in het geheugen te roepen, men behoeft zich slechts de geschiedenis van de strijd tegen de afwijkingen in de afgelopen periode in het geheugen te roepen, om de leegheid en nietswaardigheid van dit kleinburgerlijk gedoe in de partij in hun volle omvang te begrijpen. Er valt niet aan te twijfelen, dat wij de successen, waarop de partij nu terecht trots is, niet hadden kunnen behalen, wanneer wij de aanhangers der afwijkingen niet hadden beteugeld en hen niet in openlijke strijd

hadden verslagen.

Onze partij is groot en sterk geworden in de strijd tegen de afwijkingen van de Leninistische lijn. In de strijd tegen de afwijkingen smeedde zij de Leninistische eenheid in haar rijen. Thans ontkent niemand meer het onbetwistbare feit, dat de partij nog nooit zo vast om haar Centraal Comité was geschaard als thans. Iedereen is thans genoodzaakt te erkennen, dat de partij nu meer dan ooit eensgezind en aaneengesloten is, dat het XVIde Congres een van de weinige congressen van onze partij is, waar geen geformuleerde en aaneengesloten oppositie meer bestaat, die in staat is, haar bijzondere lijn tegenover de generale lijn van de partij te stellen.

Waarom heeft de partij deze beslissende successen te danken? Zij heeft deze successen aan de omstandigheid te danken, dat zij in haar strijd tegen de afwijkingen steeds een principiële politiek heeft gevoerd, nooit tot combinaties achter de schermen en tot diplomatiek gesjacher is afgedaald.

Lenin heeft gezegd, dat principiële politiek de enig juiste politiek is. Wij zijn als overwinnaars uit de strijd tegen de afwijkingen gekomen, omdat wij eerlijk en consequent dit testament van Lenin hebben verwezenlijkt. (Applaus).

Ik ben aan het einde kameraden.

Wat is de algemene conclusie?

Wij hebben in de afgelopen periode een reeks beslissende successen aan alle fronten van de socialistische opbouw te boeken. Wij hebben deze successen te boeken, omdat wij het grote vaandel van Lenin wisten hoog te houden. Indien wij willen overwinnen, moeten wij ook in de toekomst het vaandel van Lenin hoog houden, de reinheid en onbevleetheid daarvan bewaren. (Applaus).

Dat is de algemene konklusie. Onder het vaandel van Lenin hebben wij in de strijd voor de Octoberrevolutie gezegevierd.

Onder het vaandel van Lenin hebben wij in de strijd voor de overwinning van de socialistische opbouw beslissende successen behaald.

Onder hetzelfde vaandel zullen wij in de proletarische revolutie over de gehele wereld zegevieren.

Leve het Leninisme! (Stormachtig, langdurig applaus. Ovatie van de gehele zaal).

SLOTWOORD.

Kameraden! Na de discussie over het verslag van het Centraal Comité, na alles wat er bij ons op het Congres in verband met het optreden van de gewezen leiders van de rechtse oppositie is voorgevallen, blijft er mij weinig in mijn slotwoord te zeggen.

Ik heb in mijn referaat gezegd, dat het XVIde Partijcongres een van de weinige congressen in de geschiedenis van onze partij is, waar geen ietwat omljnde oppositie aanwezig is, in staat om haar eigen lijn tegenover de lijn van de partij te stellen. Gij ziet dat het in werkelijkheid juist zo is uitgekomen. Op ons Congres, op het XVIde Partijcongres, bleek er niet alleen geen omljnde oppositie te zijn, maar waren er zelfs geen

kleine groep of zelfs geen afzonderlijke kameraden te vinden, die het gerechtvaardigd achten, hier op de tribune te verschijnen en de lijn van de partij voor onjuist te verklaren.

Het is duidelijk, dat de lijn van onze partij de enig juiste lijn is en haar juistheid blijkt zo klaarblijkelijk en onbetwistbaar, dat zelfs de gewezen leiders van de rechtse oppositie het noodzakelijk achtten, zonder te weifelen bij hun optreden de juistheid van de gehele partij-politiek te onderstrepen.

Het spreekt vanzelf, dat het na dit alles niet noodzakelijk is over de juistheid van de stellingen uit te weiden, die in het verslag worden ontwikkeld. Daar is geen behoefte aan, omdat de lijn van de partij, gezien haar klaarblijkelijke juistheid, op dit Congres dus geen verdere verdediging nodig heeft. En wanneer ik in weerwil daarvan niet van een slotwoord heb afgezien. dan komt dat, omdat het naar mijn mening toch niet overbodig is in het kort op enige schriftelijke vragen te antwoorden, die door kameraden bij het presidium van het Congres werden ingediend en daarna enige woorden te zeggen in verband met het optreden van de gewezen leiders der rechtse oppositie.

Het grootste gedeelte van de schriftelijke vragen betreft kwesties van de tweede rang: Waarom werd er in het verslag geen gewag gemaakt van de paardenfokkerij - zou daar in het slotwoord niet aan herinnerd kunnen worden (vrolijkheid); waarom werd er in het verslag geen gewag van gemaakt van de woningbouw - misschien kan daarover in het slotwoord iets worden gezegd; waarom werd er in het verslag niets gezegd over de elektrificatie van het landbouwbedrijf - kan daarover in het slotwoord niets worden gezegd? Enzovoort in deze geest.

Ik moet al deze kameraden antwoorden, dat ik in mijn verslag niet alle vraagstukken van de volkshuishouding kon aanroeren. Niet alleen kon ik dit niet, maar ik had er ook het recht niet toe, omdat ik het recht niet heb het terrein van de verslagen van de kameraden Koeibysjev en Jakovlev te bestrijken, die aan u over de concrete problemen van de industrie en de landbouw verslag moeten uitbrengen. En inderdaad, indien het verslag van het Centraal Comité alle vraagstukken zou aanroeren. waarover zouden dan de referenten in hun verslagen over de industrie, de landbouw, enz. moeten spreken? (Stemmen: "Juist"!).

Wat in het bijzonder de vraag over de elektrificatie van de landbouw betreft, moet ik opmerken, dat de steller van deze vraag enige onjuistheden heeft begaan. Hij verzekert, dat wij reeds "vlak voor" de elektrificatie van de landbouw staan, dat het volkscommissariaat van de landbouw deze zaak niet tot ontwikkeling laat komen, dat Lenin hierover anders dacht enz. Dat alles is niet juist, kameraden. Men kan niet zeggen, dat wij "vlak voor" de elektrificatie van de landbouw staan. Zouden wij werkelijk vlak voor de elektrificatie van de landbouw staan, dan zouden wij nu reeds 10-15 rayons met geëlektrificeerde landbouwproductie bezitten. Maar gij weet zeer wel, dat iets dergelijks bij ons voorlopig niet aanwezig is. Alles, wat men thans over de

elektrifikatie van de landbouw kan zeggen is, dat de elektrifikatie zich bij ons in een stadium van proefondervindelijk onderzoek bevindt. Lenin beschouwde deze zaak juist zo, toen hij de proeven op het gebied van de elektrifikatie van de landbouw aanmoedigde. Enige kameraden zijn van mening, dat de tractoren reeds hun tijd hebben gehad, dat de tijd is aangebroken om van de tractoren naar de elektrifikatie van de landbouw over te gaan. Dat is natuurlijk onzinnig en fantastisch. Deze kameraden moet men op hun plaats zetten. Hetgeen het volkscommissariaat van landbouw met deze kameraden dan ook doet. De ontevredenheid van de steller van deze vraag met het volkscommissariaat van landbouw kan men dus niet gegrond achten.

De tweede groep briefjes betreft het nationale vraagstuk. Een van deze briefjes, dat ik van het meeste belang acht, vergelijkt de behandeling van het probleem der nationale talen in mijn verslag op het XVIde Congres met de behandeling van dit probleem, die in mijn redevoering in de Universiteit van de Oosterse Volken in 1925 gegeven is en vindt dat hier enige onklarheid heerst, die opgehelderd moet worden.

"Gij hebt u toen, - zo zegt het briefje, - verklaard tegen de theorie (van Kautsky) over het afsterven van de nationale talen en het vormen van één gemeenschappelijke taal in de periode van het socialisme (in één land), maar thans, verklaart gij in Uw verslag van het XVIde Congres, dat de kommunisten aanhangers zijn van de samensmelting van de nationale culturen en de nationale talen tot één algemene cultuur met één gemeenschappelijke taal (in de periode van de overwinning van het socialisme op wereldschaal). - Bestaat hier geen onklarheid?"

Ik ben van mening, dat er hier nòch onklarheid, nòch enigerlei tegenstrijdigheid bestaat. In mijn redevoering in 1925 heb ik mij verzet tegen de sociaal-chauvinistische theorie van Kautsky, krachtens welke een overwinning van de proletarische revolutie in het midden van de vorige eeuw in een verenigde Duits-Oostenrijkse staat had moeten leiden tot de samensmelting van de naties tot één algemene Duitse natie met één gemeenschappelijke Duitse taal en tot het verduitsen van de Tsjechen. Ik verzette mij tegen deze theorie, daar dit een anti-Marxistische, anti-Leninistische theorie is en beriep mij op de feiten uit het leven van ons land na de overwinning van het socialisme in de U.S.S.R., feiten, die deze theorie weerleggen. En zoals uit mijn verslag op dit XVIde Congres blijkt, verzet ik mij ook nu tegen deze theorie. Ik verzet mij er tegen, omdat de theorie van de samensmelting van alle naties, zeggen wij van de U.S.S.R., tot één algemene Grootrussische natie met één gemeenschappelijke Grootrussische taal een nationaal-chauvinistische, anti-Leninistische theorie is, die tegenstrijdig is aan de grondslagen van het Leninisme, dat zegt dat de nationale verschillen in de naastbijliggende periode niet kunnen verdwijnen, dat zij nog lange tijd, zelfs na de overwinning van de proletarische revolutie op wereldschaal zullen blijven bestaan. Wat het meer verwijderde perspectief van de nationale culturen en de nationale talen betreft, ik heb steeds de Leninistische opvattingen gehad en blijf deze opvatting toegedaan, dat in de periode van de overwinning van het socialisme op wereldschaal, wanneer het socialisme zich heeft verankerd en tot levenswijze is geworden, de nationale talen onvermijdelijk moeten samensmelten tot één gemeenschappelijke taal, die natuurlijk, noch Grootrussisch, noch Duits, maar iets nieuws zal zijn. Dit heb ik

eveneens zeer bepaald in mijn verslag op het XVIde Congres uiteengezet. Waar is hier nu onklarheid en wat moet hier nu eigenlijk worden opgehelderd. Klaarblijkelijk hebben de schrijvers van dit briefje zich minstens twee zaken niet volkomen duidelijk gemaakt.

Zij hebben zich in de eerste plaats het feit niet duidelijk voor ogen gesteld, dat wij in de U.S.S.R reeds de periode van het socialisme zijn binnengetreten en dat de naties, hoewel wij deze periode zijn binnengetreten, niet alleen niet afsterven, maar integendeel tot ontwikkeling komen en opbloeien.

Inderdaad, zijn wij de periode van het socialisme reeds binnengetreten? Onze periode wordt gewoonlijk de periode van de overgang van het kapitalisme naar het socialisme genoemd. Zij werd in het jaar 1918 overgangperiode genoemd, toen Lenin in zijn beroemd artikel "Over de "linkse" kinderachtigheid", voor het eerst deze periode met haar vijf economische formaties karakteriseerde. Zij wordt op het huidige ogenblik, in het jaar 1930, overgangperiode genoemd, nu enige van deze economische formaties als verouderd reeds ten onder gaan en een van deze formaties, namelijk de nieuwe formatie op het gebied van de industrie en de landbouw juist met ongekeerde snelheid groeit en tot ontwikkeling komt. Kan men zeggen, dat deze twee overgangperiodes identiek zijn, dat zij zich niet op radicale wijze van elkaar onderscheiden? Zeer zeker niet. Hoe stond het bij ons in het jaar 1918 met de volkshuishouding? Er was een ontredde industrie, men fabriceerde tondeldozen^{vi}, er waren geen kolchozen en sovchozen als massa-verschijnselen, er was een toenemen van de "nieuwe" bourgeoisie in de stad en van de koelakken op het platteland. Hoe staat het thans? Er is een herstelde socialistische industrie, die gereconstrueerd wordt, een ontwikkeld sovchos- en kolchossysteem, welks voorjaarsuitzaai alleen meer dan 40 % van het totale bebouwbare oppervlak van de U.S.S.R. beslaat, een wegstervende "nieuwe" bourgeoisie in de stad en wegstervende koelakken op het platteland. Toen een overgangperiode en nu een overgangperiode. En toch verschillen deze beiden radicaal van elkaar, verschillen zij als hemel en aarde. En toch kan niemand ontkennen, dat wij ons op de drempel bevinden van de liquidatie van de laatste belangrijke kapitalistische klasse, de klasse der koelakken. Het is duidelijk, dat wij reeds uit de overgangperiode in de oude betekenis van het woord zijn getreden en de periode van de rechtstreekse en ontplooiende socialistische opbouw aan het gehele front zijn binnengetreten. Het is duidelijk, dat wij reeds de periode van het socialisme zijn binnengetreten, want de socialistische sektor heeft thans alle economische hefbomen der gehele volkshuishouding in handen, hoewel wij van de voltooide opbouw van de socialistische maatschappij en van de opheffing der klasseverschillen nog ver verwijderd zijn. En toch, in weerwil daarvan, sterven de nationale talen niet alleen niet af en smelten zij niet tot één gemeenschappelijke taal samen, maar integendeel ontwikkelen zich de nationale culturen en de nationale talen en bloeien zij op. Is het niet duidelijk, dat de theorie van het afsterven van de nationale talen en van hun samensmelting tot een gemeenschappelijke taal binnen het raam van een staat in de periode van de ontplooiende socialistische opbouw, in de periode van het socialisme in een land, een onjuiste, anti-Marxistische, anti-Leninistische theorie is?

Ten tweede hebben de schrijvers van het briefje er zich geen duidelijke voorstelling van gemaakt, dat het vraagstuk van het afsterven van de nationale talen en hun samensmelting tot een gemeenschappelijke taal niet op één staat betrekking heeft, geen vraagstuk van de overwinning van het socialisme in één land is, maar een internationaal vraagstuk, een vraagstuk van de overwinning van het socialisme op wereldschaal. De schrijvers van het briefje hebben niet begrepen, dat men de overwinning van het socialisme in een land niet met de overwinning van het socialisme op internationale schaal mag dooreenhalen. Lenin heeft niet voor niets gezegd, dat de nationale verschillen nog lang zullen blijven bestaan, zelfs na de overwinning van de dictatuur van het proletariaat op wereldschaal. Bovendien moet men nog een omstandigheid in aanmerking nemen, welke op een reeks nationaliteiten van de U.S.S.R. betrekking heeft. Er bestaat een Oekraïne die deel uitmaakt van de U.S.S.R. Maar er bestaat ook een andere Oekraïne, die deel uitmaakt van andere staten. Er bestaat een Wit-Rusland dat deel uitmaakt van de U.S.S.R. Maar er bestaat ook een ander Wit-Rusland, dat deel uitmaakt van andere staten. Meent gij soms, dat het vraagstuk van de Oekraïense en de Witrusische taal opgelost kan worden zonder met deze eigenaardige verhoudingen rekening te houden? Neemt verder de nationaliteiten van de U.S.S.R., die aan haar Zuidelijke grenzen zijn gelegen van Azerbaidjan tot Kazachstan en Boerjato-Mongolië. Zij allen verkeren in dezelfde toestand als de Oekraïne en Wit-Rusland. Het is te begrijpen, dat men ook hier de eigenaardige ontwikkelingsverhoudingen van deze nationaliteiten in aanmerking moet nemen. Is het niet duidelijk, dat al deze en dergelijke vraagstukken, verbonden met het probleem van de nationale culturen en de nationale talen, niet binnen het raam van één staat, binnen het raam van de U.S.S.R. kunnen worden opgelost?

Ziehier, kameraden hoe het staat met het nationale vraagstuk in het algemeen en met het hierboven genoemde briefje over het nationale vraagstuk in het bijzonder.

Veroorlooft mij thans over te gaan tot de redevoeringen van de gewezen leiders van de rechtse oppositie.

Wat eist dit Congres van de gewezen leiders van de rechtse oppositie? Misschien boetedoening en zelfkastijding? Natuurlijk niet! Nooit zal onze partij, het congres van onze partij er toe overgaan, om van haar leden iets te eisen, dat hen zou kunnen vernederen. Het Congres eist van de gewezen leiders van de rechtse oppositie drie dingen: ten eerste, dat zij er zich rekenschap van geven, dat er tussen de lijn van de partij en de lijn, die zij verdedigden, een afgrond ligt, dat de lijn die zij verdedigden, objektief niet naar de overwinning van het socialisme, maar naar de overwinning van het kapitalisme voert (Stemmen: "Juist!"); ten tweede, dat zij deze lijn als anti-Leninistisch zullen brandmerken en deze openlijk en eerlijk voor zichzelf zullen verwerpen (Stemmen: "Juist!"); Ten derde, dat zij met ons schouders aan schouder een vastberaden strijd zullen voeren tegen alle vertegenwoordigers van de rechtse afwijking, wie dan ook (Stemmen: "Juist"! Daverend applaus).

Ziehier, wat het Congres van de gewezen leiders van de rechtse oppositie eist.

Bevatten deze eisen voor hen, als mensen die bolsjewiki wensen te blijven, ook maar

iets vernederends?

Het is duidelijk, dat er hier niets vernederends aanwezig is of kan zijn. Iedere bolsjewiek, iedere revolutionair, ieder lid van de partij, dat zich zelf respecteert, zal begrijpen, dat hij in de ogen van de partij slechts in aanzien kan stijgen en er bij winnen, wanneer hij duidelijke en onbetwistbare feiten openlijk en eerlijk erkent. Dat is de reden, waarom ik van mening ben, dat de beweringen van pg. Tomski, dat men hem de Gobi-Woestijn wil insturen en dwingen honing en sprinkhanen te eten een flauwe provinciale blijspelgrap is, die met de waardigheid van een revolutionair niets te maken heeft (Vrolijkheid, Applaus).

Men zou kunnen vragen, waarom stelt het Congres opnieuw deze eisen aan de gewezen leiders van de rechtse oppositie? Is het soms geen feit, dat deze eisen hun reeds eenmaal in november 1929 op het plenum van het C.C. werden gesteld? Is het geen feit dat zij, de gewezen leiders van de rechtse oppositie, deze eisen toen hebben aanvaard, hun lijn hebben opgegeven, de onjuistheid daarvan en de juistheid van de partijlijn hebben erkend en beloofd hebben tezamen met de partij tegen de rechtse afwijking te strijden? Ja, dit alles heeft plaats gehad. Waar gaat het dan om? Het gaat hierom, dat zij hun belofte niet hebben gehouden, hun verplichtingen niet zijn nagekomen en niet nakomen, verplichtingen, die zij zeven maanden geleden op zich genomen hebben (Stemmen: "Juist!"). Pg. Oeglanow had volkomen gelijk, toen hij in zijn redevoering verklaarde, dat zij hun verplichtingen, die zij in november op het plenum van het C.C. op zich hadden genomen, niet hebben vervuld.

Hier is de bron van het wantrouwen, dat zij thans op dit Congres ontmoeten. Dat is de reden, waarom het Congres opnieuw zijn eisen aan hen stelt. .

De partijgenoten Rykow, Tomski en Oeglanow hebben zich hier beklagd, dat het Congres wantrouwend tegenover hen staat. Maar wiens schuld is dit? Zij zelf zijn daaraan schuldig. Wie zijn verplichtingen niet nakomt, kan geen vertrouwen verwachten.

Hadden zij, de gewezen leiders van de rechtse oppositie, de mogelijkheid, de gelegenheid, hun belofte te vervullen en een punt achter het verleden te zetten? Natuurlijk hadden zij die. Maar wat hebben zij in de loop van zeven maanden gedaan om deze mogelijkheden en gelegenheden aan te grijpen? Niets.

Onlangs is pg. Rykow op de partijconferentie van de Oeral geweest. Hij had dus de gunstigste gelegenheid om zijn fouten te herstellen. En wat was het geval?

Inplaats van openlijk en beslist met zijn weifelingen te breken. begon hij uitvluchten te zoeken en te manoeuvreren. Het is duidelijk, dat de partijconferentie van de Oeral hem wel op zijn plaats moest zetten. Vergelijkt nu de redevoering van pg. Rykow op de partijconferentie van de Oeral met zijn redevoering op het XVIde Congres. Daartussen ligt een afgrond. Daar zocht hij uitvluchten, manoeuvreerde hij en streed hij tegen de partijconferentie van de Oeral, hier tracht hij openlijk en met luider stemme zijn fouten te erkennen, tracht hij met de rechtse oppositie te breken en belooft hij de st'rijd tegen de afwijkingen te ondersteunen. Waar komt deze verandering vandaan, hoe moet men

haar verklaren? Zij is klaarblijkelijk te verklaren uit de dreigende situatie, die voor de gewezen leiders van de rechtse oppositie in de partij is ontstaan.

Het is derhalve niet te verwonderen, dat er zich bij het Congres een bepaalde indruk heeft gevormd: zolang er op deze mensen geen druk wordt uitgeoefend, is er van hen niets te verkrijgen. (Algemene vrolijkheid, langdurig applaus).

Had pg. Oeglanow de mogelijkheid zijn belofte te vervullen, die hij aan het November-plenum van het C.C. had gegeven? Ja, die had hij. Ik bedoel de vergadering van partijlozen op de fabriek "Moselektriek", waar hij onlangs gesproken heeft. En wat was het geval? Inplaats van op te treden zoals het een bolsjewiek betaamt, begon hij daar op de lijn van de partij af te geven. Het is duidelijk, dat hij door de partijcel van de fabriek daarvoor naar behoren op zijn plaats werd gezet. Vergelijkt nu deze redevoering met zijn verklaring, die vandaag in de "Pravda" werd gepubliceerd. Daartussen ligt een afgrond. Hoe is deze verandering te verklaren? Alweer door de dreigende situatie, die voor de gewezen leiders van de rechtse oppositie is ontstaan. Wat is er nu voor verwonderlijks in, als het Congres hieruit de zeer duidelijke les heeft getrokken: als er op deze mensen geen druk wordt uitgeoefend, is er van hen niets te verkrijgen? (Algemene vrolijkheid. Applaus).

Of bijvoorbeeld pg. Tomski. Onlangs was hij in Tiflis op de Transkaukasische partijconferentie. Hij had dus de mogelijkheid zijn zonden goed te maken. En wat was het geval? Hij roerde daar in zijn redevoering de sovchozen, de kolchozen, de coöperaties, de culturele revolutie en allerlei andere dingen aan, maar over de hoofdzaak, d.w.z. over zijn opportunistische werk in de Centrale Raad der Vakbonden van de Sovjet-Unie zei hij geen woord. Dat heet dan het vervullen van de verplichtingen, die hij tegenover de partij op zich had genomen! Hij wilde de partij bedotten en begreep niet, dat op ieder van ons miljoenen ogen zijn gericht en dat men hier niemand kan bedotten. Vergelijkt nu zijn redevoering in Tiflis met zijn optreden op dit Congres, waar hij rechtstreeks en openlijk zijn opportunistische fouten in de leiding van de Centrale Raad der Vakbonden van de Sovjet Unie erkend heeft. Daartussen ligt een afgrond. Hoe valt dit verschil te verklaren? Door dezelfde dreigende situatie, die voor de gewezen leiders van de rechtse oppositie is ontstaan.

Valt het dan te verwonderen, dat het Congres poogde, naar behoren druk uit te oefenen op deze partijgenoten, om van hen het nakomen van hun verplichtingen te verkrijgen? (Applaus. Algemene vrolijkheid in de gehele zaal).

Ziehier waar de bron ligt van het wantrouwen, dat het Congres nog steeds tegenover deze partijgenoten koestert.

Hoe is deze meer dan zonderlinge houding van de gewezen leiders van de rechtse oppositie te verklaren?

Hoe is het feit te verklaren, dat zij in de afgelopen periode zonder druk van buiten geen enkele maal hebben getracht hun verplichtingen vrijwillig na te komen?

Dat is op zijn minst door twee omstandigheden te verklaren.

Ten eerste door het feit dat zij, daar zij nog niet volkomen van de juistheid van de

partijlijn overtuigd zijn, voortgingen heimelijk een zeker fractie-werk te verrichten, zich voorlopig verschansten en een gunstig ogenblik afwachtten om opnieuw openlijk tegen de partij op te treden. Als zij op hun fractie-vergaderingen bijeenkwamen en de partijaangelegenheden behandelden, kwamen hun berekeningen gewoonlijk hier op neer: laat ons het voorjaar afwachten, misschien staat de partij voor een mislukking bij de uitzaai - dan zullen wij er naar behoren op los slaan. Het voorjaar gaf hun echter geen kans, omdat de uitzaai gunstig verliep. Toen berekenden zij opnieuw: laat ons de herfst afwachten, misschien zal de partij bij de graaninzameling voor een mislukking staan dan zullen wij tegen het C.C. optreden! Maar ook de herfst bracht hen in verlegenheid, ook in de herfst hadden zij het nazien. En omdat lente en herfst ieder jaar terugkeren, bleven de gewezen leiders van de rechtse oppositie achter hun verschanstingen en vestigden zij opnieuw hun hoop, nu eens op de lente en dan weer op de herfst. (Algemeen gelach in de gehele zaal).

Het is duidelijk dat zij, terwijl zij zich van seizoen tot seizoen verschansten en een gunstig moment afwachtten voor een slag tegen de partij, hun verplichtingen niet konden nakomen.

Tenslotte, de tweede oorzaak. Deze tweede oorzaak bestaat hierin, dat de gewezen leiders van de rechtse oppositie onze bolsjewistische tempo's niet begrijpen, niet geloven in deze tempo's en in het algemeen niet ontvankelijk zijn voor iets, dat buiten het raam van de geleidelijke ontwikkeling, buiten het raam van het van-zelf-gaan valt. Meer dan dat, onze bolsjewistische tempo's, onze nieuwe ontwikkelingswegen in verband met de reconstructieperiode, de verscherping van de klassenstrijd en de gevolgen van deze verscherping boezemen hun schrik, verwarring, vrees en angst in. Het is derhalve te begrijpen, dat zij zich alles van het lijf houden, wat met de scherpste leuzen van onze partij in verband staat. Zij lijden aan dezelfde ziekte, als de bekende held van Tsjechov, Bjelikov, leraar in de Griekse taal, de man in het foedraal. Herinnert gij u de vertelling van Tsjechov: "De man in het foedraal?" Deze held liep, zoals bekend is, steeds in overschoenen, een gewatteerde jas, met een paraplu, zowel bij warm als bij koud weer. "Met uw verlof, waarvoor heeft u in de maand juli, bij dit warme weer overschoenen en een gewatteerde jas nodig?" - vroeg men Bjelikov. "Je kunt niet weten, er kan toch wat gebeuren - antwoordde Bjelikov - misschien begint het plotseling te vriezen en wat dan?" (Algemene vrolijkheid, Applaus). Hij schuwde alles wat nieuw was als de pest, alles wat buiten de kring van het gewone grauwe alledaagse leven ging. Er werd een nieuw restaurant geopend - Bjelikov is al bezorgd: "Het kan natuurlijk misschien wel goed zijn om een restaurant te hebben, maar kijk eens, wat zou er al niet kunnen gebeuren". Er werd een toneelclub georganiseerd, een leeszaal geopend - Bjelikov was alweer bezorgd: "Een toneelclub, een nieuwe leeszaal - waar voor is dat nodig? Pas maar op, als daar maar niets gebeurt"! (Algemene vrolijkheid).

Hetzelfde moet gezegd worden van de gewezen leiders der rechtse oppositie. Herinnert gij u de geschiedenis van de overdracht van de technische hogescholen aan de economische Volkscommissariaten? Wij wilden in het geheel twee technische hogescholen aan de Hoge Raad van de Volkshuishouding overdragen. Naar het schijnt een zaak van ondergeschikt belang. Intussen ontmoetten wij een wanhopige tegenstand van

de kant van de rechtse "afwijkers". "Twee technische hogescholen aan de Hoge Raad van de Volkshuishouding overdragen? Waarvoor is dat nodig? Is het niet beter te wachten? Als die geschiedenis maar. geen kwade gevolgen heeft ... " En thans zijn alle technische hogescholen aan de economische Volkscommissariaten overgedragen. En er is niets gebeurd, wij zijn in leven gebleven.

Of bijvoorbeeld de kwestie van de buitengewone maatregelen tegen de koelakken. Herinnert gij u, welke hysterische aanvallen de leiders van de rechtse oppositie bij deze gelegenheid kregen? "Buitengewone maatregelen tegen de koelakken? Waarvoor is dat nodig? Is het niet beter tegenover de koelakken een liberale politiek te voeren? Pas maar op, dat dat geen kwade gevolgen heeft". En nu voeren wij de politiek van de liquidatie van de koelakken als klasse, een politiek, vergeleken waarmee de buitengewone maatregelen tegen de koelakken een bagatel zijn. En er is niets gebeurd, - wij zijn in leven gebleven! Of bijvoorbeeld, het vraagstuk van de kolchozen en de sovchozen. "Sovchozen en kolchozen? Waartoe dienen die? Waarom moeten we ons overhaasten? Pas maar op, dat er met deze sovchozen en kolchozen niet iets gebeurt". Enzovoort, en zo meer.

Deze angst voor het nieuwe, dit niet in staat zijn op nieuwe wijze nieuwe vraagstukken te benaderen, deze vrees, - "dat er iets zou kunnen gebeuren", dat zijn de trekken van de man in het foedraal en zij verhinderen de leiders van de rechtse oppositie om werkelijk met de partij tot een geheel te worden.

Bijzonder lachwekkende vormen nemen deze trekken van de man in het foedraal bij de rechtsen aan, wanneer zich moeilijkheden voordoen, wanneer het kleinste wolkje aan de horizon verschijnt. Deed zich bij ons de een of andere moeilijkheid, een hinderpaal voor - dan zaten ze al in angst: als er maar niets gebeurt! Er ritselt ergens een kakkerlak en hij is er nog niet eens in geslaagd uit zijn spleet te voorschijn te komen of ze schrikken al terug, geraken in ontsteltenis en beginnen over een catastrofe, over de ondergang van de Sovjet-macht te schreeuwen (Algemene vrolijkheid). Wij stellen hen gerust en trachten hen te overtuigen, dat er hier helemaal geen gevaar aanwezig is, dat het toch maar een kakkerlak is, waarvoor men geen angst behoeft te hebben, Maar tevergeefs! Zij gaan door met hun geschreeuw: "Hoezo een kakkerlak? Dat is geen kakkerlak, dat zijn duizenden verscheurende dieren! Dat is geen kakkerlak, maar dat is het verderf, de ondergang van de Sovjet-macht". En alle pennen komen in beweging... Boecharin schrijft naar aanleiding hiervan stellingen, dient ze bij het C.C. in en beweert, dat de politiek van het C.C. het land naar de ondergang gevoerd heeft, dat de Sovjetmacht zeker te gronde gaat, zo niet onmiddellijk, dan toch minstens over een maand. Rykov sluit zich bij de stellingen van Boecharin aan, maakt evenwel het voorbehoud, dat hij een zeer ernstig meningsverschil met Boecharin heeft, en wel, dat de Sovjet-macht volgens zijn mening niet over een maand, maar over een maand en twee dagen te gronde zal gaan (Algemene vrolijkheid). Tomski sluit zich bij Boecharin en Rykov aan, maar protesteert er tegen, dat men het niet zonder stellingen, niet zonder documenten heeft weten te stellen, waarover men zich later zal hebben te verantwoorden, "Hoeveel maal heb ik u gezegd - doet wat ge wilt, maar laat geen documenten, laat geen sporen achter"! (Homerisch gelach van de gehele zaal,

langdurig applaus), Later, weliswaar over een jaar, wanneer het aan iedere domkop duidelijk is, dat het kakkerlakken-gevaar geen duit waard is, beginnen de rechtse opportunisten tot zich zelf te komen, vatten ze weer moed en zijn zij er zelfs niet afkerig van om tot pralerij te vervallen en te verkondigen, dat zij voor kakkerlakken helemaal niet bang zijn en dat deze kakkerlak bovendien nog zwak en ziekelijk was. (Vrolijkheid. Applaus). Dit echter eerst een jaar later, intussen heeft men het maar met deze zeurkousen te stellen.

Ziehier kameraden, de omstandigheden die de gewezen leiders van de rechtse oppositie verhinderen nader tot de kern van de partijleiding te komen en daarmee tot één geheel te worden. Waarmede kan men hier helpen?

Hiertoe bestaat slechts één middel: zij moeten definitief met hun verleden breken, zij moeten zich opnieuw uitrusten en met het C.C. van onze partij, in zijn strijd voor de bolsjewistische ontwikkelingstempo's, in zijn strijd tegen de rechtse afwijking volkomen tot een geheel worden.

Andere middelen zijn er niet.

Zullen de gewezen leiders van de rechtse oppositie dit kunnen doen - uitstekend. Zullen zij het niet kunnen - laten ze dan zelf de verantwoording daarvoor dragen. (Langdurig applaus in de gehele zaal. Ovaties. Allen staan op en zingen de "Internationale").

ⁱ W.S.N.CH. - Hoogste Raad der Volkshuishouding. – vert.

ⁱⁱ Gosplan - Staatsplancommissie; N. K. Zjem - Volkscommissariaat van landbouw. - vert.

^{iv} Van het Russische woord chwest (staart), dus lieden die achter de de heweging aan hinken . Vert

^v D.w.z. de eis, dat de plaatselijke functionarissen der officiële instellingen in staat moeten zijn om zich van de betreffende nationale taal te bedienen. - Red.

^{vi} In de tijd van de burgeroorlog toen behalve de oorlogsindustrie de industrie was lam gelegd, fabriceerden de arbeiders tondeldozen en dergelijke, die zij tegen levensmiddelen ruilden. - Vert.